

บทวิเคราะห์ธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน
ปี 2553

โครงการกิจกรรมเผยแพร่ผลวิเคราะห์ระบบเตือนภัยและ
ระบบฐานข้อมูลแก่สาธารณะ

ความร่วมมือระหว่าง

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.)

สำนักงานพัฒนาหน่วยบริการอุตสาหกรรม

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

จัดดำเนินการโดย

สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)

ธันวาคม 2553

สารบัญ

หน้า

1	รายละเอียดการจัดทำบทวิเคราะห์	1
2	บทสรุปผลการวิเคราะห์ธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน	3
	2.1 ความสำคัญของธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อนต่อระบบเศรษฐกิจไทย และแนวโน้มธุรกิจ	3
	2.2 ผลการวิเคราะห์สภาพปัจจุบันและปัญหาของธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน	3
	2.3 จุดอ่อน จุดแข็ง โอกาสและอุปสรรค	5
	2.4 ข้อเสนอแนะ	6
3	ปัจจัยสภาพแวดล้อมของธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน	7
	3.1 อุปสงค์	7
	▪ การเติบโตของอุตสาหกรรมชิ้นส่วนรถยนต์ และรถจักรยานยนต์	
	▪ การเติบโตของอุตสาหกรรมถุงมือยาง	
	▪ การเติบโตของอุตสาหกรรมรองเท้า	
	▪ แนวโน้มราคายางแผ่นรมควันชั้น 3	
	▪ สถานการณ์การส่งออกผลิตภัณฑ์ยาง	
	3.2 อุปทาน	19
	▪ สถานการณ์การปลูกยางในประเทศไทย	
	▪ ผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทย	
	▪ แนวโน้มราคาน้ำยางธรรมชาติ	
	3.3 สภาพการแข่งขันและแรงผลักดันที่มีต่อการแข่งขัน	29
	▪ โครงสร้างอุตสาหกรรมธุรกิจยางแผ่นและยางก้อน	
	▪ การแข่งขันระหว่างผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน	
	▪ โอกาสของผู้ประกอบการใหม่ที่เข้าสู่ธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน	
	▪ การทดแทนจากสินค้าอื่นๆ	
	▪ อำนาจต่อรองของ Supplier ในธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน	
	3.4 ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน	34
	▪ บทบาทของหน่วยงานสนับสนุนจากภาครัฐ และนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมยางพารา	
	▪ สถานการณ์การแข่งขันในต่างประเทศ	
	▪ ความเสี่ยงของธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน	
4	การวิเคราะห์สภาพปัจจุบันของธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน ปี 2552	46
	4.1 การบริหารทั่วไป	46

4.2	ผลการวิเคราะห์ทางการเงิน	48
4.3	ผลการวิเคราะห์ด้านการผลิต	50
4.4	ผลการวิเคราะห์ด้านการจัดซื้อน้ำยางดิบ	54
4.5	สภาพปัญหาของธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน	56
5	การวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรค	57
6	ข้อเสนอแนะ	58

1.รายละเอียดการจัดทำบทวิเคราะห์

การจัดทำบทวิเคราะห์ธุรกิจนี้ เป็นส่วนหนึ่งของ “โครงการกิจกรรมเผยแพร่ผลวิเคราะห์ระบบเตือนภัย และระบบฐานข้อมูลแก่สาธารณะ”

a. วัตถุประสงค์ :

- 1) เพื่อกำหนดอัตราส่วนทางการเงิน (Financial Ratios) และอัตราส่วนผลิตภาพ (Productivity Ratios) วัดความอยู่รอดของธุรกิจและประเมินค่าอัตราส่วนทางการเงิน (Financial Ratios) และอัตราส่วนผลิตภาพ (Productivity Ratios) ที่เหมาะสม พร้อมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนทางการเงิน (Financial Ratios) และอัตราส่วนผลิตภาพ (Productivity Ratios) ที่จะใช้ในการวิเคราะห์ประเมินผลความสามารถในการทำกำไร และ “การเติบโต” ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการดำเนินธุรกิจ และวางแผนธุรกิจในอนาคต
- 2) เพื่อนำข้อมูลรายงานผลการวิจัยสถานประกอบการ ในโครงการพัฒนาประสิทธิภาพการผลิตของ SMEs ภายใต้แผนงานฟื้นฟูและเสริมสร้างความเชื่อมั่นด้านเศรษฐกิจ ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งดำเนินการในปีงบประมาณ 2552 มาต่อยอดโดยการวิเคราะห์ให้เห็นถึงจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาสและอุปสรรค ของธุรกิจที่คัดเลือก ซึ่งได้แก่ ธุรกิจโรงแรมและรีสอร์ท ธุรกิจการผลิตยางแผ่นและยางก้อน และธุรกิจการผลิตน้ำแข็ง และให้ข้อเสนอแนะเพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในวงกว้างต่อไป
- 3) เพื่อให้หน่วยงาน องค์กร สถาบันการศึกษา ทั้งภาครัฐและเอกชนที่มีความสนใจ ใช้เป็นปัจจัยในการสนับสนุนผู้ประกอบการ ให้สามารถส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการ ให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

b. หน่วยงานดำเนินการ :

งบประมาณโดย : สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.)

ผู้ดำเนินงานโครงการ : สำนักพัฒนาหน่วยบริการอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

ผู้บริหารงานโครงการ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)

c. ระยะเวลาดำเนินการ

ตุลาคม – ธันวาคม 2553

d. วิธีการ :

- 1) คัดเลือกอุตสาหกรรมเป้าหมายจากกิจการที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาประสิทธิภาพการผลิตของ SMEs โครงการพัฒนาประสิทธิภาพการผลิตของ SMEs ภายใต้แผนงานฟื้นฟูและเสริมสร้างความเชื่อมั่นด้านเศรษฐกิจ ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 2,500 กิจการ โดยพิจารณาคัดเลือกจากธุรกิจที่มีจำนวนธุรกิจมากลำดับต้นๆ และมีความสำคัญที่จะนำมาใช้ประโยชน์ต่อผู้เกี่ยวข้องต่อไป โดยอาศัยการจำแนกประเภทอุตสาหกรรมตาม TSIC Code 5 Digits

- 2) ศึกษาข้อมูลรายงานผลการวินิจฉัยสถานประกอบการ ซึ่งเป็นผลการวินิจฉัยที่ดำเนินการในปี พ.ศ. 2552 และ นำค่าอัตราส่วนทางการเงิน (Financial Ratios) และอัตราส่วนผลิตภาพ (Productivity Ratios) ของธุรกิจ เป้าหมาย มาใช้วิเคราะห์สภาพปัจจุบันและปัญหาในการดำเนินธุรกิจ
- 3) ศึกษาข้อมูลปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอกจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อชี้ให้เห็นถึงโอกาส และอุปสรรค ของธุรกิจ เป้าหมาย
- 4) จัดทำบทวิเคราะห์ธุรกิจ และนำขึ้นเผยแพร่ในเว็บไซต์ ระบบข้อมูลสำหรับเตือนภัยด้านการทำธุรกิจ : Business Warning System" ให้หน่วยงาน องค์กร สถาบันการศึกษา ทั้งภาครัฐและเอกชนที่มีความสนใจ สามารถ ดาวน์โหลดเพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

e. ธุรกิจเป้าหมาย :

- 1) ธุรกิจโรงแรม และรีสอร์ท (TSIC Code 55101)
- 2) ธุรกิจโรงงานผลิตน้ำแข็ง (TSIC Code 15494)
- 3) **ธุรกิจโรงงานผลิตยางแผ่นและยางก้อน (TSIC Code 25191)**

f. คณะผู้จัดทำ :

- 1) นางพนิดา ละออสุวรรณ จัดทำบทวิเคราะห์ธุรกิจโรงแรม และรีสอร์ท
- 2) นางสาวสุธินี ภาวสุทธิไพศิฐ จัดทำบทวิเคราะห์ธุรกิจโรงงานผลิตน้ำแข็ง
- 3) **นายเกรียงไกร ล้อมชวการ จัดทำบทวิเคราะห์ธุรกิจผลิตยางแผ่นและยางก้อน**
- 4) นายศุภสิทธิ์ ศิริทองถาวร ออกแบบและจัดทำโปรแกรมเผยแพร่ฐานข้อมูลทางเว็บไซต์ฯ

2. บทสรุปผลการวิเคราะห์ธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน

2.1 ความสำคัญของธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อนต่อระบบเศรษฐกิจไทย และแนวโน้มธุรกิจ

อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางนับเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อประเทศทั้งในแง่ของการจ้างงานและการส่งออก เนื่องจากประเทศไทยมีความพร้อมที่สุดในด้านวัตถุดิบที่เป็นข้อได้เปรียบกับประเทศคู่แข่ง ปัจจุบันประเทศไทยเป็นผู้ผลิตยางธรรมชาติรายใหญ่ที่สุดของโลก ที่มีสัดส่วนการผลิตถึง 34% ในปี 2009 ประเทศไทยมีผลผลิตยางธรรมชาติทั้งหมด 3,164,000 ตัน และมีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

มูลค่าการส่งออกยางพารา คิดเป็นอันดับที่ 5 ของสินค้าส่งออกของประเทศไทย ในปี 2553 (ม.ค. - พ.ย.) มีมูลค่าการส่งออกรวม 222,408.9 ล้านบาท มีอัตราเพิ่มขึ้น 78.19% เมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2552

โครงสร้างของอุตสาหกรรมยางในประเทศไทยประกอบด้วย อุตสาหกรรม 2 ส่วน คือ

อุตสาหกรรมต้นน้ำซึ่งผลิตวัตถุดิบ ได้แก่ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่งมาตรฐาน และน้ำยางข้น และอุตสาหกรรมปลายน้ำ ผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้นเพื่อการอุปโภคโดยตรง เช่น ถุงมือยาง ถุงยางอนามัย ยางรัดของ หรือสนับสนุนอุตสาหกรรมอื่น เช่น ชิ้นส่วนยานยนต์ สายพาน ท่อยาง

อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ต้นปี 2553 ถึงแม้จะชะลอตัวลงเล็กน้อยในไตรมาสที่ 2 ปี 2553 เนื่องจากสภาพอากาศแปรปรวน ฝนทิ้งช่วงทำให้ปริมาณน้ำยางน้อยลง รวมทั้งปัญหาทางการเมืองทำให้นักลงทุนและผู้บริโภคชะลอการลงทุนและการบริโภคออกไป แต่เมื่อมองในทั้งปี 2553 แล้ว อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางยังคงขยายตัวได้ดีในเกือบทุกกลุ่มผลิตภัณฑ์ โดยเฉพาะยางยานพาหนะ เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจโลกเริ่มขยายตัว ทำให้อุตสาหกรรมรถยนต์กลับมาขยายตัวอีกครั้ง ส่งผลต่อผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะขยายตัวตามไปด้วย สำหรับในส่วนของการผลิตถุงมือยางยังขยายตัวได้ดีอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากเป็นสิ่งจำเป็นที่ใช้ในทางการแพทย์และใช้ในอุตสาหกรรมอื่นๆ โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมอาหารและบริการ

แนวโน้มในปี 2554 คาดว่าอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยางจะขยายตัวอย่างต่อเนื่องตามภาวะเศรษฐกิจที่เติบโตขึ้น ประกอบกับกรอบข้อตกลง FTA ก็มีผลช่วยผลักดันการส่งออกยางพาราและผลิตภัณฑ์ให้ขยายตัวเพิ่มขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่ต้องระวังคือ ผลของกรอบ FTA นอกจากจะช่วยผลักดันการส่งออกแล้ว ยังส่งผลให้การนำเข้ายางและผลิตภัณฑ์ยางเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

สำหรับด้านราคายางพารา คาดว่าจะยังปรับตัวสูงขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากความต้องการใช้ยางพาราในตลาดโลกที่เพิ่มสูงขึ้นมาก จากการรายงานของ IRSG (International Rubber Study Group) ว่า ยางธรรมชาติขาดแคลนในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา (ก.ค. 52 - มิ.ย. 2553) คาดว่าความต้องการปริมาณยางธรรมชาติยังสูงอย่างต่อเนื่อง จากปัจจัยอุตสาหกรรมยานยนต์ยังมีการขยายตัว

2.2 ผลการวิเคราะห์สภาพปัจจุบันและปัญหาของธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน

ผลการวิเคราะห์ด้านการบริหาร : ผู้ประกอบการประสบปัญหาในการจัดหาวัตถุดิบสำหรับการผลิต เนื่องจากสาเหตุต่างๆ ได้แก่ ปัญหาเรื่องการแข่งขันในการซื้อน้ำยาง, ราคายางที่แกว่งตัว ปัญหาที่รองลงมาได้แก่ ปัญหาเรื่องการควบคุมการผลิตพบปัญหาด้านทุนการผลิตสูง

จากฉายาปัญหาเรื่องการจัดหาวัตถุดิบของผู้ประกอบการพบว่า ปัญหาส่วนหนึ่งมาจากที่ สมาชิกของสหกรณ์ขาย น้ำยางให้กับสหกรณ์น้อยลง รวมถึง สมาชิกบางรายลาออกไปเพื่อตั้งกิจการในการรับซื้อน้ำยางทำให้ส่งผลในทางลบแก่ กิจการถึง 2 เท่าเนื่องจากสูญเสียสมาชิกในการส่งน้ำยาง และเกิดคู่แข่งขึ้นในการซื้อน้ำยางเพิ่มมากขึ้น

ผลการวิเคราะห์ด้านการเงิน :

อัตราการเติบโตของยอดขาย

อัตราการเติบโตของยอดขาย ภาพรวมของธุรกิจ ในปี 2552 ลดลงจากปี 2551 ภาพรวมยอดขายของทั้งกลุ่ม (87 กิจการ) ในปี 2552 มีมูลค่า 2,082,882,930 บาท ลดลงจากปี 2551 มูลค่า 3,261,187,916 บาท มีอัตราลดลงกว่า 36.13% โดย กิจการที่มียอดขายเติบโตมากกว่า 11% มีจำนวนลดลงจาก 25 กิจการ ในปี 2551 เหลือเพียง 7 กิจการ ในปี 2552 และกลุ่มที่มีอัตราการเติบโตของยอดขาย 6-10% ในปี 2551 มีทั้งหมด 10 กิจการ ในปี 2552 ลดลงเหลือเพียง 7 กิจการ

ความสามารถในการทำกำไร

ในปี 2552 อุตสาหกรรมมีความสามารถในการทำกำไรลดลง จากปี 2550 กิจการที่มีความสามารถในการทำ กำไรในระดับ 0-3% มี 74 กิจการ(จาก 87 กิจการ) ในปี 2551 มี 76 กิจการ และในปี 2552 ลดลงเหลือเพียง 41 ราย ส่วน หนึ่งประสบปัญหาการขาดทุนจากการดำเนินงานอยู่ในระดับ 0-3% 24 กิจการ

ในขณะที่สถานการณ์ประกอบการส่วนหนึ่งได้กำไรเพิ่มขึ้นเป็น 3-6% จำนวน 13 กิจการ และกิจการที่กำไรมากกว่า 6% จำนวน 2 กิจการ กิจการที่ทำกำไร มากกว่า 3% เป็นกิจการที่ดำเนินการอยู่ในจังหวัดนครศรีธรรมราช 4 ราย จังหวัด สงขลา 10 ราย และ จังหวัดตรัง 1 ราย

สภาพคล่องทางการเงิน

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ในอุตสาหกรรมมีอัตราส่วนสภาพคล่องทางการเงินอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ในปี 2552 กิจการที่ มีอัตราส่วน Quick Ratio เกินกว่า 100% ทั้งหมด 72 รายจากผู้ประกอบการทั้งหมด 85 ราย เช่นเดียวกันกับในปี 2550 และปี 2551 ที่มีกิจการที่มีอัตราส่วน Quick Ratio เกินกว่า 100% ทั้งหมด 71 ราย

แต่ปัญหาที่จริงปัญหาด้านการเงินเป็นเรื่องกิจการขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียนเพื่อนำไปซื้อวัตถุดิบ ลักษณะการ ซื้อวัตถุดิบในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ เป็นการจัดซื้อแบบเงินสด หรือมี credit เพียง 10-14 วัน ทำให้จำเป็นต้องใช้เงินทุนใน การซื้อน้ำยาง และกิจการจะมีปัญหาเมื่อมีความต้องการวัตถุดิบในปริมาณมาก ปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อการขาย กิจการ การรับประกันการส่งสินค้าให้กับลูกค้าที่เป็นเอกชน

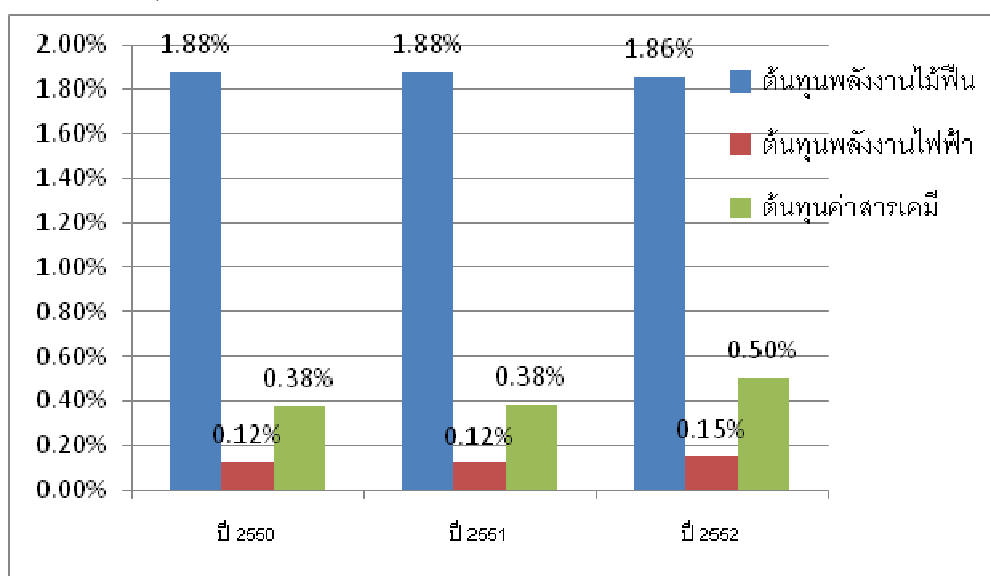
ผลการวิเคราะห์ด้านการผลิต :

แนวโน้มต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมเพิ่มสูงขึ้น โดยปี 2550 มีต้นทุนการผลิตต่อกิโลกรัม เฉลี่ย 74.8 บาท ใน ปี 2551 ต้นทุน 79.34 บาท และปี 2552 มีต้นทุน 79.03 บาท ในปี 2552 ปัจจัยด้านการผลิตที่มีผลต่อต้นทุนได้แก่

1. ต้นทุนไม้พินเป็นต้นทุนสำคัญในกระบวนการแปรรูปจากน้ำยางดิบ ไปเป็น ยางแผ่นรมควัน จากสถานการณ์ที่ มียอดการผลิตสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องทำให้ไม้พินที่ผลผลิตผลิตจากธรรมชาติเกิดปัญหาการขาดแคลน ส่งผล ให้แนวโน้มค่าใช้จ่ายไม้พินต่อกิโลกรัม มีค่าสูงขึ้น โดยในปี 2550 มีค่าใช้จ่าย 1.40 บาทต่อกิโลกรัม ปี 2551 มีค่าใช้จ่าย 1.49 บาทต่อกิโลกรัม และปี 2552 มีค่าใช้จ่าย 1.47 บาทต่อกิโลกรัม

2. ต้นทุนด้านพลังงานไฟฟ้า มีค่าใช้จ่ายต่อกิโลกรัมที่สูงขึ้นในปี 2552 โดยมีค่าใช้จ่ายไฟฟ้าต่อกิโลกรัมเฉลี่ยเท่ากับ 0.12 บาท ในขณะที่ ปี 2550 และ ปี 2551 มีค่าใช้จ่ายไฟฟ้าต่อกิโลกรัมเพียง 0.9 บาท
3. ค่าใช้จ่ายด้านสารเคมี มีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากเฉลี่ยกิโลกรัมละ 0.28 บาทในปี 2550 เป็น 0.30 บาทในปี 2551 และเป็น 0.40 บาทในปี 2552

เมื่อพิจารณาค่าใช้จ่ายทั้ง 3 ประเภท เปรียบเทียบกับต้นทุนการผลิตต่อกิโลกรัมพบว่าอัตราการเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่ายด้านสารเคมีค่อนข้างสูงคือ จากปี 2550-2552 มีอัตราส่วนเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.38 – 0.38 -0.50 ตามลำดับ ในขณะที่ค่าใช้จ่ายด้านไม่พืชมีย่ออัตราส่วนคงที่จากปี 2550 – 2552 มีอัตราส่วนร้อยละ 1.88 – 1.88 – 1.86 ตามลำดับ และอัตราส่วนค่าไฟฟ้าต่อต้นทุนการผลิตจากปี 2550 – 2552 มีอัตราส่วนร้อยละ 0.12 - 0.12 – 0.15 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ด้านการจัดซื้อน้ำยางดิบ:

ความสามารถในการจัดซื้อน้ำยางดิบ มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องจากปี 2550 – 2552 สถานประกอบการมีค่าเฉลี่ยในการหาวัตถุดิบได้เท่ากับ 983,003.94 - 958,280.99 - 756,298.99 กิโลกรัมตามลำดับปัญหาดังกล่าวเกิดจากการแข่งขันในการซื้อน้ำยางที่มากยิ่งขึ้น มีผู้ประกอบการรายใหม่เข้าสู่ธุรกิจการซื้อขายน้ำยางสด โดยมีจุดแข็งอยู่ที่การจ่ายเงินสด ซึ่งแตกต่างจากสหกรณ์ ที่มีเครดิตการจัดซื้ออยู่ที่ประมาณ 10-14 วัน

2.3 จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค

2.3.1 จุดแข็ง (Strength)

1. ประเทศไทยเป็นผู้ผลิตยางพารารายใหญ่ที่สุดของโลก
2. กลุ่มผู้ประกอบการเป็นคนในพื้นที่ มีเครือข่ายที่เข้มแข็ง
3. ต้นทุนทางการเงินต่ำ

2.3.2 จุดอ่อน (Weakness)

- 1.มีความสามารถในการจัดหาวัตถุดิบได้น้อย
- 2.ประสิทธิภาพในการผลิตต่ำ ยังไม่สามารถควบคุมกระบวนการผลิตให้มีความสม่ำเสมอ
- 3.มีศักยภาพในการจัดหาเงินทุนหมุนเวียนต่ำ
- 4.อำนาจต่อรองในการซื้อวัตถุดิบ และปัจจัยการผลิตมีน้อย

2.3.3 โอกาส (Opportunity)

- 1.ความต้องการยางพาราในตลาดโลกมีอัตราการเติบโตอย่างต่อเนื่อง
- 2.อุตสาหกรรมยานยนต์มีอัตราการเติบโตอย่างต่อเนื่อง

2.3.3 อุปสรรค (Threat)

- 1.คู่แข่งรายใหม่สามารถเข้ามาตั้งกิจการได้ง่าย
- 2.ปัจจัยด้านราคาน้ำมันส่งผลกระทบต่อทั้ง บวก และลบกับกิจการ
- 3.การแกว่งตัวของราคายางในตลาดโลก

2.4 ข้อเสนอแนะ

- 2.4.1 เพิ่มขีดความสามารถในการจัดซื้อวัตถุดิบ อาทิตั้งจุดรับซื้อวัตถุดิบเพิ่ม, การจ่ายค่าวัตถุดิบเป็นเงินสด
- 2.4.2 ควรจัดให้มีการรวมกลุ่มกัน ในกลุ่มของผู้ประกอบการเพื่อเพิ่มความสามารถในการต่อรอง ของวัตถุดิบ และปัจจัยการผลิต ได้แก่ ไม้พืน และสารเคมีสำหรับการผลิต
- 2.4.3 ภาครัฐส่งเสริมเรื่อง เงินทุนหมุนเวียนภายในกิจการเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันการจัดหาวัตถุดิบ และการรับคำสั่งซื้อของลูกค้ารายใหญ่
- 2.4.4 ให้ความรู้เรื่องการควบคุมกระบวนการผลิต เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต
- 2.4.5 ส่งเสริมให้เกิดการแปรรูปยางพารา ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น

3. ปัจจัยสภาพแวดล้อมของธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน

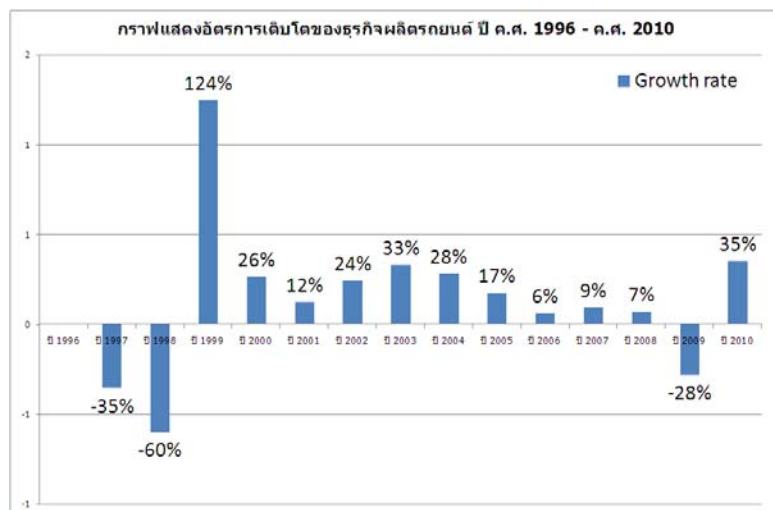
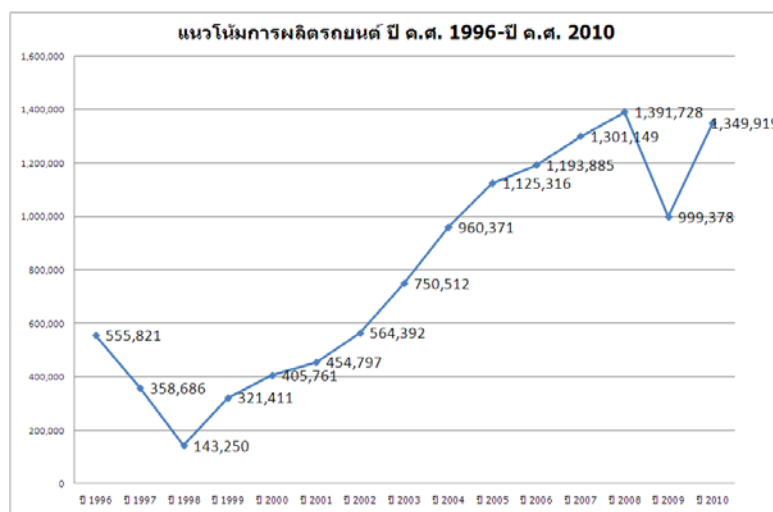
3.1 อุปสงค์

□ 3.1.1 การเติบโตของอุตสาหกรรมชิ้นส่วนรถยนต์ และรถจักรยานยนต์

อุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์ตั้งแต่ช่วงปี ค.ศ. 1996 – ปี ค.ศ. 2010 (มกราคม – ตุลาคม) มีแนวโน้มการเติบโตสูงถึง 243% (เปรียบเทียบปี ค.ศ. 2010 กับปีฐาน ปี ค.ศ. 1996) ประเทศไทยมียอดการผลิตรถยนต์เกินกว่า 1,000,000 คัน ตั้งแต่ ปี ค.ศ. 2005 และมีแนวโน้มการขยายตัวต่อเนื่องทุกปี จนปี ค.ศ. 2009 ที่เกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ทำให้มีผลกระทบต่อยอดการผลิตในประเทศไทย ยอดการผลิตในปี ค.ศ. 2009 ตกลงเหลือ 999,378 คัน

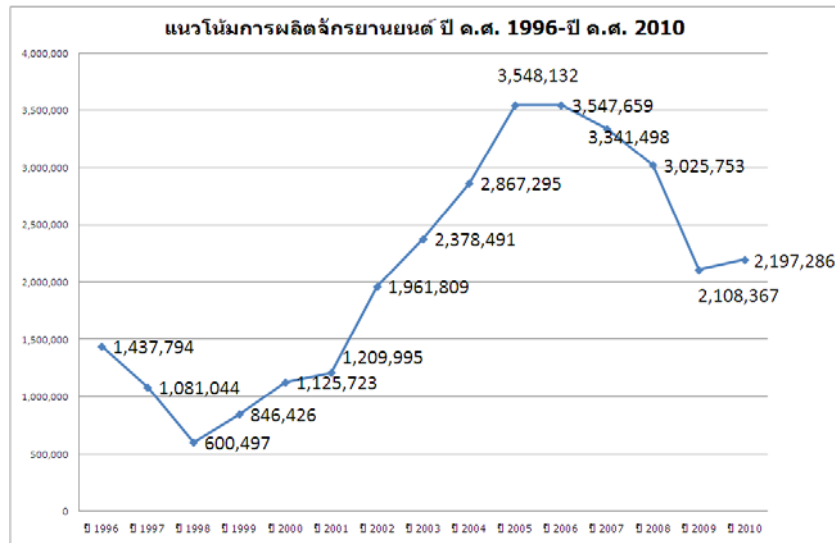
ในปี ค.ศ. 2010 (มกราคม – ตุลาคม) มียอดการผลิตรวม 1,349,919 คัน มีอัตราเพิ่มขึ้น 76% เมื่อเปรียบเทียบกับปี ค.ศ. 2009 ในช่วงเดียวกัน

กราฟแนวโน้มการผลิตรถยนต์ ปี ค.ศ. 1996 – ปี ค.ศ. 2010

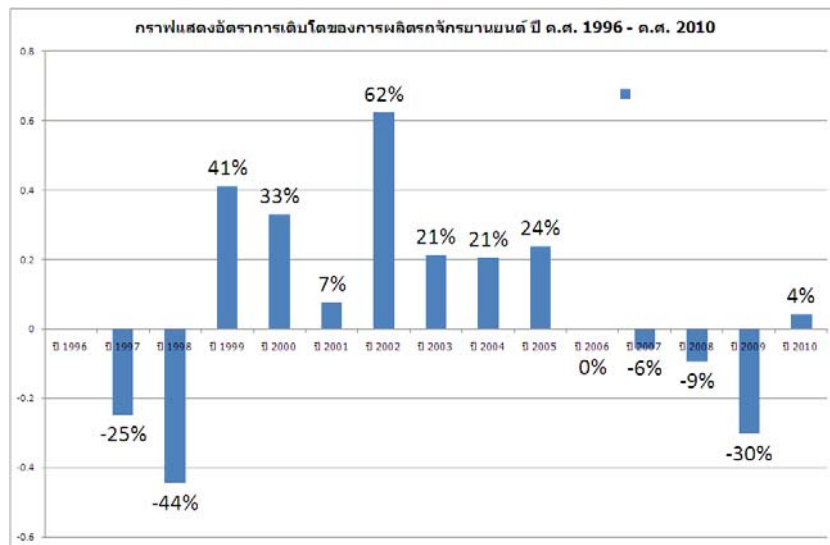

อุตสาหกรรมการผลิตรถจักรยานยนต์ มีการขยายตัวตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 มียอดการผลิตที่ 600,497 คันต
จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 2005 มียอดการผลิตเท่ากับ 3,548,132 หลังจากปี ค.ศ. 2005 แนวโน้มยอดการผลิตจักรยานยนต์
เริ่มลดลงอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะในช่วงปี ค.ศ. 2009 มียอดการผลิตเหลือเพียง 2,108,367 คัน

ในปี ค.ศ. 2010 (มกราคม – ตุลาคม) มียอดการผลิตรวม 2,197,289 คัน มีอัตราเพิ่มขึ้น 27% เมื่อเปรียบเทียบกับปี ค.ศ. 2009 ในช่วงเดียวกัน

หมายเหตุ ยอดการผลิต CBU + CKD

สถานการณ์ภาวะอุตสาหกรรมยานยนต์ในปี 2553

สภาวะอุตสาหกรรมยานยนต์ในเดือนมกราคม-ตุลาคม ปี 2553 มีปริมาณการผลิตรถยนต์รวม จำนวน 1,349,919 คัน เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 2552 มีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 76 ปริมาณการจำหน่ายรถยนต์ในประเทศรวมจำนวน 628,361 คัน เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 2552 ร้อยละ 50 ปริมาณการส่งออกรถยนต์จำนวน 745,422 คัน เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 2552 เพิ่มขึ้นร้อยละ 76 สำหรับตลาดรถจักรยานยนต์ มีการผลิตรถจักรยานยนต์สำเร็จรูป (CBU) จำนวน 1,690,079 คัน เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 2552 เพิ่มขึ้นร้อยละ 27 มี *บทวิเคราะห์ธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน* ปี 2553

การจำหน่ายรถจักรยานยนต์ในประเทศรวมจำนวน 1,543,771 คัน เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 2552 เพิ่มขึ้น ร้อยละ 23 ยอดส่งออกรถจักรยานยนต์รวมทั้ง CBU และCKD มีจำนวนทั้งสิ้น 630,880 คัน เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปี 2552 ร้อยละ 40 โดยแบ่งเป็น CBU จำนวน 123,156 คัน และ CKD จำนวน 507,724 ชุด

สถานการณ์การส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ในเดือนมกราคม-ตุลาคม ปี 2553 จากข้อมูลของกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ พบว่า มีมูลค่าการส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์รวมทั้งสิ้น 658,578.17 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 52 จำแนกเป็นส่งออกรถยนต์มูลค่า 342,444.48 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 72 ส่งออกรถจักรยานยนต์มูลค่า 16,569.49 ล้านบาท ลดลงร้อยละ 3 และส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ มูลค่า 299,564.20 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 37 โดยการส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์นั้นจำแนกเป็นการส่งออกชิ้นส่วนรถยนต์มูลค่า 285,441.96 ล้านบาท และการส่งออกชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์ มูลค่า 14,122.24 ล้านบาท การส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ที่ส่งออกโดยผู้ประกอบการรถยนต์ในเดือนมกราคม-ตุลาคม ปี 2553 ประกอบด้วยชิ้นส่วนประกอบและอุปกรณ์ มูลค่า 116,779.96 ล้านบาท เครื่องยนต์มูลค่า 17,522.15 ล้านบาท ชิ้นส่วนอะไหล่ มูลค่า 11,917.66 ล้านบาท แมพพิมพ์และอุปกรณ์ยึดจับชิ้นงาน มูลค่า 1,186.79 ล้านบาท และชิ้นส่วนยานยนต์อื่นๆ มูลค่า 428.17 ล้านบาท รวมมูลค่าการส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ที่ส่งออกโดยผู้ประกอบการรถยนต์ทั้งสิ้น 147,834.73 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปี 2552 ร้อยละ 44

การนำเข้ายานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ในเดือนมกราคม-ตุลาคม ปี 2553 จากข้อมูลของกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ มีการนำเข้ายานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์คิดเป็นมูลค่า 304,815.78 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 75 โดยเป็นการนำเข้ารถยนต์มูลค่า 36,894.39 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 71 นำเข้ารถจักรยานยนต์มูลค่า 425.45 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 106 และนำเข้าชิ้นส่วนยานยนต์มูลค่า 267,495.94 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 76 (แยกเป็นนำเข้าชิ้นส่วนรถยนต์มูลค่า 255,477.97 ล้านบาท และนำเข้าชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์มูลค่า 12,017.97 ล้านบาท) เมื่อคิดมูลค่าส่วนต่างของการนำเข้าและส่งออกของยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ข้างต้นแล้ว มีมูลค่าการส่งออกมากกว่านำเข้า 353,762.39 ล้านบาท เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปี 2552 คิดเป็นร้อยละ 36

ที่มา : สถาบันยานยนต์

3.1.2 การเติบโตของอุตสาหกรรมถุ่มีอยาง

มูลค่าส่งออกถุ่มีอยาง และถุ่มีอยางคุมกำเนิด

หน่วย : ล้านดอลลารัสหรัฐ

สินค้ำ	2550	2551	2552	2553 ม.ค.-มิ.ย.
ถุ่มีอยาง	583.9	658.4	653.0	472.2
% Δ	4.5	12.8	-0.8	53.6
ถุ่มีอยางคุมกำเนิด	59.9	68.5	72.3	40.3
% Δ	27.2	14.4	5.5	13.7

ที่มา : กระทรวงพาณิชย์

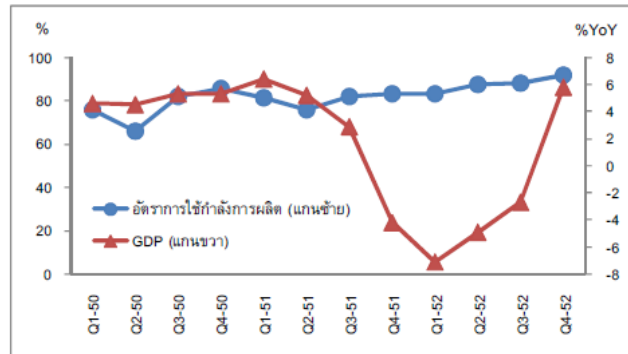
มูลค่าส่งออกถุ่มีอยางและถุ่มีอยางคุมกำเนิดในช่วงครึ่งแรกของปี 2553 ขยายตัวสูงถึงร้อยละ 53.6 และร้อยละ 13.7 ตามลำดับ มีสาเหตุสำคัญจากการฟื้นตัวของอุตสาหกรรมที่ต้องใช้ถุ่มีอยางในกระบวนการผลิต อาทิ อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงแนวโน้มการให้ความสำคัญกับการรักษาสุขภาพอนามัยทั้งใน

บทวิเคราะห์ธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน ปี 2553

ภาคอุตสาหกรรมและภาคครัวเรือน ขณะที่ความต้องการใช้ถุงยางคุมกำเนิดก็เพิ่มสูงขึ้น ตามจำนวนประชากรโลก ตลอดจนการตื่นตัวในการให้ความสำคัญกับการคุมกำเนิด รวมถึงการป้องกันโรคที่เกิดจากเพศสัมพันธ์

มีข้อน่าสังเกตว่า แม้เศรษฐกิจโลกอยู่ในภาวะซบเซา แต่ด้วยถุงมือยางจัดเป็นของใช้จำเป็นทางการแพทย์ ความต้องการใช้จึงไม่ผันผวนตามกำลังซื้อของผู้บริโภคมากนัก อีกทั้งการแพร่ระบาดของโรคระบบทางเดินหายใจใหม่ อาทิ ไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ไข้หวัดนกและโรค SARS ทำให้ผู้บริโภคทั่วโลกตื่นตัวมากขึ้น ต่อการป้องกันโรคระบาดต่างๆ ดังจะเห็นได้จากอัตราการใช้จ่ายในการผลิตของโรงงานถุงมือยางอยู่ในระดับค่อนข้างคงที่หรือมีเสถียรภาพสูง แม้ในปี 2552 ที่เศรษฐกิจตกต่ำอย่างมาก

อัตราการใช้จ่ายในการผลิตของโรงงานถุงมือยาง

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ราคาส่งออกเฉลี่ย : ราคาถุงมือยางค่อนข้างคงที่ ขณะที่ราคาถุงยางคุมกำเนิดมีแนวโน้มลดลง
ราคาส่งออกถุงมือยางและถุงยางคุมกำเนิด

หน่วย : ดอลลาร์สหรัฐต่อก้อน, ดอลลาร์สหรัฐต่อกิโลกรัม

สินค้า	2550	2551	2552	2553 (ม.ค.-มิ.ย.)
ถุงมือยาง	0.05	0.06	0.05	0.06
% Δ	0.00	20.0	-16.7	0.00
ถุงยางคุมกำเนิด	11.2	10.7	10.5	10.3
% Δ	20.4	-4.5	-1.9	-4.2

หมายเหตุ : คำนวณจากมูลค่าส่งออกอาหารด้วยปริมาณส่งออก

ที่มา : กระทรวงพาณิชย์

ประเด็นที่น่าสนใจ :

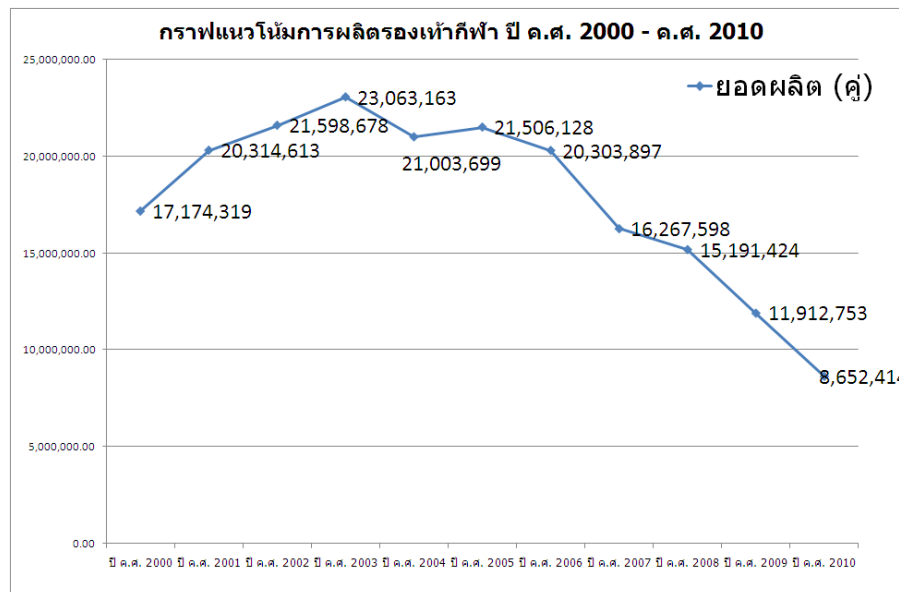
- ราคาถุงมือยางในช่วงหลายปีที่ผ่านมาอยู่ในระดับค่อนข้างคงที่หรือเปลี่ยนแปลงน้อยมาก
- ราคาถุงยางคุมกำเนิดมีแนวโน้มลดลงมาโดยตลอด

ที่มา : ฝ่ายวิจัยธุรกิจ EXIM BANK

3.1.3 การเติบโตของอุตสาหกรรมรองเท้า

แนวโน้มการผลิตรองเท้ากีฬา มีแนวโน้มสูงขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 2000- ปี ค.ศ. 2003 โดยมียอดการผลิตเติบโตจาก 17,174,319 คู่ ในปี ค.ศ. 2000 ไปเป็น 23,063,163 คู่ ในปี ค.ศ. 2003 หลังจากนั้นยอดการผลิตมีแนวโน้มตกลงอย่างต่อเนื่อง ในปี ค.ศ. 2009 มียอดการผลิตเพียง 11,912,753 คู่

ยอดการผลิตรองเท้ากีฬาในช่วงปี 2010 (มกราคม – ตุลาคม) มียอดการผลิต 8,652,414 คู่ มีอัตราการลดลงจากปี 2009 ในช่วงเดียวกัน (10,076,486 คู่) 14%

□ ที่มา - สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

สภาวะอุตสาหกรรมการผลิตรองเท้า ปี 2553

“กรุงเทพรูทริก” สัมภาษณ์ นายธำรง ธิติประเสริฐ ประธานกลุ่มอุตสาหกรรมรองเท้า สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ส.อ.ท.) มองสถานการณ์ส่งออกไตรมาส 2 และแนวโน้มตลอดทั้งปีนี้

นายธำรง กล่าวว่า สถานการณ์การส่งออกรองเท้าในไตรมาส 2 ปี 2553 จะขยายตัวได้ดีกว่าไตรมาสแรกปีนี้ เพราะความต้องการสินค้าในตลาดโลกเริ่มมีเสถียรภาพแล้วตามภาวะเศรษฐกิจที่เริ่มดีขึ้น และทำให้มั่นใจว่าการส่งออกไตรมาส 2 จะกลับมาเป็นบวกได้ ซึ่งขณะนี้การใช้จ่ายการผลิตเริ่มดีขึ้นและคาดว่าจะดีขึ้นมากในช่วงไตรมาส 3-4 ปีนี้ โดยการส่งออกปี 2553 จะไม่กลับไปติดลบเหมือนปี 2552

โดยคาดว่า การส่งออกรองเท้าและชิ้นส่วนปีนี้จะมีมูลค่า 32,000-35,000 ล้านบาท สูงกว่าปีที่แล้วที่ส่งออกได้ 27,117 ล้านบาท ซึ่งผู้ส่งออกรองเท้าไทยรู้สึกพอใจการแนวโน้มการส่งออกในปัจจุบัน เพราะต่างจากปีที่แล้วที่เศรษฐกิจชะลอตัวลงมาก โดยช่วงนั้นผู้ส่งออกไม่รู้ว่าการส่งออกจะได้รับผลกระทบไปถึงเมื่อใด

ตลาดสหรัฐและสหภาพยุโรป (อียู) เป็นตลาดสำคัญของไทย โดยมีสัดส่วนรวมกันประมาณ 70% ของการส่งออกรองเท้าไทยทั้งหมด ซึ่งที่ผ่านมาตลาดสหรัฐเคยมีสัดส่วน 30% แต่ปัจจุบันลดลงเหลือ 25% โดยตลาดอียูขยายตัวขึ้นมาทดแทน ขณะนี้หลายประเทศในอียูนำเข้ารองเท้าจากไทยเพิ่มมากขึ้น เช่น เดนมาร์ก ฝรั่งเศส รัสเซีย อิตาลี

สำหรับปัญหาอุปสรรคของการส่งออกนั้น ผู้ส่งออกเริ่มกังวลกับปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองว่าจะยืดเยื้อไปอีกนานเท่าใด ซึ่งตั้งแต่ชุมนุมทางการเมืองตั้งแต่เดือน มี.ค.2553 ส่งผลให้ผู้นำเข้ารู้สึกตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้ผู้ประกอบการไทยกังวลว่าผู้นำเข้า จะไม่มาตรวจสอบโรงงานหรือคุณภาพสินค้า

ที่ผ่านมา มีผู้นำเข้าบางรายที่แจ้งยกเลิกการมาเจรจาธุรกิจในประเทศไทย เพราะภาพการชุมนุมที่ปรากฏออกมาส่งผลให้นักธุรกิจต่างประเทศรู้สึกไม่ปลอดภัยโดยการเจรจาธุรกิจในช่วงไตรมาส 2 จะเป็นการเจรจาซื้อสินค้า ที่จะส่งมอบในไตรมาส 3-4 ปีนี้ ซึ่งหวังว่าปัญหาการเมืองจะยุติโดยเร็วที่สุด

นอกจากนี้ หากเปรียบเทียบระหว่างปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองกับปัญหาเงินบาทแข็งค่าแล้ว เห็นว่าปัญหาเงินบาทแข็งค่ามีผลกระทบมากกว่า เพราะลูกค้าที่มาเจรจาธุรกิจไม่ได้ ยังมีช่องทางอื่นในการสื่อสาร แต่ปัญหาเงินบาทแข็งค่า มีทางออกไม่มาก เนื่องจากการซื้อประกันความเสี่ยงอัตราแลกเปลี่ยนก็ลดผลกระทบได้เพียงระดับหนึ่ง และทำให้ผู้ประกอบการ ต้องแบกรับความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนที่ผันผวน ซึ่งผู้ส่งออกบางรายใช้วัตถุดิบนำเข้ามากขึ้นก็ช่วยลดผลกระทบลงได้บ้าง

ผู้ส่งออกมองว่าในขณะนี้ จะใช้วัตถุดิบนำเข้าประมาณ 50% ซึ่งส่วนใหญ่นำเข้าจากสหรัฐและอาร์เจนตินา แต่ผู้ผลิตรองเท้าประเภทอื่นก็ยังใช้วัตถุดิบที่ผลิตในประเทศเป็นส่วนใหญ่ เช่น รองเท้ากีฬา โดยผู้ผลิตส่วนนี้ได้พยายามปรับตัว ลดต้นทุนการผลิตให้มากขึ้น

ผู้ส่งออกเห็นว่าภาครัฐควรทำให้ค่าเงินบาทมีเสถียรภาพเมื่อเทียบกับประเทศคู่แข่ง เพราะส่งผลกระทบต่อรายได้ของผู้ส่งออก รวมทั้งผู้ประกอบการต้องพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องให้มีความเข้มแข็งอย่างยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาในภาพรวมแล้ว ผู้ผลิตรองเท้าของไทย ยังมีขีดความสามารถทางการแข่งขันดีกว่าคู่แข่ง แต่เมื่อเงินบาทแข็งค่าทำให้เสียเปรียบเวียดนาม ที่มีการลดค่าเงินดอลลาร์ลงหลายครั้ง ซึ่งไทยยังได้เปรียบเวียดนามตรงที่มีอุตสาหกรรมต่อเนื่องผลิตชิ้นส่วนรองเท้าจำนวนมาก ส่งผลให้อุตสาหกรรมรองเท้าไทยมีความเข้มแข็ง แต่ค่าเงินจะทำให้ความเข้มแข็งหายไปและขณะนี้คู่แข่งอย่างอินโดนีเซีย มีการส่งออกสูงกว่าไทยแล้ว เพราะการเมืองเริ่มมีเสถียรภาพส่งผลให้นโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจได้ผล และไม่มีปัญหาอัตราแลกเปลี่ยน

ที่มา : กรุงเทพธุรกิจ

สรุปภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนังปี 2553 และแนวโน้มปี 2554

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

การส่งออก

การส่งออกสินค้ารองเท้าและเครื่องหนังโดยรวมในปี 2553 คาดว่าจะเพิ่มขึ้นจากปี 2552 ร้อยละ 10.1 ซึ่งทุกสินค้ามีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้น คือ รองเท้าและชิ้นส่วน, เครื่องใช้สำหรับเดินทาง, หนังและผลิตภัณฑ์หนังฟอกและหนังอัด เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.2, 21.0 และ 21.6 ตามลำดับ

รองเท้าและชิ้นส่วน ในปี 2553 คาดว่ามีการส่งออกจะเพิ่มขึ้นจากปี 2552 ร้อยละ 1.2 ผลิตภัณฑ์ที่ส่งออกเพิ่มขึ้นคือ รองเท้าแตะ รองเท้าหนัง รองเท้าอื่น ๆ และ ส่วนประกอบของรองเท้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 10.1, 41.8, 47.5 และ 11.9 สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ส่งออกลดลง คือ รองเท้ากีฬา ลดลงร้อยละ 52.7 สำหรับตลาดส่งออกที่เพิ่มขึ้น (ม.ค.-ต.ค. 53) ได้แก่ เดนมาร์ก ฝรั่งเศส และจีน เพิ่มขึ้นร้อยละ 22.5, 12.8 และ 1.1 ตามลำดับ

เครื่องใช้สำหรับเดินทาง ในปี 2553 คาดว่ามีการส่งออกจะเพิ่มขึ้นจากปี 2552 ร้อยละ 21.0 ทุกผลิตภัณฑ์ที่ส่งออกเพิ่มขึ้น คือ กระเป๋าเดินทาง กระเป๋าถือ กระเป๋าใส่เศษสตางค์ และเครื่องเดินทางอื่นๆ เพิ่มขึ้นร้อยละ 32.8, 11.7, 17.8 และ 20.3 ตามลำดับ ตลาดส่งออกที่มีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้น (ม.ค.-ต.ค. 53) ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และ สวิตเซอร์แลนด์ ลดลงร้อยละ 28.6, 4.9 และ 52.4 ตามลำดับ

หนังและผลิตภัณฑ์หนังฟอกและหนังอัด ในปี 2553 คาดว่ามีการส่งออกจะเพิ่มขึ้นจากปี 2552 ร้อยละ 21.6 ผลิตภัณฑ์ที่คาดว่าจะมีการส่งออกจะเพิ่มขึ้น คือ หนังโคกระบือฟอก, เครื่องแต่งกายและเข็มขัด, หนังและผลิตภัณฑ์หนังอื่น ๆ

เพิ่มขึ้น ร้อยละ 34.3, 7.8 และ 25.5 ตามลำดับ ส่วนผลิตภัณฑ์คาดว่าจะมีการส่งออกลดลง คือ ของเล่นสำหรับสัตว์เลี้ยง และถุงมือหนัง ลดลงร้อยละ 34.2 และ 2.2 ตามลำดับ ตลาดส่งออกที่เพิ่มขึ้น (ม.ค.-ต.ค. 53) ได้แก่ ฮองกง เวียดนาม และ จีน ลดลงร้อยละ 61.0, 22.3 และ 23.7 ตามลำดับ

การนำเข้า

หนังสือและหนังสือพิมพ์ ในปี 2553 คาดว่าจะมีการนำเข้าเพิ่มขึ้นจากปี 2552 เพื่อมาผลิตเป็นสินค้าปลายน้ำ คือ เพิ่มขึ้นร้อยละ 41.4 ตลาดนำเข้าที่สำคัญ คือ สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และอาร์เจนตินา

รองเท้า ในปี 2553 คาดว่าจะมีการนำเข้าเพิ่มขึ้นจากปี 2552 ร้อยละ 40.1 ทุกผลิตภัณฑ์นำเข้าเพิ่มขึ้น คือ รองเท้ากีฬา รองเท้าหนัง รองเท้าทำด้วยยางหรือพลาสติก และรองเท้าอื่น ๆ เพิ่มขึ้นร้อยละ 10.0, 137.2, 15.2 และ 16.2 ตามลำดับ ตลาดนำเข้าที่สำคัญ คือ จีน อินโดนีเซียและเวียดนาม

กระเป๋า ในปี 2553 คาดว่าจะมีการนำเข้าเพิ่มขึ้นจากปี 2552 ร้อยละ 28.3 ทุกผลิตภัณฑ์นำเข้าเพิ่มขึ้น คือ กระเป๋าเดินทาง , กระเป๋าถือและกระเป๋าอื่น ๆ เพิ่มขึ้นร้อยละ 31.7 และ 27.0 ตามลำดับ ตลาดนำเข้าที่สำคัญ คือ จีน ฝรั่งเศส และอิตาลี

4. สรุปและแนวโน้ม

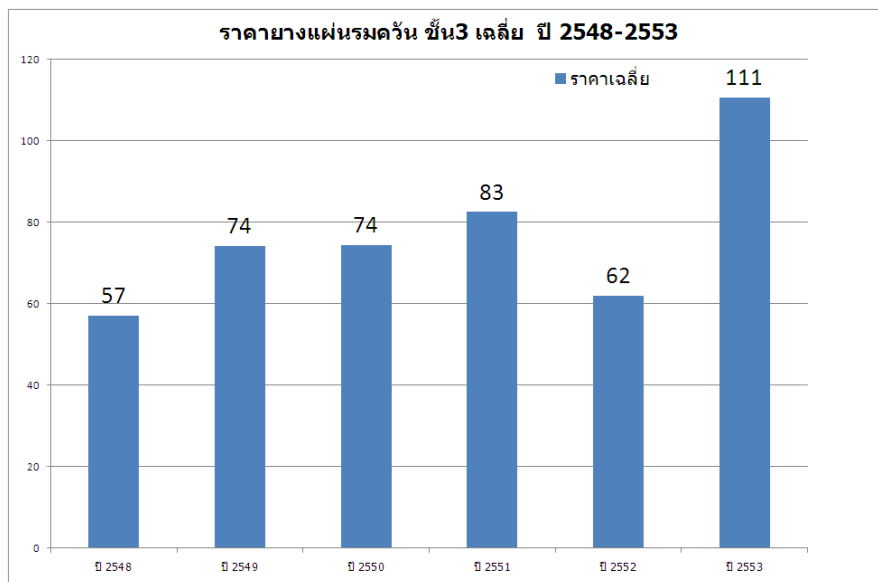
ในปี 2553 สถานการณ์การผลิตเมื่อเทียบกับปี 2552 คาดว่าจะเพิ่มขึ้นในทุกผลิตภัณฑ์คือ ดัชนีผลผลิตการฟอก และตกแต่งหนังสือพิมพ์ และดัชนีผลผลิตกระเป๋าเดินทาง กระเป๋าถือและสิ่งที่คล้ายกัน อานม้าและเครื่องเทียมลาก เพิ่มขึ้น ร้อยละ 20.6 และ 19.3 ตามลำดับ การผลิตภายในประเทศเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการส่งออกของ รองเท้าและชิ้นส่วนเครื่องใช้สำหรับเดินทาง หนังสือและผลิตภัณฑ์หนังสือพิมพ์และหนังสือ ในปี 2553 ที่คาดว่าจะเพิ่มขึ้นจากปี 2552 ร้อยละ 1.2, 21.0 และ 21.6 ตามลำดับ อันเป็นผลมาจากรฐานการผลิตและการส่งออกปี 2552 อยู่ในระดับต่ำ อีกทั้ง ประเทศคู่ค้าที่สำคัญเริ่มมีสัญญาณฟื้นตัวของเศรษฐกิจที่มีเสถียรภาพมากขึ้น ทำให้ผู้บริโภคมีความเชื่อมั่นในการจับจ่าย ใช้สอยสินค้า ซึ่งสอดคล้องกับการนำเข้าหนังสือพิมพ์และหนังสือเพื่อมาผลิตเป็นสินค้าปลายน้ำเพื่อการส่งออกและบริโภค ภายในประเทศ จะเพิ่มขึ้นร้อยละ 41.4 รวมทั้งการนำเข้าสินค้ากลุ่มรองเท้า และกระเป๋า คาดว่าจะเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกันคือ ร้อยละ 40.1 และ 28.3 ตามลำดับ

แนวโน้มการผลิตและมูลค่าการส่งออกของอุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนังใน ปี 2554 เมื่อเทียบกับปี 2553 คาดว่าอุตสาหกรรมรองเท้าจะเพิ่มขึ้น แต่สำหรับอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์หนังจะทรงตัว ทั้งนี้ปัจจัยบวกในปีหน้าจะมาจาก การขยายตัวด้านการลงทุนที่จะเพิ่มขึ้น นอกจากนี้จากนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจภาครัฐ คำสั่งซื้อที่เพิ่มขึ้น กำลังการผลิตที่ เพิ่มขึ้น และแนวโน้มของเศรษฐกิจภายในประเทศ และเศรษฐกิจโลกที่คาดว่าจะดีขึ้น ขณะที่ปัจจัยลบที่จะกระทบต่อ อุตสาหกรรมไทย จะมาจากอัตราแลกเปลี่ยน อัตราดอกเบี้ยนโยบาย ราคาน้ำมัน สถานการณ์การเมืองภายในประเทศ และปัญหาภาวะเศรษฐกิจของยุโรป

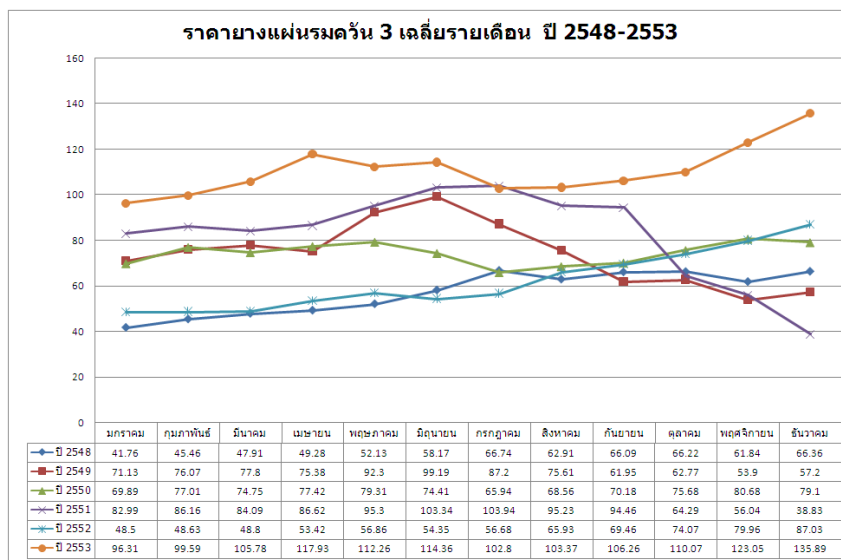
ที่มา --สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม--

3.14 แนวโน้มราคาขายแผ่นรมควันชั้น 3

ราคาแผ่นยางรมควันชั้น 3 มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 – พ.ศ. 2551 และลดลงในช่วงปี พ.ศ. 2552 เนื่องจากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ มีราคาขายลดลง (33.29%) เมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2551 และในปี พ.ศ. 2553 เมื่อภาวะเศรษฐกิจมีการฟื้นตัวราคาขายแผ่นรมควันชั้น 3 ก็ขยับตัวขึ้นจาก 62 บาทในปี 2552 มาเป็น 111 บาทในปี 2553

ราคาแผ่นยางรมควันในปี พ.ศ. 2553 มีการอัตรารัฐขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่เดือนมกราคม 2553 มีราคาขายเท่ากับ 96.31 บาท ในเดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2553 ราคาแผ่นยางรมควันชั้น 3 มีราคาขายเท่ากับ 135.89 บาท

ราคาขายพารา

1. สรุปภาวะการผลิตการตลาดและราคาภายในประเทศ

ในช่วง 8 เดือนของปีนี้ (มกราคม – สิงหาคม 2553) ไทยส่งออกยางพาราและยางคอมปาวด์ ทั้งสิ้น 1.870 ล้านตัน มูลค่า 187,553 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจาก 1.765 ล้านตัน มูลค่า 98,276 ล้านบาท ช่วงเดียวกันของปีที่แล้วร้อยละ

บทวิเคราะห์ธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน ปี 2553

ละ 5.95 และ 90.84 ตามลำดับ โดยส่งออกในรูปแบบยางแท่ง 593.52 พันตัน มูลค่า 59,036 ล้านบาท ยางแผ่นรมควัน 449.24 พันตัน มูลค่า 45,869 ล้านบาท น้ำยางข้น 351.31 พันตัน มูลค่า 36,982 ล้านบาท ยางคอมปาวด์ 313.68 พันตัน มูลค่า 30,556 ล้านบาท ยางธรรมชาติอื่นๆ 122.11 พันตัน มูลค่า 10,992 ล้านบาท ยางแผ่นผึ่งแห้ง 38.63 พันตัน มูลค่า 3,818 ล้านบาท ยางเครพ 1.21 พันตัน มูลค่า 127 ล้านบาท น้ำยางธรรมชาติ 0.54 พันตัน มูลค่า 162 ล้านบาท และยางบาลาตา 0.25 พันตัน มูลค่า 9 ล้านบาท

ราคาที่เกษตรกรขายได้เฉลี่ยทั้งประเทศ

1. ยางแผ่นดิบคุณภาพที่ 1 ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 99.61 บาท ลดลงจาก 99.91 บาท ของสัปดาห์ที่แล้ว กิโลกรัมละ 0.30 บาท หรือร้อยละ 0.30
2. ยางแผ่นดิบคุณภาพที่ 2 ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 99.11 บาท ลดลงจาก 99.41 บาท ของสัปดาห์ที่แล้ว กิโลกรัมละ 0.30 บาท หรือร้อยละ 0.30
3. ยางแผ่นดิบคุณภาพที่ 3 ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 98.61 บาท ลดลงจาก 98.91 บาท ของสัปดาห์ที่แล้ว กิโลกรัมละ 0.30 บาท หรือร้อยละ 0.30
4. ยางก้อนคละ ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 48.23 บาท ลดลงจาก 48.54 บาท ของสัปดาห์ที่แล้ว กิโลกรัมละ 0.31 บาท หรือร้อยละ 0.64
5. เศษยางคละ ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 45.32 บาท ลดลงจาก 45.78 บาท ของสัปดาห์ที่แล้ว กิโลกรัมละ 0.46 บาท หรือร้อยละ 1.00
6. น้ำยางข้นคละ ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 96.68 บาท ลดลงจาก 97.50 บาท ของสัปดาห์ที่แล้ว กิโลกรัมละ 0.82 บาท หรือร้อยละ 0.84

ราคาส่งออก เอฟ.โอ.บี. ชื่อขายล่วงหน้าส่งมอบเดือนตุลาคม 2553

ณ ท่าเรือกรุงเทพ

1. ยางแผ่นรมควันชั้น 1 ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 109.35 บาท สูงขึ้นจาก 109.20 บาท ของสัปดาห์ที่แล้ว กิโลกรัมละ 0.15 บาท หรือร้อยละ 0.14
2. ยางแผ่นรมควันชั้น 3 ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 108.20 บาท สูงขึ้นจาก 108.05 บาท ของสัปดาห์ที่แล้ว กิโลกรัมละ 0.15 บาท หรือร้อยละ 0.14
3. น้ำยางข้น ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 70.84 บาท สูงขึ้นจาก 70.45 บาท ของสัปดาห์ที่แล้ว กิโลกรัมละ 0.39 บาท หรือร้อยละ 0.55

ณ ท่าเรือสงขลา

1. ยางแผ่นรมควันชั้น 1 ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 109.10 บาท สูงขึ้นจาก 108.95 บาท ของสัปดาห์ที่แล้ว กิโลกรัมละ 0.15 บาท หรือร้อยละ 0.14
2. ยางแผ่นรมควันชั้น 3 ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 107.95 บาท สูงขึ้นจาก 107.80 บาท ของสัปดาห์ที่แล้ว กิโลกรัมละ 0.15 บาท หรือร้อยละ 0.14
3. น้ำยางข้น ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 70.59 บาท สูงขึ้นจาก 70.20 บาท ของสัปดาห์ที่แล้ว กิโลกรัมละ 0.39 บาท หรือร้อยละ 0.56

ที่มา – สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

□ 3.15 สถานการณ์การส่งออกผลิตภัณฑ์ยาง

มูลค่าการส่งออกยางพารา คิดเป็นอันดับที่ 5 ของสินค้าส่งออกของประเทศไทย ในปี 2553 (ม.ค. – พ.ย.) มีมูลค่าการส่งออกรวม 222,408.9 ล้านบาท มีอัตราเพิ่มขึ้น 78.19% เมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2552

สินค้าส่งออกสำคัญ 10 รายการแรกของไทย ปี 2549 - 2553(ม.ค. - พ.ย.)

หน่วย: ล้านบาท

รายการ	2549	2550	2551	2552	2553 (ม.ค.-พ.ย.)	2549	2550	2551	2552	2553 (ม.ค.-พ.ย.)
1 เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	565,806.93	597,059.91	605,313.98	545,468.74	547,968.19	19.26	5.52	1.38	-9.89	11.77
2 รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	362,374.31	447,109.39	513,154.20	378,348.86	525,042.04	16.78	23.38	14.77	-26.27	54.52
3 อัญมณีและเครื่องประดับ	139,864.58	185,149.57	274,093.15	333,699.44	339,613.24	8.14	32.38	48.04	21.75	5.53
4 แผงวงจรไฟฟ้า	267,598.31	290,349.51	237,972.57	219,508.67	233,978.99	12.22	8.50	-18.04	-7.76	17.40
5 ยางพารา	205,483.11	194,338.73	223,628.23	146,188.21	222,408.59	38.21	-5.42	15.07	-34.63	78.19
6 น้ำมันสำเร็จรูป	138,785.62	140,716.09	259,739.09	184,620.85	203,998.57	46.10	1.39	84.58	-28.92	24.09
7 ผลิตภัณฑ์ยาง	117,269.50	125,960.69	149,894.85	152,799.52	185,594.62	24.63	7.41	19.00	1.94	35.13
8 เม็ดพลาสติก	171,394.06	179,511.99	181,158.74	151,978.84	182,010.80	2.07	4.74	0.92	-16.11	31.64
9 เคมีภัณฑ์	130,475.48	135,072.99	141,693.83	152,208.92	165,572.11	23.40	3.52	4.90	7.42	21.13
10 ข้าว	98,179.00	119,215.43	203,219.08	172,207.65	147,869.89	5.58	21.43	70.46	-15.26	-5.73

สรุปภาวะการผลิตการตลาดและราคาในตลาดต่างประเทศ

การซื้อขายยางพาราล่วงหน้าของตลาดญี่ปุ่นมีราคาสูงขึ้นมากซึ่งตรงข้ามกับการซื้อขายในตลาดหลักทรัพยที่มีการซื้อขายตกลง เนื่องจากการแข็งค่าของเงินดอลลาร์สหรัฐฯ และจากการแข็งค่าของเงินเยนช่วยกระตุ้นตลาดซื้อขายยางพาราล่วงหน้าและมีผลต่อราคาขายทั่วโลก จากการแข็งค่าของค่าเงินนี้ทำให้มีอุปสงค์ยางเพิ่มขึ้นแต่ผลผลิตจากประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ออกมาค่อนข้างน้อยเนื่องจากจะเข้าสู่ช่วงฤดูฝน ผลผลิตยางพาราที่ออกมามีปริมาณไม่แน่นอน ในส่วนของผู้ที่ซื้อหรือราคาให้คงที่ก่อนจะเห็นว่าการตลาดและราคาของยางพารามีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ดังนั้นนักลงทุนไม่ควรซื้อเก็บไว้ในปริมาณมาก

ราคาต่างประเทศซื้อขายล่วงหน้า ส่งมอบเดือน กรกฎาคม 2549

ยางแผ่นรมควันชั้น 1

- ตลาดสิงคโปร์เสนอซื้อล่วงหน้า เฉลี่ยกิโลกรัมละ 430.50 เซนต์สิงคโปร์ (102.72 บาท) ลดลงจาก 438.75 เซนต์สิงคโปร์ (104.75 บาท) ในสัปดาห์ที่แล้วกิโลกรัมละ 8.25 เซนต์สิงคโปร์ หรือร้อยละ 1.88

ยางแผ่นรมควันชั้น 3

- ตลาดสิงคโปร์เสนอซื้อล่วงหน้าเฉลี่ยกิโลกรัมละ 267.69 เซนต์สหรัฐ (102.21 บาท) ลดลงจาก 271.63 เซนต์สหรัฐ (103.90 บาท) ในสัปดาห์ที่แล้วกิโลกรัมละ 3.94 เซนต์สหรัฐ หรือร้อยละ 1.45
- ตลาดลอนดอนเสนอซื้อขายล่วงหน้าเฉลี่ยกิโลกรัมละ 224.13 เพนนี (85.58 บาท) ลดลงจาก 233.13 เพนนี (89.17 บาท) ในสัปดาห์ที่แล้วกิโลกรัมละ 9.00 เพนนี หรือร้อยละ 3.86
- ตลาดโตเกียวเสนอซื้อขายล่วงหน้าเฉลี่ยกิโลกรัมละ 316.20 เยน (104.45 บาท) สูงขึ้นจาก 315.50 เยน (104.53 บาท) ในสัปดาห์ที่แล้วกิโลกรัมละ 0.70 เยน หรือร้อยละ 0.22

บทวิเคราะห์ธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน ปี 2553

ด้านนายหลักชัย กิตติพล นายกษมาคมยางพาราไทย (TRA) กล่าวว่า ตั้งแต่ปี 2534 จนถึงปัจจุบันประเทศไทย สามารถผลิตยางพาราได้เป็นอันดับ 1 ของโลก มีพื้นที่ปลูกทั่วประเทศกว่า 17.25 ล้านไร่ ผลผลิตประมาณ 3 ล้านตัน อันดับสองคืออินโดนีเซีย 2.5 ล้านตัน ขณะที่ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติของโลกตั้งแต่ปี 2548-2552 มีการขยายตัว ประมาณ 2% ต่อปี

อย่างไรก็ตาม ในช่วง 6 เดือนแรกของ ปี 2554 สถานการณ์ตลาดจะยังมีความผันผวนสูงจากอัตราแลกเปลี่ยน โดยเฉพาะปัญหาค่าเงินบาทแข็ง และเศรษฐกิจโลก ดังนั้นรัฐบาลควรส่งเสริมให้ผู้ประกอบการและเกษตรกรดูแลพื้นที่เพาะปลูกใหม่ในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากขึ้น เพื่อให้ผลผลิตมีคุณภาพและตรงกับช่วงเวลาที่ต้องการ ซึ่งจะช่วยให้ไทยมีส่วนแบ่งในตลาดโลกมากยิ่งขึ้น

ผู้สื่อข่าวรายงานเพิ่มเติมว่า หลายฝ่ายมีความกังวลเกี่ยวกับความต้องการยางพาราในอนาคต เพราะมีปัจจัยเสี่ยงที่ต้องระวัง ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว โดยเฉพาะเรื่องอุปสงค์และอุปทานที่ขาดความสมดุล รวมถึงระดับราคาที่ต้องอ้างอิงกับราคาน้ำมันโลก สภาพแวดล้อม และราคาทองคำซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา นอกจากนี้ยังต้องการให้ราคาเป็นไปตามสภาพจริงของตลาด โดยปราศจากการแทรกแซง แต่นักธุรกิจประเมินว่าแนวโน้มราคายางพาราในปีหน้า จะไม่น้อยกว่า 100 บาทต่อกิโลกรัม

ที่มา - ประชาชาติธุรกิจฉบับวันที่ 9 - 12 ธ.ค. 2553

อินเดียได้เลื่อนฐานะมาเป็นประเทศผู้มีความต้องการใช้ยางมากเป็นอันดับ 2 ของโลก แทนสหรัฐอเมริกาโดย ปี 2552 อินเดียมีความต้องการใช้ยาง 905,000 ตัน เพิ่มขึ้นจาก 881,000 ตัน ของปี 2551 ร้อยละ 2.7 ขณะที่ สหรัฐอเมริกามีความต้องการใช้ยาง 687,000 ตัน ลดลงจาก 1.04 ล้านตันของปี 2551 ร้อยละ 34 เนื่องจากเกิดวิกฤตการณ์การเงิน และจีนเป็นประเทศผู้ใช้อย่างมากที่สุดของโลก

ในปี 2552 มีความต้องการใช้ยาง 3.46 ล้านตัน เพิ่มขึ้นจาก 2.94 ล้านตัน ของปี 2551 ร้อยละ 18 อย่างไรก็ตามความต้องการใช้ยางของโลก ปี 2552 9.39 ล้านตัน ลดลงจาก 10.17 ล้านตัน ของปีที่แล้วร้อยละ 7.7 การเติบโตของความต้องการใช้ยางของอินเดียเป็นไปในทิศทางเดียวกับการขยายตัวของอุตสาหกรรมยานยนต์ โดยในปี 2552 มีอัตราการขยายตัวร้อยละ 13.4 ขณะที่ปีที่แล้วมีการขยายตัวเพียงร้อยละ 2.5 มีจำนวนยอดขายยานพาหนะ 12,292,770 คัน เพิ่มขึ้นจาก 9,724,243 คัน ช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 26 ซึ่งในปี 2552 มีการผลิตยางรถบรรทุกและรถบัสเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.5 และรถยนต์นั่งเพิ่มร้อยละ 21

ราคาต่างประเทศซื้อขายล่วงหน้าส่งมอบเดือนสิงหาคม 2553

ยางแผ่นรมควันชั้น 3 ราคาซื้อขายล่วงหน้าตลาดสิงคโปร์เฉลี่ยกิโลกรัมละ 329.50 เซนต์สหรัฐ (105.82 บาท) ลดลงจาก 340.00 เซนต์สหรัฐ(109.48 บาท) ในสัปดาห์ที่แล้วกิโลกรัมละ 10.50 เซนต์สหรัฐหรือร้อยละ 3.09 ราคาซื้อขายล่วงหน้าตลาดโตเกียว เฉลี่ยกิโลกรัมละ 345.40 เยน (124.24 บาท) ลดลงจาก 345.93 เยน(126.48 บาท) ในสัปดาห์ที่แล้วกิโลกรัมละ 0.53 เยน หรือร้อยละ 0.15

ที่มา : สำนักข่าวอินโฟเควสท์ (วันที่ 22 กรกฎาคม 2553), สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร

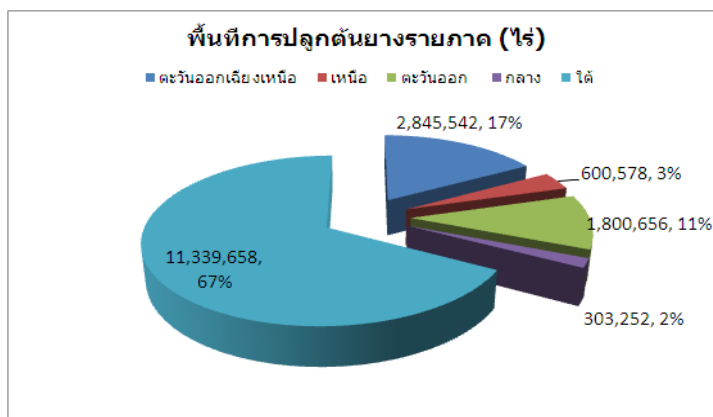
3.2 อุปทาน

3.2.1 สถานการณ์การปลูกยางในประเทศไทย

บทวิเคราะห์ธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน ปี 2553

เนื้อที่ยืนต้นยางพาราทั่วประเทศ :

จากการสำรวจ พบว่า ปัจจุบันประเทศไทยมีการขยายพื้นที่ปลูกยางกระจัดกระจายไปในจังหวัดต่างๆ ถึง 64 จังหวัด แบ่งเป็น ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 19 จังหวัด ภาคเหนือ จำนวน 17 จังหวัด ภาคกลาง จำนวน 7 จังหวัด ภาคตะวันออก จำนวน 7 จังหวัด และภาคใต้ จำนวน 14 จังหวัด มีเนื้อที่ยืนต้นยางพาราที่เป็นยางพาราก่อนเปิดกรีต ประมาณอายุ ตั้งแต่ 1-6 ปี จำนวน 5,116,622 ไร่ เป็นยางเปิดกรีตแล้ว 11,773,064 ไร่ รวมทั้งประเทศมีจำนวนทั้งสิ้น 16,889,686 ไร่

เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ : เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่อแยกเป็นรายจังหวัดพบว่า ที่เป็นยางพาราก่อนเปิดกรีตประมาณอายุ ตั้งแต่ 1 – 6 ปี มีจำนวนรวม 2,056,511 ไร่ เป็นยางเปิดกรีตแล้วรวม 789,030 ไร่ รวมทั้งภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนทั้งสิ้น 2,845,541 ไร่

เป็นรายจังหวัด			
จากข้อมูลดาวเทียม Spot 5 ปี 2551			
จังหวัด	เนื้อที่ (ไร่)		
	ยางอายุ 1-6 ปี	ยางอายุมากกว่า 6 ปีขึ้นไป	รวม
เลย	343,122	39,375	382,497
หนองบัวลำภู	86,526	7,762	94,288
อุดรธานี	243,000	51,999	294,999
หนองคาย	337,153	300,671	637,824
สกลนคร	131,380	40,285	171,665
นครพนม	98,973	41,544	140,517
มุกดาหาร	84,367	25,633	110,000
ยโสธร	34,688	14,969	49,657
อำนาจเจริญ	37,783	4,635	42,418
อุบลราชธานี	160,712	54,144	214,856
ศรีสะเกษ	126,934	49,162	176,096
สุรินทร์	58,108	32,578	90,686
บุรีรัมย์	102,375	75,956	178,331
มหาสารคาม	1,810	2,071	3,881
ร้อยเอ็ด	16,575	8,082	24,657
กาฬสินธุ์	117,560	19,838	137,398
ขอนแก่น	30,171	8,336	38,507
ชัยภูมิ	24,419	7,012	31,431
นครราชสีมา	20,855	4,978	25,833
รวมทุกจังหวัด	2,056,511	789,030	2,845,541

เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคเหนือ : เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคเหนือ เมื่อแยกเป็นรายจังหวัด พบว่า ที่เป็นยางพาราก่อนเปิดกรีดประมาณอายุตั้งแต่ 1- 6 ปี มีจำนวนรวม 585,737 ไร่ เป็นยางเปิดกรีดแล้วรวม 14,841 ไร่ รวมทั้งภาคเหนือมีทั้งสิ้น 600,578 ไร่

ตารางที่ 3 : เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคเหนือแยกเป็นรายจังหวัด			
จากข้อมูลดาวเทียม Spot 5 ปี 2551			
จังหวัด	เนื้อที่ (ไร่)		
	ยางอายุ 1-6 ปี	มากกว่า 6 ปี ขึ้นไป	รวม
เชียงราย*	91,763	1,088	92,851
พะเยา*	78,495	2,978	81,473
กำแพงเพชร*	31,059	1,725	32,784
พิษณุโลก*	142,653	2,675	145,328
อุทัยธานี*	19,453	2,425	21,878
เพชรบูรณ์*	23,608	961	24,569
ลำปาง**	25,836	30	25,866
ลำพูน**	8,865	-	8,865
เชียงใหม่**	32,857	70	32,927
แม่ฮ่องสอน**	2,286	-	2,286
ตาก**	18,508	70	18,578
สุโขทัย**	19,906	-	19,906
แพร่**	17,636	-	17,636
น่าน**	45,134	2,594	47,728
อุดรดิตถ์**	17,995	30	18,025
พิจิตร**	1,896	-	1,896
นครสวรรค์**	7,787	195	7,982
รวมทุกจังหวัด	585,737	14,841	600,578

เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคกลาง : เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคกลาง เมื่อแยกเป็นรายจังหวัด พบว่า ที่เป็นยางพาราก่อนเปิดกรีด ประมาณอายุ ตั้งแต่ 1 – 6 ปี มีจำนวนรวม 178,688 ไร่ เป็นยางเปิดกรีดแล้ว รวม 124,564 ไร่ รวมทั้งภาคกลาง มีจำนวนทั้งสิ้น 303,252 ไร่

รายจังหวัด			
จากข้อมูลดาวเทียม Spot 5 ปี 2551			
จังหวัด	เนื้อที่ (ไร่)		
	ยางอายุ 1-6 ปี	ยางอายุ มากกว่า 6 ปี	รวม
กาญจนบุรี*	63,430	33,776	97,206
ราชบุรี*	12,442	1,635	14,077
เพชรบุรี*	7,098	202	14,077
*	93,678	88,721	182,399
สระบุรี**	508	170	678
ลพบุรี**	352	40	392
สุพรรณบุรี**	1,180	20	1,200
รวมทุกจังหวัด	178,688	124,564	303,252

* ได้จัดทำแผนที่เนื้อที่ยืนต้นยางประกอบ ตัวเลขที่ปรากฏในตาราง ได้จากการวัดคำนวณจากแผนที่ ยกเว้นยางอายุต่ำกว่า 4 ปี ตัวเลขที่ปรากฏ เป็นการบูรณาการข้อมูลเชิงตัวเลขจากการสำรวจภาคพื้นดินระหว่างกรมส่งเสริมการเกษตรสำนักงานสงเคราะห์การทำสวนยาง

**ไม่สามารถจัดทำแผนที่ประกอบ เพราะไม่สามารถสำรวจโดยข้อมูลดาวเทียม SPOT เนื่องจากเป็นยางอ่อนเกินไป ไม่สามารถแยกออกจากพืชไร่ หรือ นาตอนใต้ ตัวเลขที่ปรากฏในตารางเป็นการบูรณาการข้อมูลเชิงตัวเลขจากการสำรวจภาคพื้นดินระหว่างกรมส่งเสริมการเกษตร และ สำนักงานสงเคราะห์การทำสวนยาง

เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคตะวันออก : เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคตะวันออก เมื่อแยกเป็นรายจังหวัด พบว่า ที่เป็นยางพาราก่อนเปิดกรีดประมาณอายุ ตั้งแต่ 1-6 ปี มีจำนวนรวม 470,204 ไร่ เป็นยางเปิดกรีดแล้วรวม 1,332,452 ไร่ รวมทั้งภาคตะวันออกมีจำนวนทั้งสิ้น 1,800,656 ไร่

ตารางที่ 5 : เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคตะวันออกแยกเป็นรายจังหวัด จากข้อมูลดาวเทียม Spot 5 ปี 2551			
จังหวัด	เนื้อที่ (ไร่)		
	ยางอายุ 1-6 ปี	ยางอายุ มากกว่า 6 ปี ขึ้นไป	รวม
ปราจีนบุรี	7,654	3,885	11,539
ฉะเชิงเทรา	41,609	75,287	116,896
สระแก้ว	2,120	16,391	18,511
จันทบุรี	149,031	314,768	463,799
ตราด	56,535	231,248	287,783
ระยอง	169,119	547,252	716,371
ชลบุรี	44,136	141,621	185,757
รวมทุกจังหวัด	470,204	1,330,452	1,800,656

* ได้จัดทำแผนที่เนื้อที่ยืนต้นยางประกอบ ตัวเลขที่ปรากฏในตาราง ได้จากการวัดคำนวณจากแผนที่ ยกเว้นยางอายุต่ำกว่า 4 ปี ตัวเลขที่ปรากฏ เป็นการบูรณาการข้อมูลเชิงตัวเลขจากการสำรวจภาคพื้นดินระหว่างกรมส่งเสริมการเกษตรสำนักงานสงเคราะห์การทำสวนยาง

เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคใต้ : เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคใต้ เมื่อแยกเป็นรายจังหวัด พบว่า ที่เป็นยางพาราก่อนเปิดกรีดประมาณอายุตั้งแต่ 1-6 ปี มีจำนวนรวม 1,825,482 ไร่ เป็นยางเปิดกรีดแล้วรวม 9,514,176 ไร่ รวมทั้งภาคใต้มีจำนวนทั้งสิ้น 11,339,658 ไร่

ตารางที่ 6 : เนื้อที่ยืนต้นยางพาราของภาคใต้ ปี 2551			
จังหวัด	เนื้อที่ (ไร่)		
	ยางอายุ 1-6 ปี	ยางอายุมากกว่า 6 ปีขึ้นไป	รวม
ชุมพร	72,731	391,891	464,622
ระนอง	49,862	100,667	150,529
สุราษฎร์ธานี	197,640	1,674,267	1,871,907
พังงา	215,588	541,437	757,025
ภูเก็ต	7,370	84,417	91,787
กระบี่	108,733	516,498	625,231
ตรัง	201,010	1,109,178	1,310,188
นครศรีธรรมราช	311,453	1,136,190	1,447,643
พัทลุง	68,277	470,200	538,477
สงขลา	222,183	1,222,119	1,444,302
สตูล	66,587	223,432	290,019
ปัตตานี	39,827	2,255,358	295,185
ยะลา	154,379	892,493	1,046,872
นราธิวาส	109,842	896,029	1,005,871
รวมทุกจังหวัด	1,825,482	9,514,176	11,339,658

*โครงการนี้ไม่ได้มีการสำรวจใหม่และไม่ได้จัดทำแผนที่ เนื่องจากพื้นที่ปลูกยางไม่มีการเปลี่ยนแปลงมากนัก จึงใช้ข้อมูลเชิงพื้นที่ที่สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

ปัญหาอุทกภัย กับพื้นที่การปลูกสวนยาง

นายสมชาย ชาญณรงค์กุล อธิบดีกรมส่งเสริมสหกรณ์ เปิดเผยว่า จากปัญหาภัยธรรมชาติครั้งใหญ่ทั้งอุทกภัยและวาตภัยทำให้เกษตรกรสมาชิกสถาบันเกษตรกรและสมาชิกสหกรณ์ชาวสวนยางได้รับความเสียหายเป็นจำนวนมาก

โดยมีพื้นที่สวนยางพาราที่ประสบอุทกภัยและวาตภัยรวมทั้งประเทศจำนวน 2.1 แสนไร่ แยกเป็นอุทกภัยจำนวน 114,522 ไร่ และวาตภัยจำนวน 97,551 ไร่ ทั้งนี้การปลูกยางพาราเป็นอาชีพหลักของประชาชนในพื้นที่ภาคใต้รวมทั้งยังมีการปลูกมากในเขตภาคอีสาน โดยยางพาราถือเป็นพืชเศรษฐกิจที่ทำรายได้จำนวนมาก

ส่วนการช่วยเหลือเกษตรกรผู้ปลูกยางมีอยู่ด้วยกัน 4 ลักษณะ คือ รายอยู่ในสวนสงเคราะห์มีทั้งเปิดกรีดยางและยังไม่เปิดกรีดยาง และในรายที่อยู่นอกการสงเคราะห์ที่มีทั้งเปิดกรีดยางและไม่เปิดกรีดยาง ทั้งนี้ กระทรวงเกษตรฯ ได้ช่วยเหลือผู้ปลูกยางพาราที่ได้รับความเสียหายจากวาตภัย อุทกภัย จำนวน 1.7 หมื่นบาทต่อไร่

ในส่วนของกรมส่งเสริมสหกรณ์จะเข้าไปดูแลสมาชิกสหกรณ์ที่เป็นสหกรณ์กองทุนชาวสวนยาง และจะร่วมกับกองทุนสงเคราะห์สวนยาง เนื่องจากมีสมาชิกส่วนหนึ่งที่ขอรับเงินกองทุนสงเคราะห์ได้ โดยสวนยางพาราต้องใช้เวลาในการปลูกนานมาก ซึ่งแตกต่างจากการปลูกข้าว เพราะกว่าจะเปิดกรีดได้ต้องใช้เวลากว่า 7 ปี โดยชาวนั้นหากมีความเสียหายก็สามารถปลูกขึ้นมาใหม่และเก็บเกี่ยวได้ในเวลาไม่นาน แต่ยางพาราไม่สามารถกรีดยางได้เร็วขนาดนั้น อีกส่วนหนึ่งคือการชดเชยความเสียหาย ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ให้นโยบายและให้ใช้หลักการเดียวกับหุ้นส่วนทั่วไป คือครั้งหนึ่งของต้นทุน แต่คงมีมาตรการเยียวยาเกษตรกรชาวสวนยางอย่างต่อเนื่อง ซึ่งคงจะมีการหารือกันต่อไป

ที่มา: <http://www.komchadluek.net>

3.2.2 ผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทย

IRSG (International Rubber Study Group) รายงานว่า ปริมาณการใช้ยางทั่วโลกในรอบ 1 ปี จะสูงถึง 23.1 ล้านตัน เมื่อสิ้นเดือน มิถุนายน 2553 (ก.ค. 2552 – มิ.ย. 2553) ซึ่งสูงกว่าช่วงเวลาเดียวกันของปี 2552 (ก.ค. 2551 – มิ.ย. 2552) ร้อยละ 11.2 ทั้งนี้เป็นผลมาจากความต้องการของอุตสาหกรรมรถยนต์ และยางล้อที่กลับมาเพิ่มขึ้นอีกครั้งในช่วงครึ่งปีแรกหลังจากที่ซบเซาด้วยพิษเศรษฐกิจ

IRSG ระบุว่าปริมาณการใช้ยางธรรมชาติเพิ่มขึ้น 0.3 ล้านตันในช่วงไตรมาสที่ 2 ของปี 2553 ปริมาณการใช้ยางในช่วง 1 ปี เมื่อสิ้นเดือนมิถุนายน 2553 เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.9 เมื่อเทียบกับเดือนมีนาคม 2553 ซึ่งเท่ากับร้อยละ 1.8 ในขณะที่ปริมาณความต้องการใช้ยางสังเคราะห์ก็ยังคงต่ำกว่าปริมาณการใช้ยางรวมในปี 2551

จากที่คาดการณ์กันว่าผลผลิตยางรวมทั่วโลกในรอบ 1 ปี จะสูงถึง 23 ล้านตัน ในเดือนมิถุนายน 2553 เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.9 เมื่อเทียบกับ 21.2 ล้านตัน ในเดือนมิถุนายน 2552 ผลผลิตยางสังเคราะห์ทั่วโลกเมื่อสิ้นเดือนมิถุนายน 2553 สูงกว่าผลผลิตยางสังเคราะห์ในช่วงเวลาเดียวกันของปี 2552 ร้อยละ 13.3 ในขณะที่ผลผลิตยางธรรมชาติทั่วโลก เมื่อสิ้นไตรมาสที่ 2 ของปี 2553 ลดลงจากร้อยละ 4.9 เป็นร้อยละ 3.5

จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ยางธรรมชาติขาดแคลนในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา (ก.ค. 52 – มิ.ย. 2553) ขณะที่สต็อกยางธรรมชาติยังคงมีเพียงประมาณ 1.3 ล้านตัน

การส่งออกยางธรรมชาติเริ่มกลับมาคึกคักอีกครั้งในช่วงไตรมาสที่ 1 ของปี 2553 เนื่องจากมีความต้องการกลับเข้ามามากขึ้น และยังคงต่อเนื่องไปจนถึงไตรมาสที่ 2 ในขณะที่การส่งออกยางสังเคราะห์ก็กลับมาเติบโตเต็มที่ในช่วงกลางปีเช่นกัน

ในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมา (มิ.ย. – ส.ค. 53) ราคาน้ำมันดิบชนิดไลท์อยู่ในช่วง 71-82 ดอลลาร์สหรัฐต่อบาร์เรล การเคลื่อนไหวของราคายางปิโตรเคมีจะเปลี่ยนแปลงไปตามภูมิภาค โดยในเอเชีย จะยังคงมีราคาลดลงอย่างต่อเนื่อง ขณะที่ในอเมริกาเหนือ และยุโรปมีราคาสูงขึ้นรูปแบบการเปลี่ยนแปลง และความรุนแรงของการแข่งขันในตลาดวัตถุดิบตั้งต้นขึ้นอยู่กับโดยตรงกับตลาดการผลิตผลิตภัณฑ์

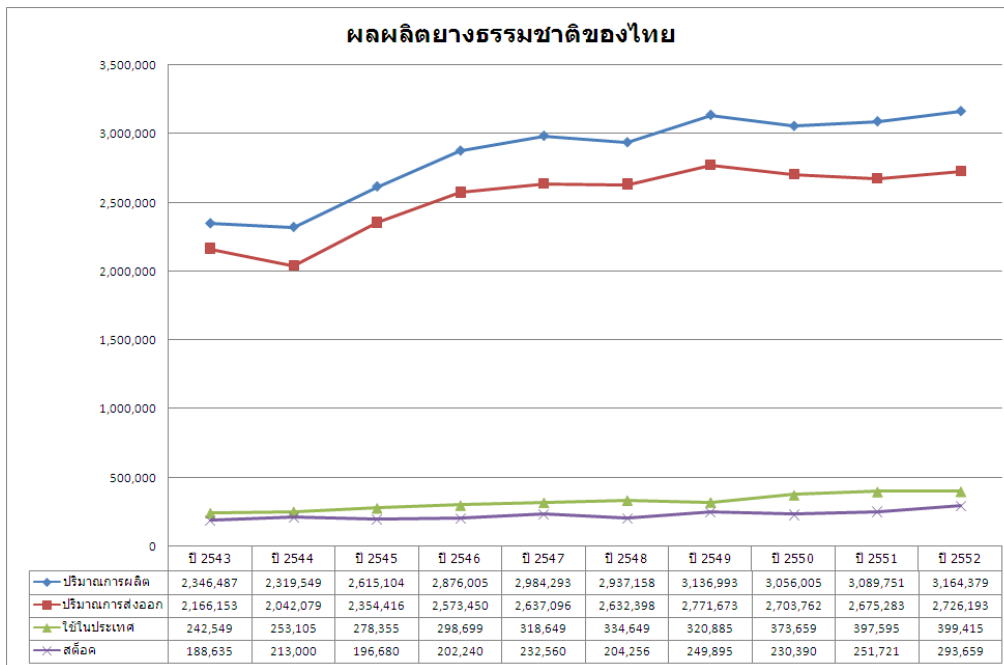
ข้อมูลล่าสุดของปริมาณการส่งออกผลิตภัณฑ์จากน้ำยางของผู้ส่งออกชั้น 5 ราย แสดงให้เห็นว่ามีแนวโน้มที่จะเป็นบวกในช่วงไตรมาสที่ 2 และ 3 ของปี 2553

IRSG คาดว่าในปี 2553 ความต้องการใช้ยางรวมทั้งหมดจะสูงถึง 23.9 ล้านตัน และในปี 2554 จะสูงถึง 25.5 ล้านตันโดยแบ่งเป็นความต้องการยางธรรมชาติประมาณ 13.3 ล้านตันในปี 2553 ซึ่งสูงขึ้น 114,000 ตัน เมื่อเทียบกับการคาดการณ์ครั้งก่อน ผลผลิตยางธรรมชาติทั่วโลกคาดว่าจะเพิ่มขึ้นร้อยละ 6.1 คิดเป็นปริมาณ 10.25 ตันในปี 2553 และจะเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.3 หรือเท่ากับ 11.0 ล้านตัน ในปี 2554

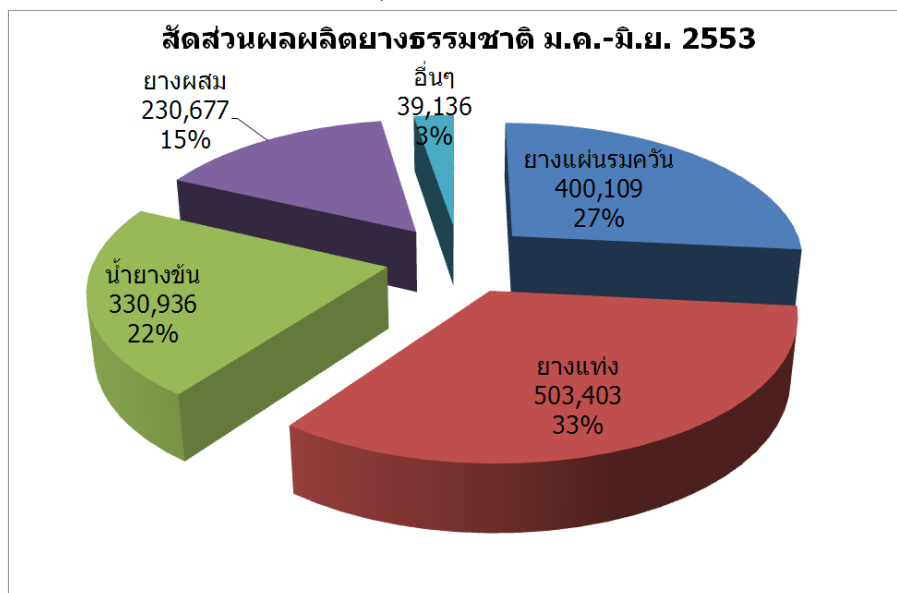
ปริมาณความต้องการใช้ยางของภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกจนถึงกลางปี 2553 เท่ากับร้อยละ 14.3 เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อนซึ่งยังคงเติบโตอย่างสูงในภูมิภาคนี้ในช่วงไตรมาสที่ 2 โดยมีอัตราการขยายตัวสูงถึงร้อยละ 12.8 ในกลุ่มประเทศที่ไม่ใช่ยุโรป ร้อยละ 10.8 ในละตินอเมริกา ร้อยละ 7.7 ในยุโรป และร้อยละ 5.0 ในอเมริกาเหนือ ที่มา – ศูนย์วิจัย และพัฒนาอุตสาหกรรมยางไทย

ผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทยปี 2543 -2552

แนวโน้มผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทยยังคง เติบโตอย่างต่อเนื่อง ในปี 2552 ปริมาณผลผลิตยางธรรมชาติของไทย เท่ากับ 3,164,379 เมตริกตัน เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2551 ที่มียอดการผลิต 3,089,751 ตัน มีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.42 ในปี 2552 ผลผลิตยางธรรมชาติส่วนใหญ่ส่งออกต่างประเทศ ร้อยละ 86.2 และใช้ภายในประเทศ ร้อยละ 12.6

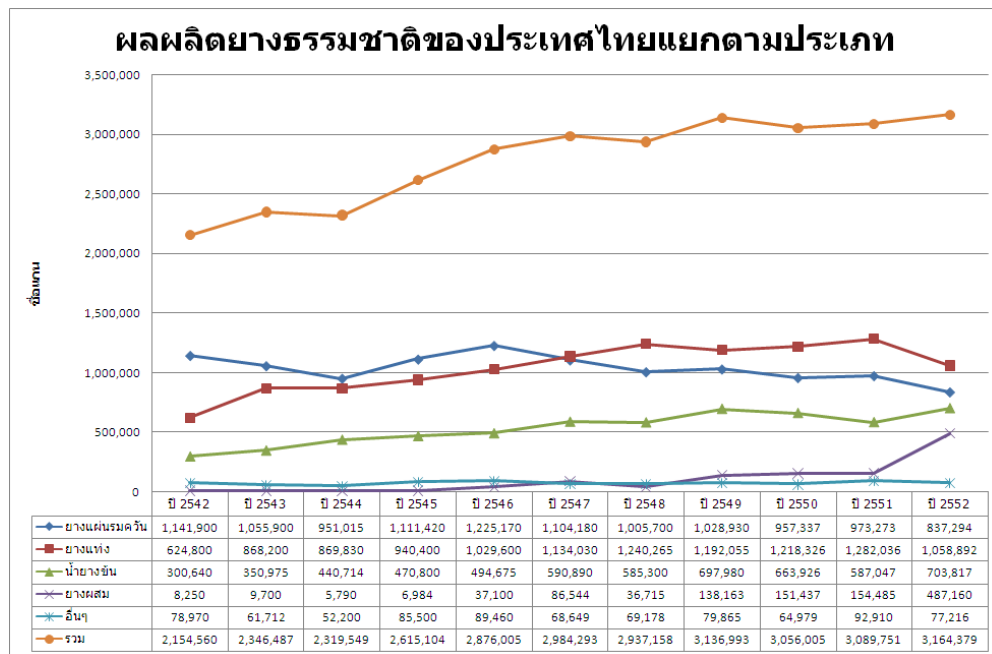

สัดส่วนผลผลิตยางธรรมชาติในปี 2553 แบ่งออกเป็น ยางแผ่นรมควันร้อยละ 27, ยางแท่งร้อยละ 33, น้ำยางข้น ร้อยละ 22, ยางผสมร้อยละ 15 และอื่นๆ ร้อยละ 3

ผลผลิตยางธรรมชาติ แยกตามประเภทตั้งแต่ช่วงปี 2542 ถึงปี 2552 พบว่าในช่วงปี 2542 – 2547 ผลผลิตยางแผ่นรมควันมีสัดส่วนในการผลิตมากที่สุด รองลงมาได้แก่ยางแท่ง น้ำยางข้น และยางผสม แต่หลังจากช่วงปี 2548- 2552 พบว่าผลผลิตส่วนใหญ่เป็น ยางแท่ง ร้อยละ 33(ข้อมูลปี 53) รองลงมาได้แก่ ยางแผ่นรมควัน ร้อยละ 27, ยางข้น ร้อยละ 22 และยางผสมร้อยละ 15

ในช่วงปี 2552 ผลผลิตยางแท่ง และยางแผ่นรมควันมีแนวโน้มที่ลดลง อัตราร้อยละ 14 และ ร้อยละ 17.3 ตามลำดับ ในขณะที่ น้ำยางข้นมีอัตราการเพิ่มที่ร้อยละ 19.9 และยางผสมมีอัตราเพิ่มที่ร้อยละ 15.3

□

นายศุภชัย โพธิ์สุ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เปิดเผยว่า คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบในหลักการโครงการปลูกยางพาราในที่แห่งใหม่ ระยะที่ 3 พ.ศ. 2553-2555 ตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2530 มาตรา 21 ทวิ โดยมีพื้นที่เป้าหมาย 800,000 ไร่ แบ่งเป็นภาคเหนือ 150,000 ไร่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 500,000 ไร่ ภาคกลาง ภาคตะวันออก และภาคใต้ 150,000 ไร่

ทั้งนี้ สามารถปรับเปลี่ยนเป้าหมายของโครงการได้ตามความต้องการของเกษตรกรในแต่ละภาค พร้อมทั้งมอบหมายให้กรมวิชาการเกษตรเป็นหน่วยงานจัดการควบคุมมาตรฐานพันธุ์ยางที่จะใช้ในการส่งเสริม และให้เข้มงวดในเรื่องมาตรฐานปุ๋ยสำหรับสวนยาง ส่วนสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง หรือ สกย. จะเป็นหน่วยงานเจ้าของเรื่องในการขอรับการสนับสนุนคาร์บอนเครดิต

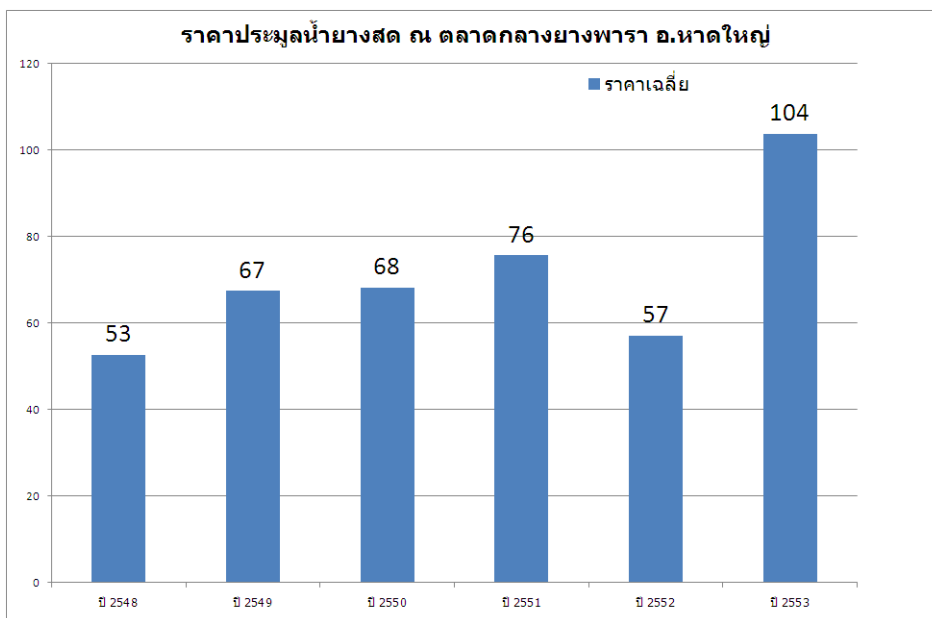
โครงการปลูกยางพาราในที่แห่งใหม่ นอกจากจะมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยที่ไม่เคยมีสวนยางมาก่อน ได้ปลูกยางพาราเพื่อเพิ่มรายได้แล้ว ยังเปิดโอกาสให้เกษตรกรในพื้นที่แห่งใหม่ที่มีศักยภาพในการปลูกยางพารา มีทางเลือกในการประกอบอาชีพที่มั่นคงและมีรายได้เพิ่มขึ้น รวมทั้งช่วยส่งเสริมการสร้างงานในท้องถิ่น ลดการเคลื่อนย้ายแรงงานจากชนบทเข้าสู่เมือง ตลอดจนเป็นการส่งเสริมพื้นที่การปลูกป่า และช่วยฟื้นฟูรักษาสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศที่ดีด้วย

และคาดว่าจะมีเกษตรกรเข้าร่วมโครงการประมาณ 80,000-160,000 ราย (เฉลี่ยระหว่างรายละเอียด 5-10 ไร่) มีรายได้คิดเป็น มูลค่า 112,000-224,000 บาท/ราย/ปี ก่อให้เกิดการสร้างงานในท้องถิ่น โดยมีแรงงานภาคการเกษตรไม่น้อยกว่า 100,000 คน และผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศเพิ่มขึ้น นับจากปี 2560 เป็นต้นไป จำนวน 222,400 ตันต่อปี มูลค่าประมาณ 22,240 ล้านบาทต่อปี

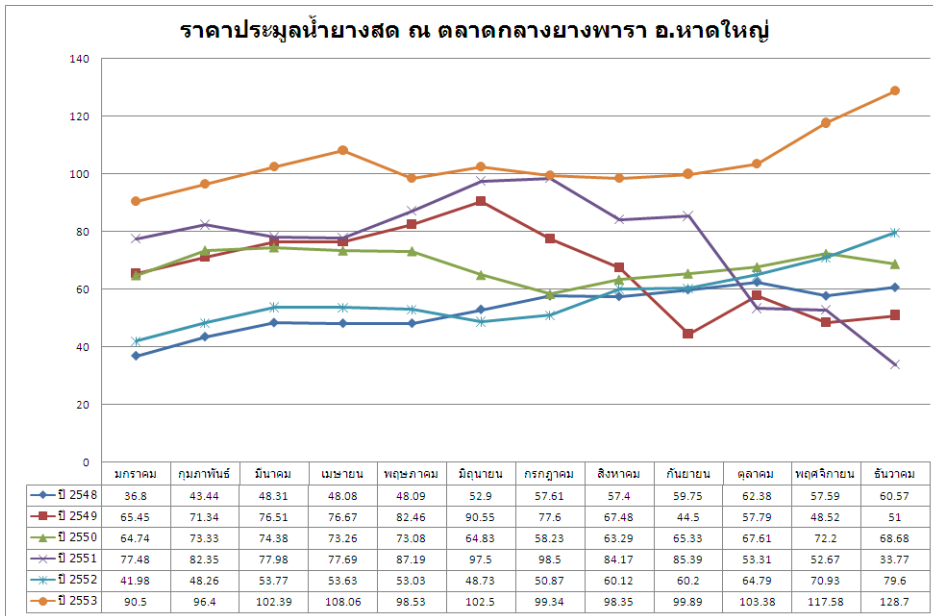
ที่มา – เดลินิวส์, สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร

3.2.3 แนวโน้มราคาน้ำยางธรรมชาติ

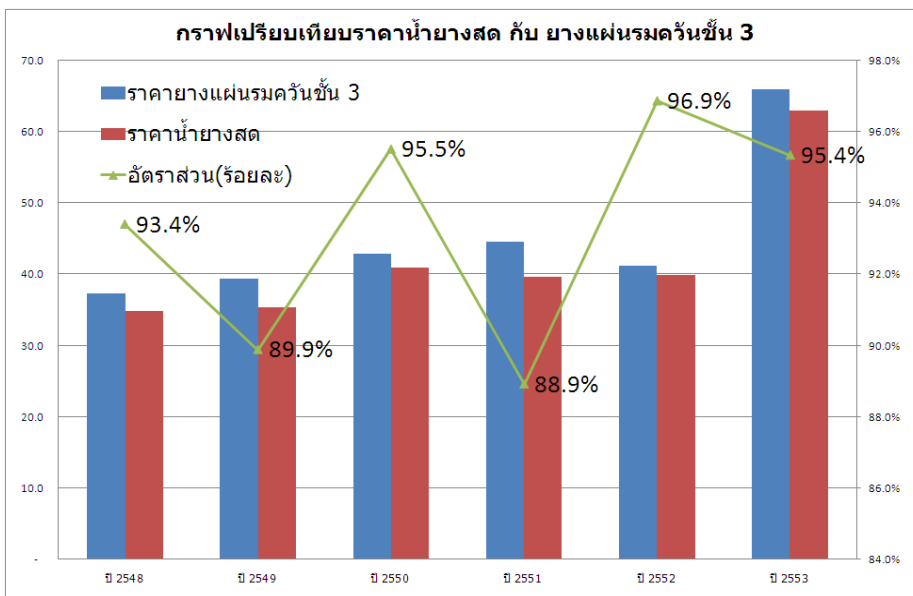
ราคาน้ำยางสด มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 – พ.ศ. 2551 และลดลงในช่วงปี พ.ศ. 2552 เนื่องจากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ มีราคาขายลดลง (24.46%) เมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2551 และในปี พ.ศ. 2553 เมื่อภาวะเศรษฐกิจมีการฟื้นตัวราคาน้ำยางสดก็ขยับตัวขึ้นจาก 57 บาทในปี 2552 มาเป็น 104 บาทในปี 2553

ราคาน้ำยางสดในปี พ.ศ. 2553 มีการปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่เดือนมกราคม 2553 มีราคาขายเท่ากับ 96.31 บาท ในเดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2553 ราคาแผ่นยางรมควันชั้น 3 มีราคาขายเท่ากับ 135.89 บาท

เมื่อเปรียบเทียบราคาน้ำยางสด ต่อราคายางแผ่นรมควันชั้น 3 อยู่ในสัดส่วนร้อยละ 95.4 ในปี 2553 แนวโน้มอัตราส่วนราคาน้ำยางสดต่อราคายางแผ่นรมควันชั้น 3 มีแนวโน้มสูงขึ้นโดยเฉพาะในช่วงปี 2552 และปี 2553 สัดส่วนอยู่ระหว่างร้อยละ 96.9 และ ร้อยละ 95.4 ตามลำดับ

3.3 สภาพการแข่งขันและแรงผลักดันที่มีต่อการแข่งขัน

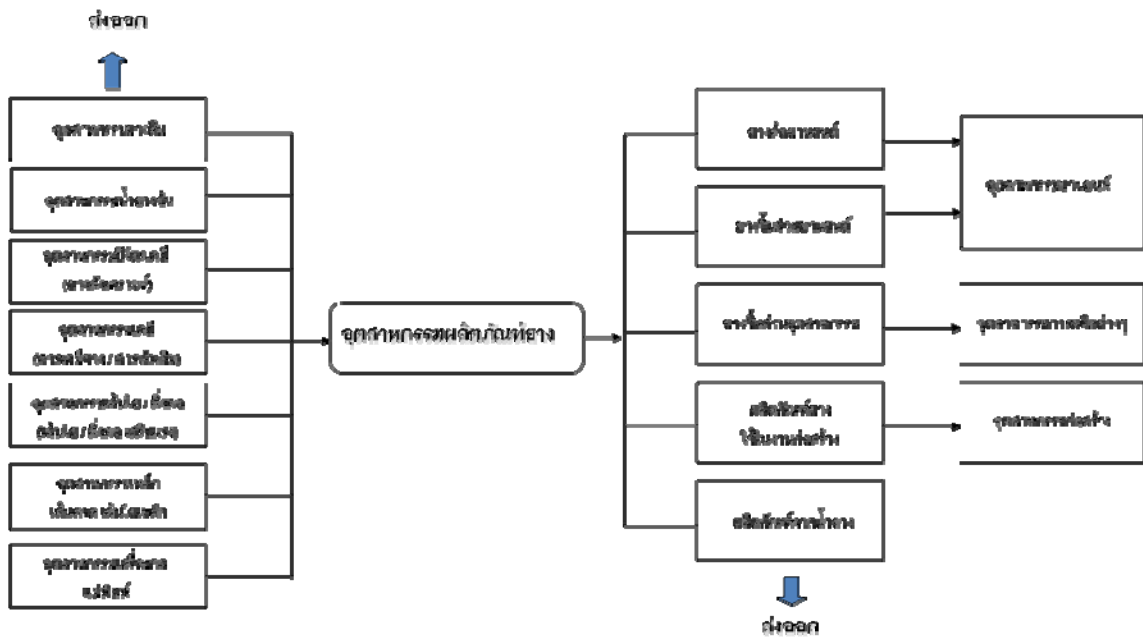
□ 3.3.1 โครงสร้างอุตสาหกรรมธุรกิจยางแผ่นและยางก้อน

โครงสร้างของอุตสาหกรรมยางในประเทศไทยประกอบด้วย อุตสาหกรรม 2 ส่วน คือ

อุตสาหกรรมต้นน้ำซึ่งผลิตวัตถุดิบ ได้แก่ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่งมาตรฐานและน้ำยางข้น (อุตสาหกรรมยางดิบ อุตสาหกรรมน้ำยางข้น) และอุตสาหกรรมปลายน้ำ ผลิตผลิตภัณฑ์ยางที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น (อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง) อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางผลิตผลิตภัณฑ์เพื่อการอุปโภคโดยตรง เช่น ถุงมือยาง ถุงยางอนามัยยางรัดข้อมือ หรือ สนับสนุนอุตสาหกรรมอื่น เช่น ชิ้นส่วนยานยนต์ สายพาน ท่อยาง อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง มีความเชื่อมโยงกับ อุตสาหกรรมอื่นในประเทศ ดังแสดงในรูปที่ 1 และสามารถผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ ได้ดังรูปที่ 2 รวมทั้งการแสดงการ สร้างมูลค่าเพิ่มในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ดังรูปที่ 3

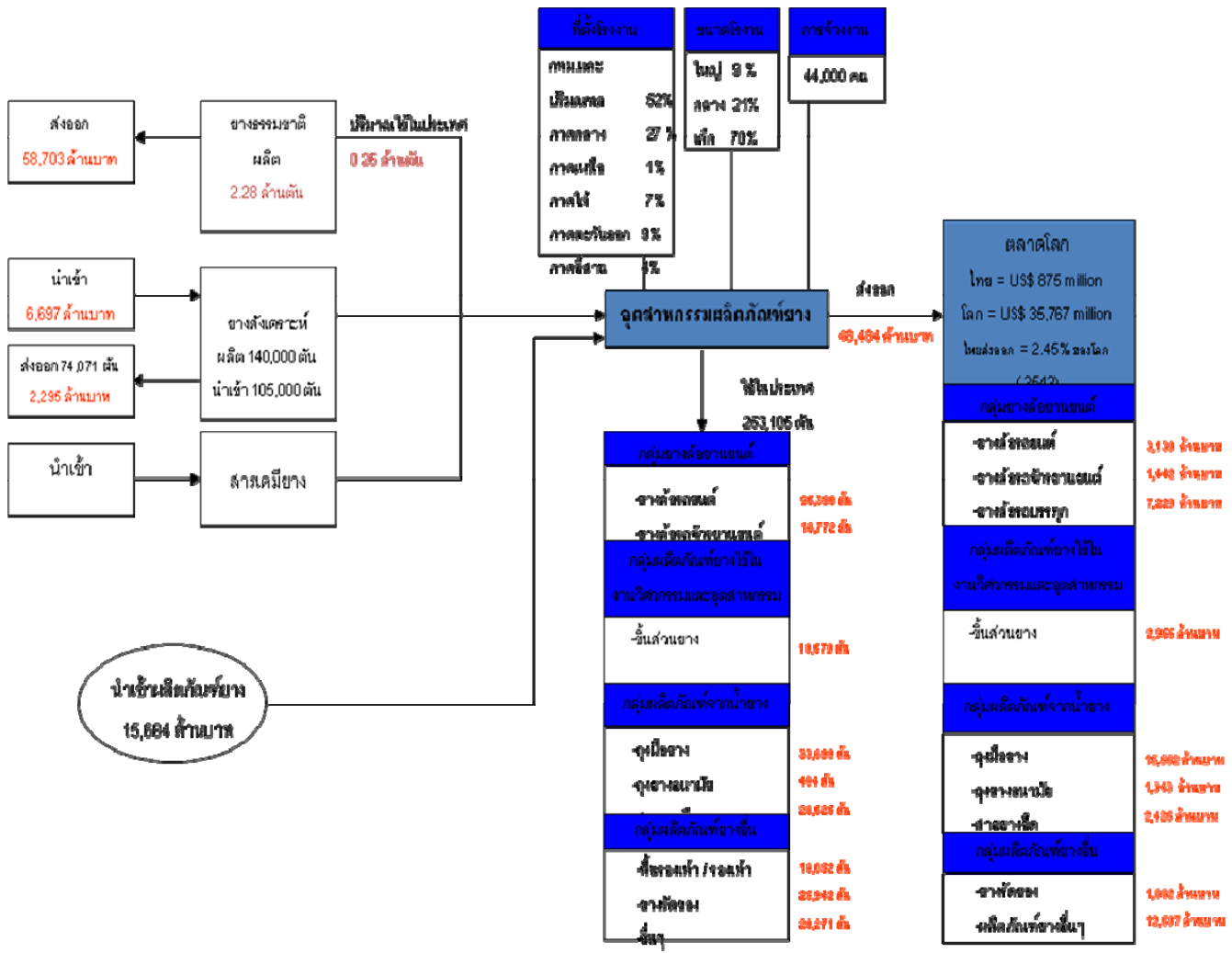
สำหรับอุตสาหกรรมต้นน้ำ นอกเหนือจากมีความเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมยางดิบและอุตสาหกรรม น้ำยางข้น แล้ว อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ยังมีความเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมปิโตรเคมี ซึ่งผลิตยางสังเคราะห์ (SBR และ BR) อุตสาหกรรมเคมีซึ่งผลิตสารเคมียาง และอุตสาหกรรมเส้นใยและสิ่งทอ ซึ่งผลิตวัสดุเสริมแรงสำหรับผลิตภัณฑ์ยาง (สตีล คอร์ด ผ้าใบ) อุตสาหกรรมในประเทศที่เป็นผู้อุปโภคผลิตภัณฑ์ยางที่สำคัญ ได้แก่ อุตสาหกรรมยานยนต์ (รถยนต์ รถบรรทุก รถจักรยานยนต์และรถจักรยาน) ซึ่งมีแนวโน้ม จะขยายตัวขึ้นเรื่อยๆ (ประเทศไทยจะเป็น Detroit แห่งเอเชีย) อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ เช่น อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์และอุตสาหกรรมก่อสร้าง (ยางรองคอสพาน ทาง ด่วน ยางกันชน ท่อยาง ฯลฯ)

รูปที่ 1 : ความเชื่อมโยงของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางกับอุตสาหกรรมต่างๆ ในประเทศไทย

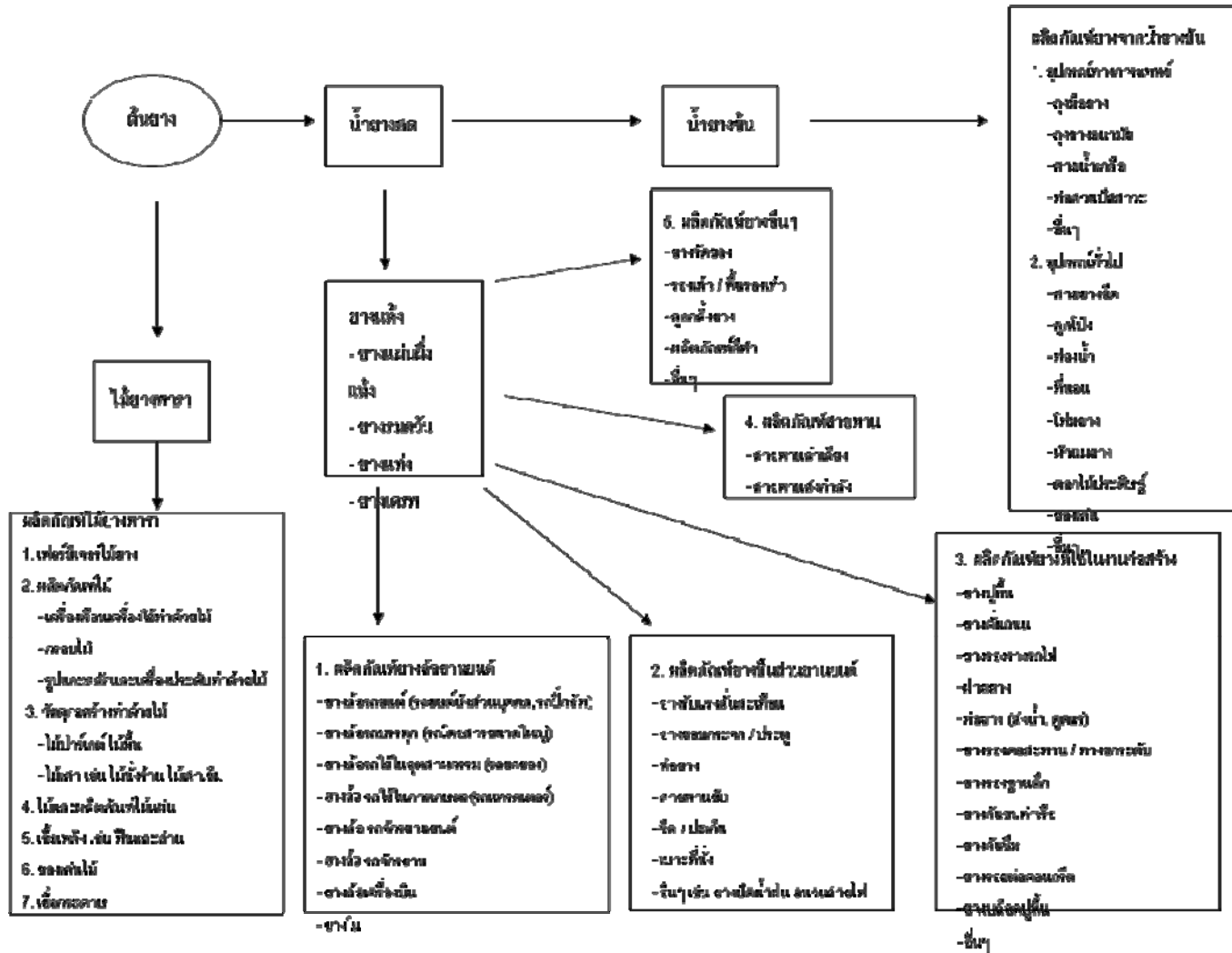

รูปที่ 1 : ความเชื่อมโยงของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางกับอุตสาหกรรมต่างๆ ในประเทศไทย

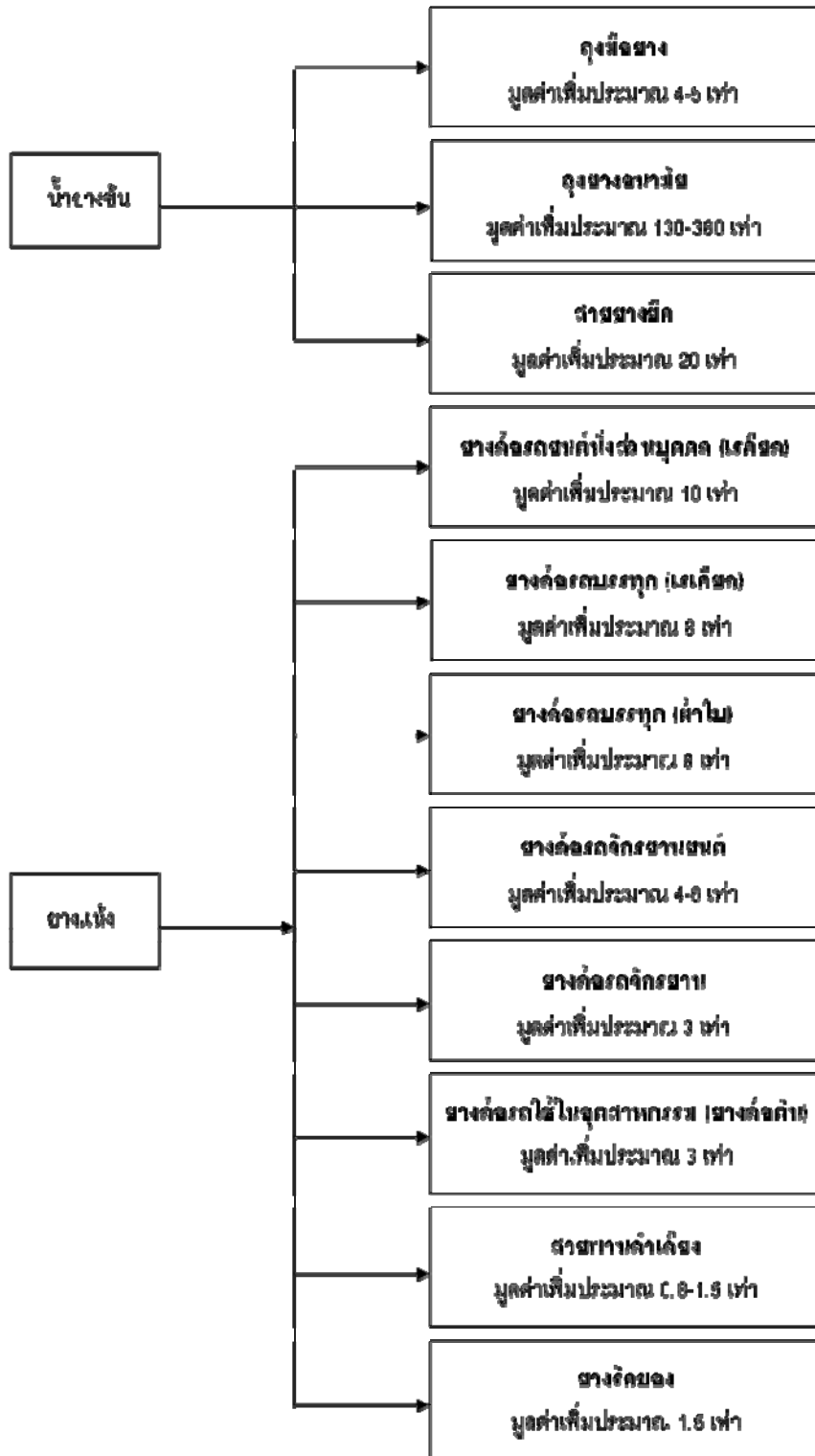
โครงสร้างของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑยางในประเทศไทย

รูปที่ 2 : การนำยางธรรมชาติไปใช้ประโยชน์เป็นผลิตภัณฑ์

รูปที่ 3 : การสร้างมูลค่าเพิ่มในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง
(คิดจากสัดส่วนยางธรรมชาติที่ใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์)

ที่มา- โครงการจัดทำแผนแม่บทอุตสาหกรรมรายสาขา (สาขาผลิตภัณฑ์ยาง), สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2
สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

3.3.2 การแข่งขันระหว่างผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน

• การแข่งขันระหว่างผู้ผลิตและส่งออกภายในประเทศ

จากสภาวะอุตสาหกรรมยางที่มีการปรับตัวดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผู้ผลิตและส่งออกต้องหันเข้ามาแข่งขันทางการสรรหาวัตถุดิบเพิ่มมากขึ้น โดยระดับราคาวัตถุดิบในท้องถิ่นจะเป็นปัจจัยหลักต่อแผนการสรรหาวัตถุดิบตามด้วยระบบเครือข่ายที่ครอบคลุมพื้นที่เพื่อให้มีปริมาณวัตถุดิบยางธรรมชาติเพียงพอและอย่างต่อเนื่องต่อสายการผลิตของตน

การแข่งขันระหว่างผู้ผลิตยางแผ่น และยางก้อนภายในประเทศเป็นการแข่งขันเรื่องการซื้อวัตถุดิบน้ำยางสด ปัจจุบันมีคู่แข่งรายใหม่เข้ามาในอุตสาหกรรมมากขึ้นเนื่องจาก เทคโนโลยีในการผลิตไม่ซับซ้อน ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการแข่งขันในการจัดซื้อ คือความสามารถในการบริหารเงินทุนหมุนเวียนภายในกิจการ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญ ที่จะรองรับผลกระทบจากสภาวะอุตสาหกรรมยางที่เปลี่ยนแปลงอย่างมากทางด้านราคาที่ได้ปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องส่งผลต่อดัชนีวัตถุดิบ และปริมาณการใช้เงินทุนหมุนเวียนเนื่องจากมีคู่แข่งเป็นจำนวนมากทำให้ผู้ขายน้ำยางสด สามารถขายเป็นเงินสดได้

การแข่งขันด้านต้นทุนที่ใช้ในการผลิต ได้แก่ ต้นทุนค่าแรง, ต้นทุนค่าพลังงาน, ต้นทุนค่าสารเคมี และต้นทุนในการขนส่งยังเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบ ต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจ การแข่งขันในด้านอื่นๆ ที่ไปยังคงเป็นเรื่องคุณภาพสินค้า ระยะเวลาการส่งมอบ ระดับราคาเป็นไปตามตลาดโลก

□ 3.3.3 โอกาสของผู้ประกอบการรายใหม่ที่เข้าสู่ธุรกิจผลิตยางแผ่นและยางก้อน

□ การเข้ามาแข่งขันของผู้ประกอบการรายใหม่ มีปัจจัยสำคัญ 2 ประการได้แก่ ศักยภาพทางการเงิน และเครือข่ายในการจัดหาน้ำยาง ปัจจุบันการเข้ามาของกลุ่มผู้ประกอบการใหม่ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มได้แก่

กลุ่มอุตสาหกรรมที่มีความต้องการในการใช้น้ำยางแผ่น และยางก้อนเป็นวัตถุดิบ ผู้ประกอบการกลุ่มนี้ จะเป็นกลุ่มที่มีศักยภาพทางการเงินสูง มีความสามารถในการจัดหาเงินทุนหมุนเวียน การเข้ามาจะติดต่อผ่านเครือข่ายในพื้นที่ให้การสนับสนุนทางการเงิน และใช้ความสัมพันธ์ของคนในพื้นที่ในการหาซื้อวัตถุดิบ

กลุ่มผู้เป็นชาวสวนยางเดิม ต้องการขยายกิจการเนื่องจากเห็นโอกาสส่วนต่างด้านราคาขาย และราคาจัดซื้อ ผู้ประกอบการกลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มที่มีเครือข่ายที่ดี เป็นเจ้าของพื้นที่ มีคนรู้จักเป็นจำนวนมากทำให้มีโอกาสในการเจรจาซื้อน้ำยางได้ง่าย ในกลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มที่มีปัญหาทางด้านการจัดหาเงินทุนหมุนเวียน หากไม่สามารถบริหารเงินทุนหมุนเวียนได้ดีเพียงพอ จะส่งผลให้กิจการขาดสภาพคล่อง

หากผู้ประกอบการรายใหม่ทั้ง 2 กลุ่มรวมตัวกันจะทำให้การเข้ามาแข่งขัน เป็นไปได้ง่ายขึ้น เนื่องจากแต่ละฝ่ายมีจุดแข็งที่สามารถใช้ร่วมกันได้เพียงแต่จำเป็นต้องตกลงเรื่องราคาขาย และราคาจัดซื้อที่ชัดเจนเนื่องจากราคายางมีการแกว่งตัวสูงทำให้ราคาซื้อขายในแต่ละวันไม่เท่ากัน

การป้องกันการเข้ามาของผู้แข่งขันรายใหม่ มักใช้ระบบความสัมพันธ์ที่มีการซื้อขายกันมานาน หรือระบบสมาชิกในกลุ่มของสหกรณ์จะช่วยให้สามารถรักษาความสามารถในการแข่งขันด้านการจัดหาวัตถุดิบไว้ รวมถึงผลประโยชน์ตอบแทนแก่สมาชิกในรูปแบบต่างๆ อาทิเช่น บันผล, ส่วนต่างราคาที่ให้กับสมาชิกมากกว่าราคาตลาด

3.3.4 การทดแทนจากสินค้าอื่นๆ

สินค้าทดแทนยางธรรมชาติได้แก่ ยางสังเคราะห์ ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์จากปิโตรเลียม ปัจจุบันกลุ่มลูกค้าผู้ใช้งานธรรมชาติ มีแนวความคิดในการเพิ่มอัตราส่วนในการใช้ยางสังเคราะห์ทดแทนยางธรรมชาติ แต่เนื่องจากยางสังเคราะห์เป็นผลิตภัณฑ์จากปิโตรเลียม ซึ่งเป็นวัตถุดิบจากธรรมชาติทำให้มีแนวโน้มที่จะมีราคาสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในกลุ่มอุตสาหกรรมผู้ใช้งานจึงจำเป็นต้อง บริหารสัดส่วนยางสังเคราะห์ และยางธรรมชาติที่เหมาะสมเพื่อลดต้นทุนที่ต่ำที่สุด

IRSG คาดว่าในปี 2554 ความต้องการใช้ยางรวมจะสูงถึง 25.5 ล้านตันโดยแบ่งเป็นความต้องการยางธรรมชาติประมาณ 13.3 ล้านตัน เป็นความต้องการใช้ยางสังเคราะห์ 12.2 ล้านตัน คิดเป็นอัตราส่วนการใช้ยางสังเคราะห์ต่อยางธรรมชาติอยู่ที่ 1:1.1

3.3.5 อำนาจต่อรองของ Supplier ในธุรกิจผลิตยางแผ่นและยางก้อน

ด้านปัจจัยในการผลิตแบ่งออกเป็น 2 ส่วนได้แก่วัตถุดิบหลัก (น้ำยางสด) และปัจจัยในการผลิต ได้แก่ ไม้พิน, ไฟฟ้า, สารเคมีที่ใช้สำหรับการผลิต ด้านวัตถุดิบกลุ่มผู้ขายวัตถุดิบสามารถเลือกขายวัตถุดิบให้แก่กลุ่มผู้ซื้อขายใดก็ได้ โดยมักจะเลือกจากราคา และเครดิตทางการเงิน บางครั้งแม้มีการจ่ายเงินล่วงหน้าก็อาจเลือกที่ไม้อายุวัตถุดิบให้ก็ได้ ด้านราคามักใช้ราคากลางของตลาดกลาง หาดใหญ่ จ.สงขลา เป็นราคาอ้างอิงหลัก และอาจอ้างอิงราคาจากแหล่งอื่นได้แก่ บริษัทเอกชนที่เข้าไปรับซื้อ หรือตลาดซื้อขายในท้องถิ่น

ด้านปัจจัยในการผลิตได้แก่ ไม้พินเป็นสินค้าที่ได้จากธรรมชาติมีจำนวนจำกัด ทำให้ราคาของไม้พินสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องผู้ประกอบการรายย่อยจำเป็นต้องพึ่งพียงงานความร้อนจากการเผาไม้พินทำให้ต้นทุนค่าใช้จ่ายไม้พินสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่วนสารเคมีที่จำเป็นต้องใช้ในการผลิตยางแผ่นรมควันนั้น ผู้ประกอบการมักรวมตัวกันในการจัดซื้อสารเคมีเพื่อให้ได้อำนาจการต่อรองในการซื้อสารเคมีที่สูงขึ้น

3.4 ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน

3.4.1 บทบาทของหน่วยงานสนับสนุนจากภาครัฐ และนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรม

ยางพารา

1.บทบาทของหน่วยงานสนับสนุนจากภาครัฐ

1) สถาบันวิจัยยาง

บทบาทหน้าที่

รับผิดชอบในงานวิชาการด้านยางพาราทั้งการค้นคว้าวิจัยและพัฒนาด้านการผลิต ด้านเศรษฐกิจและการตลาด ด้านอุตสาหกรรมแปรรูปและผลิตภัณฑ์ยาง การถ่ายทอดเทคโนโลยีที่เป็นผลงานวิจัยให้สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง และนำไปเผยแพร่สู่เกษตรกร มีห้องปฏิบัติการวิเคราะห์และทดสอบผลิตภัณฑ์ยาง ใช้ พรบ.ควบคุมยาง พ.ศ.2542 กำกับดูแลการนำเข้าและส่งออกต้นยาง การนำเข้าและส่งออกยาง การทำยาง การค้ายาง การบรรจุหีบห่อเพื่อการส่งออก มาตรฐานยาง และประสานความร่วมมือด้านยางกับองค์การระหว่างประเทศ

<http://it.doa.go.th/rrit/web/>

2) สมาคมธุรกิจไม้ยางพาราไทย

วัตถุประสงค์

- เพื่อเป็นศูนย์กลางการพบปะ หรือ แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น ความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร และปัญหาอุปสรรคในการประกอบการธุรกิจ อุตสาหกรรมไม้ยางพารา
 - เพื่อเป็นตัวแทนผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในการประสานนโยบาย และดำเนินงานร่วมกันระหว่างรัฐและเอกชน
 - เพื่อศึกษาและหาแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมไม้ยางพารา
 - เพื่อส่งเสริม สนับสนุนการศึกษา วิจัย วิเคราะห์ อบรม เผยแพร่วิชาการและเทคโนโลยีให้กับสมาชิก พันธกิจ
1. เสริมสร้างความร่วมมือ การมีส่วนร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชน
 2. ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาและการเพิ่มขีดความสามารถของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราทั้งระบบ
 3. ผลักดัน นำเสนอในการแก้ไขปัญหา อุปสรรคต่าง ๆ ในการประกอบการด้านอุตสาหกรรมไม้ยางพาราและธุรกิจต่อเนื่อง
 4. เป็นศูนย์กลางของผู้ประกอบการ และเป็นศูนย์กลางข้อมูลและความรู้ทางวิชาการแก่ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมไม้ยางพารา
 5. เสริมสร้างขีดความสามารถ และความเข้มแข็งขององค์กร

3) สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง

บทบาทหน้าที่

1. ส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกยางพันธุ์ดีหรือไม้ยืนต้นทดแทนยางเก่า และส่งเสริมให้เกษตรกร ที่ไม่มียางมาก่อน ได้ปลูกสร้างสวนยางพันธุ์ดี โดยให้ทุนสงเคราะห์รวมทั้งคำแนะนำทางวิชาการ เพื่อให้มีผลผลิตและรายได้เพิ่มขึ้น
2. พัฒนาคุณภาพผลผลิตให้เป็นที่ยอมรับของตลาด โดยใช้เทคโนโลยีเหมาะสม
3. พัฒนาระบบ และกลไกตลาด ให้เกษตรกรชาวสวนยาง ได้รับ ความเป็นธรรม ในด้านราคา
4. จัดตั้ง และ พัฒนาองค์เกษตรกรชาวสวนยาง ให้เข้มแข็ง มีศักยภาพ ในการพัฒนา และอำนาจต่อรองที่สูงขึ้น

4) องค์กรอุตสาหกรรมปาล์ม

บทบาทหน้าที่

1. อำนวยบริการแก่รัฐและประชาชนในการอุตสาหกรรมปาล์ม
2. ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับอุตสาหกรรมปาล์ม เช่น เกี่ยวกับการทำไม้และเก็บหาของป่า แปรรูปไม้ ทำไม้อัด อบไม้ อัดน้ำยาไม้ กลั่นไม้ และประดิษฐ์ หรือผลิตวัตถุหรือสิ่งของจากไม้ และของป่า และธุรกิจที่ต่อเนื่องคล้ายคลึงกัน รวมทั้งอุตสาหกรรมอื่นใดที่เกี่ยวข้องด้วยไม้หรือของป่า
3. ปลูกสร้างสวนปาล์ม คุ้มครองรักษาป่าไม้ และบูรณะป่าไม้เพื่อประโยชน์แก่การป่าไม้ ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการเองหรือเป็นการดำเนินการเพื่อช่วยเหลือรัฐ
4. วิจัย ค้นคว้า และทดลองเกี่ยวกับผลิตผล และผลิตภัณฑ์ในด้านอุตสาหกรรมปาล์ม

5. ดำเนินกิจการเกี่ยวกับการเผยแพร่ความรู้ การปลูกฝังทัศนคติ และความสำนึกในการคุ้มครองดูแลรักษาบูรณะ และพัฒนาทรัพยากรป่าไม้ รวมทั้งการจัดหาที่พัก การอำนวยความสะดวก หรือการให้บริการในกิจการที่เกี่ยวกับการทำนุบำรุงหรือกิจการอื่นใดเพื่อประโยชน์แก่การดำเนินการดังกล่าว
6. ดำเนินธุรกิจ หรือกิจการอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือเพื่อประโยชน์แก่กิจการของ อ.อ.ป.

5) สำนักวิชาการป่าไม้ กรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

บทบาทหน้าที่

ป่าไม้และสัตว์ป่าเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ต้องมีการบริหารจัดการให้สามารถสนองความต้องการของมนุษย์ ทั้งด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ความหลากหลายทางชีวภาพ และระบบนิเวศให้ คงอยู่อย่างยั่งยืน และทางด้านการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่ขณะนี้มีอยู่อย่างจำกัด เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้เกิดประโยชน์สูงสุด ดังนั้น จำเป็นจะต้องมีการศึกษาวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องทุกสาขาให้ก้าวหน้าและทันต่อเหตุการณ์ เพื่อนำไปพัฒนาและแก้ไขปัญหา กรมป่าไม้จึงได้จัดตั้งสำนักวิชาการป่าไม้ และมอบอำนาจภารกิจทางด้านนี้ให้สำนักวิชาการป่าไม้ เป็นผู้ดำเนินการ โดยให้มีอัครอำนาจและหน้าที่ดังนี้

- (1) ศึกษา ค้นคว้า วิจัย ทดลอง และพัฒนาวิชาการ ด้านการป่าไม้และสัตว์ป่าและวิชาการด้านอื่นที่เกี่ยวข้อง
- (2) ถ่ายทอดเทคโนโลยีและให้บริการทางวิชาการแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- (3) ปฏิบัติงานร่วมกันหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือที่ได้รับมอบหมาย

สำนักวิชาการป่าไม้ แบ่งส่วนราชการออกเป็น

1. ฝ่ายบริหารทั่วไป มีหน้าที่

- (1) ปฏิบัติงานธุรการทั่วไป
- (2) ปฏิบัติงานด้านการเงิน บัญชี พัสดุ ครุภัณฑ์ และยานพาหนะ
- (3) จัดทำแผนปฏิบัติงาน และควบคุม กำกับ ดูแล (การปฏิบัติงานตามแผน)
- (4) ดำเนินงานด้านทะเบียนวิจัย

2. ส่วนวิจัยและพัฒนาสิ่งแวดล้อมป่าไม้ มีหน้าที่

- (1) ศึกษา ค้นคว้า วิจัยทางสิ่งแวดล้อมป่าไม้
- (2) ศึกษา ค้นคว้า วิจัยในการจัดการลุ่มน้ำ เพื่อพัฒนาลุ่มน้ำทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ
- (3) ศึกษา วิจัยด้านชีววิทยาและนิเวศวิทยาของแมลงศัตรูป่าไม้
- (4) สสำรวจ วิจัยและส่งเสริมเผยแพร่ความรู้ ด้านโรควิทยาป่าไม้ และด้านจุลชีววิทยาป่าไม้

3. ส่วนนวนวัฒนวิจัย มีหน้าที่

- (1) ศึกษา ค้นคว้าวิจัยและพัฒนาเทคนิคและวิชาการด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปลูกและบำรุงป่าไม้
- (2) ศึกษา ค้นคว้า วิจัยและจัดการเมล็ดพันธุ์ไม้ป่า

4. ส่วนวิจัยและพัฒนาผลิตผลป่าไม้ มีหน้าที่

- (1) ศึกษา ค้นคว้า วิจัย และพัฒนาคุณสมบัติไม้ ผลิตภัณฑ์ อุตสาหกรรมไม้ และของป่า
- (2) ศึกษา ค้นคว้า วิจัย และพัฒนาการใช้ประโยชน์ไม้ และของป่าตลอดจนวัสดุทดแทนไม้
- (3) ศึกษา ค้นคว้า วิจัย และพัฒนาพลังงานป่าไม้และวัสดุเหลือใช้

5. ส่วนวิจัยสัตว์ป่า มีหน้าที่

- (1) สำรวจชนิดพันธุ์สัตว์ป่าสำรวจความหนาแน่นสัตว์ป่า
- (2) ศึกษาค้นคว้าวิจัยระบบนิเวศวิทยา ชีววิทยา พฤติกรรมของสัตว์ป่า
- (3) วิเคราะห์ซากและผลิตภัณฑ์ของสัตว์ป่า
- (4) ศึกษาวิธีการอพยพเคลื่อนย้ายสัตว์ป่า
- (5) ศึกษาวิธีการขยายพันธุ์สัตว์ป่าที่หายากและมีความสำคัญทางเศรษฐกิจ
- (6) ศึกษาวิจัยการเพาะเลี้ยงสัตว์ป่า

หมายเหตุ : ปัจจุบัน กรมป่าไม้ได้ตัดโอนส่วนวิจัยสัตว์ป่า จากสำนักวิชาการป่าไม้ ไปเป็น ส่วนวิจัยอุทยาน

แห่งชาติและสัตว์ป่า สำนักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

6. ส่วนวิจัยเศรษฐกิจและพัฒนากิจการป่าไม้ มีหน้าที่

- (1) ศึกษา ทดลอง และวิจัยเกี่ยวกับป่าชายเลน และป่าพรุ
- (2) ศึกษา วิเคราะห์ เศรษฐกิจป่าไม้
- (3) ศึกษา วิจัย และพัฒนากิจการป่าไม้ และป่าสาธิต

7. ส่วนพฤกษศาสตร์ป่าไม้ มีหน้าที่

- (1) สำรวจ ค้นคว้าและวิจัยพรรณพฤกษชาติของประเทศไทย
- (2) สำรวจ ศึกษา และวิจัย ไม้ป่าที่มีค่าทางเศรษฐกิจ
- (3) สำรวจและวิจัยเขตการกระจายพันธุ์ของพรรณไม้ ทั้งภายใน และนอกประเทศ
- (4) แลกเปลี่ยนพันธุ์ไม้และเอกสารทางวิชาการด้านพฤกษศาสตร์ กับสถาบันพฤกษศาสตร์ทั้งในและนอกประเทศ
- (5) ดำเนินการวิจัยและจัดทำเอกสารที่เกี่ยวกับพืช
- (6) ดำเนินการและดูแลหอพรรณไม้ กรมป่าไม้
- (7) ดำเนินการและดูแลห้องสมุดพฤกษศาสตร์ของหอพรรณไม้ กรมป่าไม้
- (8) อนุรักษ์ทรัพยากรพรรณไม้

8. ส่วนวิเคราะห์ทรัพยากรป่าไม้ มีหน้าที่

(1) สำรวจ วิเคราะห์ แปล ตีความข้อมูลจากดาวเทียม ภาพถ่ายทางอากาศ เพื่อหาข้อมูลทรัพยากรป่าไม้และการใช้ประโยชน์ที่ดินป่าไม้ทุกประเภท

- (2) จัดทำแผนที่แสดงรายละเอียดและสภาพภูมิประเทศจากภาพถ่ายทางอากาศ ด้วยเครื่องสแตดิโอพอลอตเตอร์
- (3) จัดทำและผลิตแผนที่ชนิดต่าง ๆ ที่ใช้ในกิจการป่าไม้
- (4) บริการข้อมูลแผนที่ทางด้านป่าไม้แก่หน่วยงานต่าง ๆ
- (5) ร่วมมือกับสถาบันภายในประเทศ และต่างประเทศตามโครงการต่าง ๆ ในการสำรวจหาข้อมูลป่าไม้

9. ส่วนจัดการป่าชายเลน ป่าพรุ และพื้นที่ชุ่มน้ำ มีหน้าที่

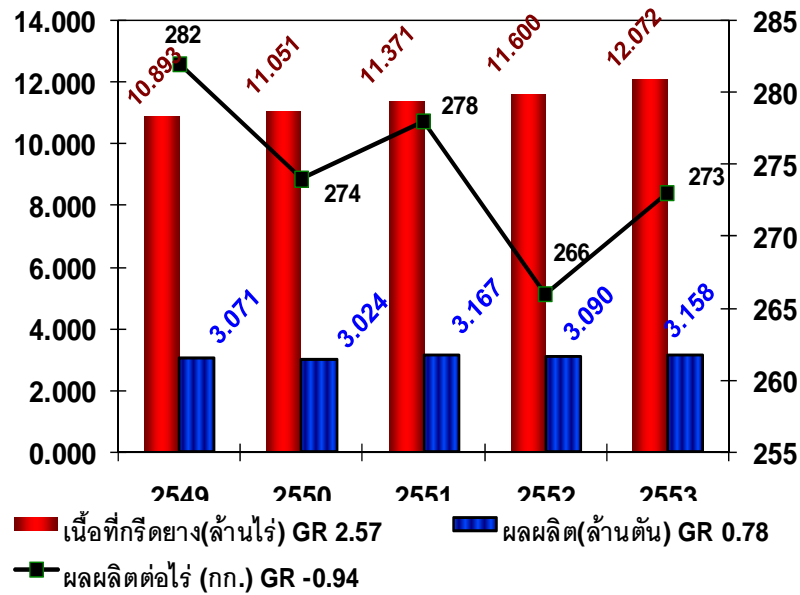
- (1) ศึกษา ค้นคว้า วิจัย เพื่อพัฒนาวิชาการด้านป่าชายเลน ป่าพรุ พื้นที่ชุ่มน้ำ และสิ่งแวดล้อม
- (2) ถ่ายทอดเทคโนโลยี และให้บริการทางวิชาการกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(3) กำหนดแผนงาน มาตรการ ควบคุมดูแลการจัดการ การป้องกัน ป่าพรุและพัฒนากิจการป่าชายเลน ป่าพรุและพื้นที่ชุ่มน้ำ ภายใต้กฎหมายและระเบียบต่างๆ ที่กำหนด

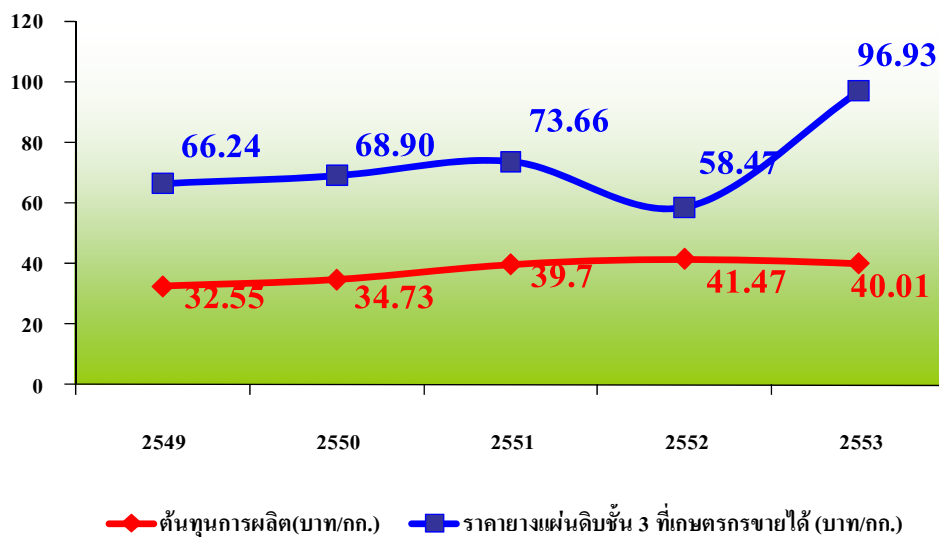
หมายเหตุ : เป็นส่วนใหม่ ที่กรมป่าไม้ได้ตัดโอนมาจาก กลุ่มวิจัยการพัฒนาป่าชายเลนและป่าพรุ
 ส่วนวิจัยเศรษฐกิจและพัฒนากิจการป่าไม้ สำนักวิชาการป่าไม้

ยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552-2556 (มติ ครม. เห็นชอบ เมื่อ 4 พ.ค. 53)

การผลิตยางพารา ปี 2549-2553

เปรียบเทียบต้นทุนการผลิตกับราคาขายแผ่นดิบชั้น 3 ที่เกษตรกรขายได้ ปี 2549-53

ยุทธศาสตร์ยางพารา

ทิศทาง

1. มีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น
2. สามารถเพิ่มประสิทธิภาพต่อหน่วยพื้นที่
3. ลดสัดส่วนการส่งออกยางที่เป็นวัตถุดิบ
4. ส่งเสริมอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม
5. สามารถขยายตลาดผลิตภัณฑ์ยางทั้งในและต่างประเทศ

เป้าหมาย

- 1) เพิ่มผลผลิตต่อไร่จาก 278 กก. ในปี 51 เป็น 306 กก. ในปี 56 ทำให้ ผลผลิตเพิ่มขึ้นจาก 3.09 ล้านตันในปี 2551 เป็น 3.40 ล้านตันในปี 56
- 2) เพิ่มการใช้ยางธรรมชาติในประเทศจาก 397,495 ตัน ในปี 51 เป็น 580,000 ตัน ในปี 56 หรือเพิ่มขึ้น 46%
- 3) เพิ่มมูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางและไม้จาก 178,935 ล้านบาท ปี 51 เป็น 230,000 ล้านบาท ปี 56
- 4) เกษตรกรมีรายได้ไม่ต่ำกว่า 15,000 บาท/ไร่ และที่ปลูกใหม่มีรายได้จากการขายเครดิตคาร์บอน
- 5) เกษตรกรชาวสวนยางหรือคนกรีดยางมีสวัสดิการสังคม

แนวทาง/มาตรการดำเนินการ 8 กลยุทธ์

- 1) การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพยางที่เป็นวัตถุดิบ
 - พัฒนาการผลิตยางของเกษตรกรโดยใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม เช่น พันธุ์ยางที่เหมาะสมกับพื้นที่ การเปิดกรีดยางและการวิเคราะห์ดิน
 - พัฒนาคุณภาพยางโดยสนับสนุนให้แปรรูปผลผลิตเบื้องต้นด้วยวิธีการที่ถูกต้อง
 - พัฒนาระบบและกระบวนการถ่ายทอดเทคโนโลยี
- 2) การพัฒนาระบบตลาดยางในประเทศและต่างประเทศ
- 3) การพัฒนาด้านอุตสาหกรรมแปรรูปยาง ผลิตภัณฑ์ยาง และไม้ยางพารา
- 4) การปรับปรุงระบบบริหารจัดการภาครัฐ
- 5) ผลักดันความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อสนับสนุนประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน (AEC)
 - ศึกษาผลกระทบ การปรับตัวและการใช้ประโยชน์จาก AEC
 - ผลักดันการทำงานร่วมระหว่าง ITRC กับ เวียดนาม
 - แสวงหาและร่วมงานวิจัยและพัฒนาจากองค์กรระหว่างประเทศผ่าน AEC
- 6) การสนับสนุนการวิจัย
- 7) เสริมรายได้และยกระดับคุณภาพชีวิตเกษตรกรชาวสวนยาง
- 8) การพัฒนาบุคลากร

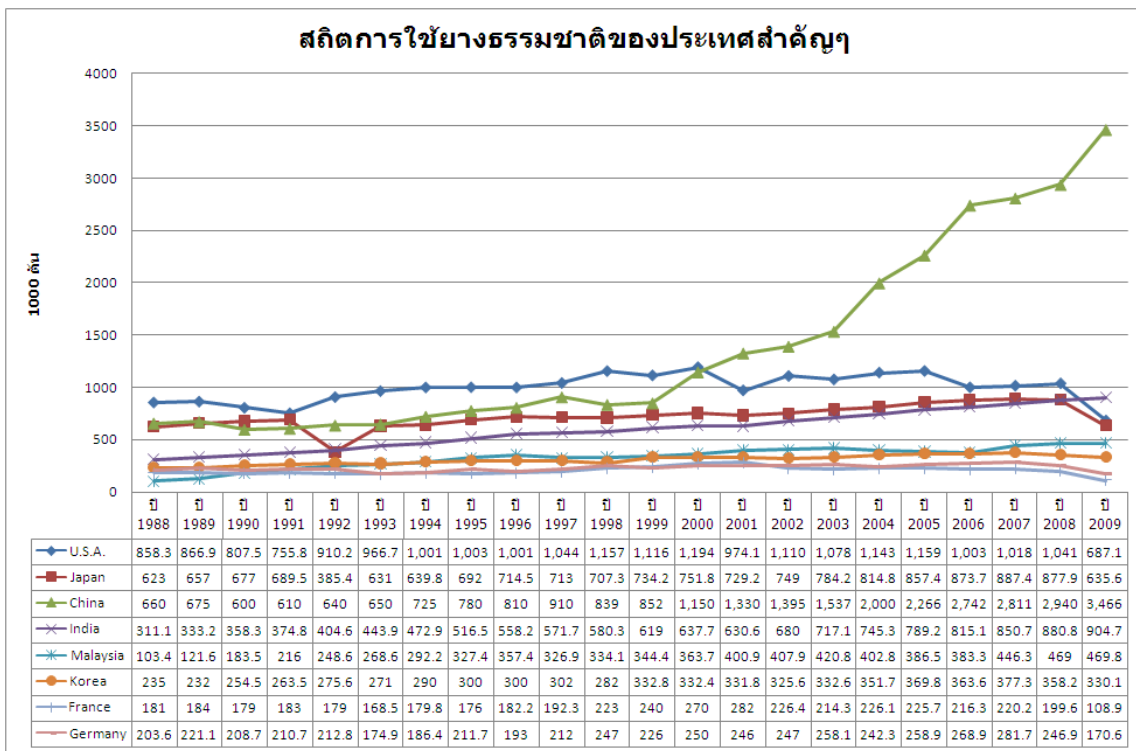
การส่งเสริมการผลิตยางพารา

สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.)

1. กำลังดำเนินการส่งเสริมการผลิตยางพาราตามโครงการปลูกยางพาราในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ประมาณ 1 แสนไร่ (ปี 2553-2554)
2. อยู่ระหว่างการขออนุมัติโครงการขยายพื้นที่ปลูกยางพารา ในที่แห่งใหม่ที่ว่างเปล่า จำนวน 8 แสนไร่ (ปี 2553-2555)

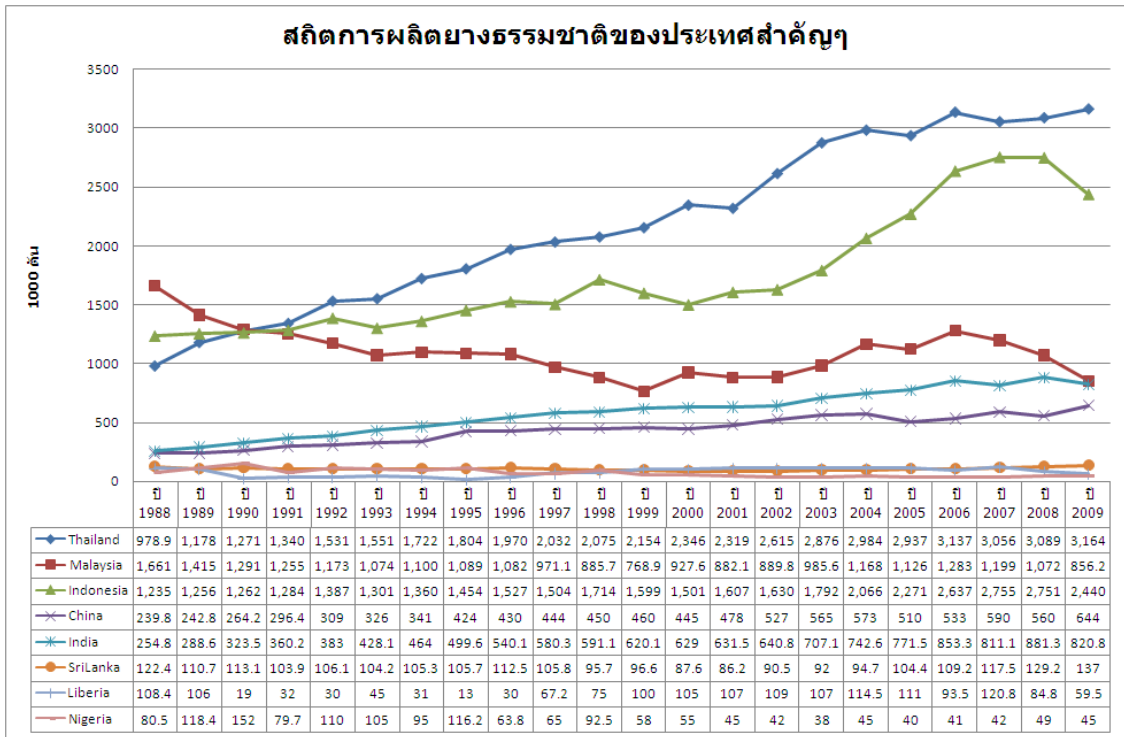
3.4.2 สถานการณ์การแข่งขันในต่างประเทศ

ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีสถิติการใช้ยางธรรมชาติสูงที่สุด และมีแนวโน้มสูงชันอย่างต่อเนื่อง ในปี ค.ศ. 2009 ประเทศจีนมีความต้องการในการใช้ยางธรรมชาติ 3,466,000 ตัน ประเทศอันดับสองที่มีสถิติการใช้ยางสูงได้แก่ประเทศอินเดีย มีสถิติการใช้ยางสูงชันอย่างช้าๆ ในปี ค.ศ. 2009 ประเทศอินเดียมีความต้องการในการใช้ยางธรรมชาติ 904,7000 ตัน

แม้ว่าในปัจจุบันประเทศไทยยังคงมีปริมาณการผลิตยางเป็นอันดับหนึ่งของโลก ปี 2009 มีปริมาณการส่งออก 3,164,000 ตัน แต่ปริมาณการผลิตยางของไทย มีอัตราการขยายตัวในอัตราที่ค่อนข้างต่ำ เมื่อเทียบกับอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นประเทศผู้ผลิตยางมากเป็นอันดับสองของโลกรองจากไทย ทำให้ปริมาณผลผลิตยางของอินโดนีเซียเริ่มขยับเข้าใกล้ไทยมากขึ้น

ประเทศผู้ผลิตที่น่าจับตามองคือ เวียดนาม แม้ว่าผลผลิตยางของเวียดนามยังมีปริมาณน้อยมาก เมื่อเทียบกับประเทศผู้ผลิตยางรายใหญ่อย่างไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย แต่ผลผลิตยางของเวียดนามมีอัตราการเพิ่มขึ้นมากที่สุดในบรรดาประเทศผู้ผลิตยางทั้งหมด โดยเพิ่มขึ้นทั้งในลักษณะของผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่และเนื้อที่ปลูกยาง

แนวโน้มในอนาคต

แนวโน้มที่น่าสนใจในการขยายปริมาณการผลิตยางในอนาคต คือ การที่ประเทศผู้ผลิตยางหันไปลงทุนปลูกยางในประเทศอื่น โดยกลุ่มการศึกษายางระหว่างประเทศ (International Rubber Study Group: IRSG) พบว่า ทั้งจีน เวียดนาม ไทยและมาเลเซีย ล้วนสนใจปลูกยางในประเทศอื่น เพราะที่ดินในประเทศไม่เพียงพอ ซึ่งข้อมูลจากกลุ่มการศึกษายางระหว่างประเทศบ่งชี้ว่า การลงทุนใหม่ๆ ในด้านการเพาะปลูกยางจะช่วยเพิ่มผลผลิตได้อีก 1 ล้านตันในอีก 10 ปีข้างหน้า

ผู้ผลิตในประเทศไทยจะส่งออกผลิตภัณฑ์ยางแท่ง และยางแผ่นรมควันเป็นหลัก ในขณะที่ผู้ผลิตในประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซียจะมุ่งเน้นยางแท่ง กลุ่มประเทศผู้ซื้อสามารถแยกออกไปตามลักษณะความสัมพันธ์ทางธุรกิจที่มีมากันช้านาน อาทิเช่น ผลผลิตจากประเทศอินโดนีเซียจะเน้นหนักที่กลุ่มผู้ใช้ในประเทศอเมริกา ในขณะที่ผลผลิตของประเทศมาเลเซียจะส่งออกไปยังกลุ่มประเทศยุโรปเป็นหลัก ส่วนผลผลิตของไทยจะส่งออกไปยังประเทศญี่ปุ่น และจีนตามด้วยอเมริกา และยุโรป ตามลำดับ

ระดับราคาผลิตภัณฑ์ยางธรรมชาติจะได้รับอิทธิพลจากประเทศประเทศอินโดนีเซีย เนื่องจากมีต้นทุนที่ต่ำที่สุด ซึ่งบางช่วงขณะมีความผันผวนค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตามประเทศไทยยังคงดำรงฐานะผู้ผลิตรายใหญ่ที่สุดของโลกส่งผลให้ผู้ประกอบการไทยยังไม่ได้รับแรงกดดันด้านการแข่งขันจากประเทศอินโดนีเซียมากนัก ขณะเดียวกันประเทศไทยมีอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่รองรับคือ อุตสาหกรรมยางยืดและอุตสาหกรรมถุงมือยางใช้ในทางการแพทย์มีฐานการผลิตอยู่ในประเทศบริเวณภาคใต้ของไทย

ข้อมูลอ้างอิง- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย และ สถาบันวิจัยยาง

เวียดนามเผยมูลค่าการส่งออกยางพวงเกือบสองเท่าในปีนี้ (28/12/2553)

กระทรวงเกษตรและการพัฒนาชนบทของเวียดนามคาดว่า เวียดนามจะมีรายได้จากการส่งออกยางในปี 2553 ที่ระดับ 2.32 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งพุ่งขึ้นถึง 89% เมื่อเทียบกับปีที่แล้ว โดยในปีนี้ เวียดนามส่งออกยางประมาณ 773,000 ตัน เพิ่มขึ้น 6% จากช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อน เฉพาะเดือนธันวาคมเพียงเดือนเดียว เวียดนามส่งออกยาง 91,000 ตัน คิดเป็นมูลค่า 330 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขณะที่รายงานจากสมาคมยางเวียดนามระบุว่า มูลค่าการส่งออกยางที่ทะยานขึ้นนั้น มีสาเหตุมาจากราคาในตลาดโลกที่ปรับตัวสูงขึ้น โดยราคาส่งออกยางเฉลี่ยของเวียดนามในปีนี้อยู่ที่ 2,923 ดอลลาร์/ตัน พุ่งขึ้น 82% เมื่อเทียบเป็นรายปี นอกจากนี้ อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้มูลค่าการส่งออกยางของเวียดนามปรับตัวสูงขึ้นมากนั้น เป็นเพราะประเทศนำเข้ายางรายใหญ่เริ่มกลับมาฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ ส่งผลให้ความต้องการยางเพิ่มสูงขึ้นเพื่อรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม อินเดียเป็นประเทศที่นำเข้ายางจากเวียดนามมากที่สุดในปีนี้ ทั้งในแง่ของปริมาณและมูลค่า โดยอินเดียนำเข้ายางจากเวียดนามในปริมาณเพิ่มขึ้นเกือบ 3 เท่า และคิดเป็นมูลค่าทะยานขึ้นถึง 7 เท่า เมื่อเทียบกับปีที่แล้ว สำนักข่าวซินหัวรายงาน

ที่มา : สำนักข่าวอินโฟเควสท์, สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร

การลงทุนจากจีน

ไทยเนื้อหอมที่ธุรกิจจีนแหล่งทุนรับปี 54 ใช้เป็นฐานผลิตรถตลาดอาเซียน สภาธุรกิจโชว์ข้อมูลบริษัทยักษ์ใหญ่แดนมังกรเข้ามาปักฐานแล้วทั้งด้านเกษตร อุตสาหกรรม สื่อสาร เติบโตจนเป็นตัวต่อไป ปีไอโอเอฟ 10 เดือนแรกขอส่งเสริมเหยียบหมื่นล้านบาท ล่าสุดจีดีเอกู๊ปทุ่มกว่า 7,800 ล้านบาทตั้งโรงงานแปรรูปยางพาราที่อุดร

ขณะที่นักธุรกิจและผู้ประกอบการจำนวนมากกำลังผินกลางวันกับโครงการรถไฟความเร็วสูงที่รัฐบาลไทยประชาสัมพันธว่ามีแผนจะร่วมลงทุนกับจีนก่อสร้าง 3 เส้นทาง คือกรุงเทพฯ-หนองคาย กรุงเทพฯ-ปาดังเบซาร์ และกรุงเทพฯ-ระยอง แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มเมื่อไหร่แน่ชัดนั้น บัดนี้มีสัญญาณบ่งบอกว่าแม้รถไฟความเร็วสูงยังไม่มาแต่เงินทุนจากจีนเริ่มไหลเข้าสู่ไทยแล้วในรูปของการลงทุนด้านต่างๆ

แผนมังกรผงาด

นายไพรัช บุรุษยศิริ เลขาธิการสภาธุรกิจไทย-จีน เปิดเผยกับ "ฐานเศรษฐกิจ" ว่า จากการที่ประเทศไทย มีที่ตั้งอยู่ศูนย์กลางของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน อีกทั้งอาเซียน 10 ประเทศ ซึ่งรวมทั้งไทยยังมีความตกลงเขตการค้าเสรี หรือเอฟทีเอกับจีน ซึ่งขณะนี้ภาษีสินค้านำเข้าระหว่างกันได้ลดลงเป็น 0% แล้วเป็นส่วนใหญ่ รัฐบาลจีนจึงมีนโยบายส่งเสริมให้บริษัทเอกชน และรัฐวิสาหกิจของจีนไปลงทุนในต่างประเทศมากขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญ 4 ประการคือ

1. เพื่อแสวงหาแหล่งวัตถุดิบ และพลังงานป้อนประเทศ
2. เพื่อเป็นช่องทางในการระบายสินค้าจีนไปยังตลาดต่างประเทศ
3. เพื่อเรียนรู้เทคโนโลยีต่างประเทศและยกระดับคุณภาพสินค้าจีน และ
4. เพื่อลดแรงกดดันค่าเงินหยวนที่ถูกสหรัฐฯบีบให้แข็งค่ามากขึ้น เป้าหมายเพื่อลดการขาดดุลการค้ากับจีน จากเหตุผลทั้ง 4 ประการ ส่งผลให้นักลงทุนจีนได้ให้ความสนใจที่จะเข้ามาลงทุนใช้ไทยเป็นฐานการผลิตสินค้าเพื่อเจาะตลาดอาเซียน รวมถึงเพื่อส่งกลับไปยังตลาดจีนเพิ่มขึ้นตามลำดับ โดยเป้าหมายธุรกิจที่จะเข้ามาลงทุนมีทั้งธุรกิจด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม สื่อสาร รวมทั้งลงทุนเรื่องรถไฟฟ้าความเร็วสูง ที่จีนมีความเชี่ยวชาญ

ยักษ์ใหญ่พาเหรดเข้าไทย

นายไพรัชกล่าวต่อว่าเพื่อเสริมศักยภาพการแข่งขันของนักธุรกิจจีนในไทย ล่าสุดในปลายปี 2552 ธนาคาร ICBC ของจีน ได้เข้ามาเทกโอเวอร์ ธนาคารสินเอเซียของไทย เพื่อเสริมสภาพคล่องให้กับนักลงทุนจีน ขณะที่ปัจจุบันบริษัทจีนได้เข้ามาลงทุนในไทยแล้วอย่างต่อเนื่อง โดยมีเป้าหมายรุกตลาดในไทยและทำตลาดในกลุ่มอาเซียน อาทิ ไฮเออร์ (Haier Group) ผู้ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าราคาประหยัด "เลอโนโว" ยักษ์ใหญ่คอมพิวเตอร์ผู้นำตลาดประเทศจีน "ทีซีแอล" ผู้ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้ารายใหญ่โดยเฉพาะโทรทัศน์ที่ใหญ่เป็นอันดับ 2 ของจีน บริษัท เสฉวน ฉางฮง อิเล็กทริก จำกัด หรือฉางฮง บริษัทยักษ์ใหญ่อุตสาหกรรมไฟฟ้า และชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

"เบียร์ชิงเต่า"เบียร์อันดับ 1 ในจีน ก็มุ่งเจาะตลาดเบียร์ไทยเต็มพิกัด เพราะเห็นศักยภาพตลาดการบริโภคเบียร์ในไทย ขยายตัวต่อเนื่อง โดยมีพันธมิตรหลักคือ กลุ่มของนายเทพรักษ์ เหลืองสุวรรณ ในนาม บริษัท ชิงเต่า มาร์เก็ตติ้ง (ไทยแลนด์) จำกัด โดยวางเป้าเป็นเบียร์พรีเมียม "หัวเหว่ย"ผู้ผลิตอุปกรณ์สื่อสารเบอร์ 1 ของจีน ได้ร่วมกับ บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิสฯ หรือเอไอเอส และจะมีส่วนช่วยผลักดันให้การสื่อสารของไทยเข้าสู่ยุค 3 G ชัดเจนมาก โดยหัวเหว่ยมีแผนจะเข้าประมูลงานของรัฐบาลไทย หลายโครงการ

หวังเจ้าเศรษฐกิจโลก

นอกจากที่กล่าวมาแล้วยังมี "วูหลิง" ราชาปีกอู่จินที่ใช้กลยุทธ์ราคาเป็นหลักในการช่วงชิงความได้เปรียบ วูหลิงบริหารโดยรัฐบาลท้องถิ่นเซี่ยงไฮ้ ผู้ผลิตรถยนต์รายใหญ่ 1 ใน 3 ของจีน ซึ่งขณะนี้วูหลิงได้ร่วมทุนกับบริษัทพีวีเอ มอเตอร์ 2056 จำกัด เพื่อจำหน่ายรถปีกอู่จากจีน เช่นเดียวกับ "หลี่หนิง" สินค้ากีฬาชื่อดังของจีน ที่มีการพัฒนาสู่ความเป็นมืออาชีพทั้งเสื้อผ้า รองเท้า และผลิตภัณฑ์ส่วนประกอบกีฬาหลายประเภทอีกมากมายที่กำลังขึ้นสู่ระดับ 3 ในจีน รองจากไนกี้และอาดิดาส และที่กำลังมาแรงอย่างเจียบๆคือ "รถยนต์เมอริ"ที่เข้ามาทำตลาดในไทยแล้ว และมีแผนจะลงทุนตั้งโรงงานผลิตเพื่อรุกตลาดในไทยและในอาเซียนในลำดับถัดไป

"อีกหนึ่งเหตุผลสำคัญทำให้จีนมาทำตลาดในไทย เพราะญี่ปุ่นได้นำร่องโครงการก่อนหน้านี้แล้ว จึงทำให้จีนไม่ต้องศึกษามากนัก ประกอบกับจีนและญี่ปุ่นเป็นประเทศที่เป็นคู่แข่งกันอยู่แล้ว ดังนั้นการมาบุกตลาดไทย จึงถือเป็นความท้าทายของประเทศจีน โดยเฉพาะในขณะนี้เศรษฐกิจจีนได้แซงหน้าญี่ปุ่นรั้งอันดับ 2 ของโลกรองจากสหรัฐอเมริกา ซึ่งการมาบุกตลาดใหญ่ในอาเซียนจะทำให้จีนมีโอกาสที่จะแซงหน้าสหรัฐอเมริกาขึ้นเป็นมหาอำนาจเศรษฐกิจอันดับ 1 ของโลกได้"

ลุยตั้งโรงงานแปรรูปยาง

ด้านนายอู๋ กุ้ยโจว ผู้อำนวยการฝ่ายเศรษฐกิจต่างประเทศของ บริษัท Guangdong Agribusiness กรุ๊ป จำกัด หรือจีดีเอ หนึ่งในรัฐวิสาหกิจจีนจากมณฑลกว่างตุง ดำเนินธุรกิจยางพาราและอ้อย เปิดเผยว่า บริษัทมีแผนจะเข้ามาทำธุรกิจอุตสาหกรรมยางพาราครบวงจรในไทย ทั้งการผลิตและการแปรรูป โดยก่อนหน้านี้ได้มาเปิดโรงงานรับซื้อและแปรรูปเป็นยางแผ่นรมควันในไทยแล้ว 2 แห่ง คือ ที่จังหวัดสตูล มีกำลังการผลิต 95,000 ตัน/ปี และอีกแห่งที่จังหวัดตรัง มีกำลังการผลิต 55,000 ตัน/ปี

ล่าสุดบริษัทได้มีแผนขยายการลงทุนโดยจะสร้างโรงงานแปรรูปยางพาราที่จังหวัดอุดรธานี มูลค่าการลงทุนประมาณ 260 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือประมาณ 7,800 ล้านบาท(คำนวณที่ 30 บาท/ดอลลาร์สหรัฐฯ)ตั้งเป้ากำลังการผลิต 40,000 ตัน/ปี หรือเฉลี่ยวันละ 200 ตัน ขณะนี้ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน(บีโอไอ)แล้ว คาด

โรงงานจะแล้วเสร็จประมาณไตรมาสที่ 3 ของปีหน้า โดยวางแผนที่ผลิตได้จะส่งป้อนให้กับโรงงานผลิตยางรถยนต์ในจีน นอกจากนี้ทางจีดีเอ กรุป ยังมีแผนที่จะลงทุนตั้งโรงงานแปรรูปยางพาราเพิ่มอีกหนึ่งแห่งในอนาคตที่จังหวัดหนองคาย

"สาเหตุที่เราสนใจมาลงทุนในอุตสาหกรรมยางพาราในไทยโดยเลือกที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพราะรัฐบาลไทยมีโครงการปลูกยาง 2 ล้านไร่ในภาคนี้ ซึ่งขณะนี้ให้ผลผลิตแล้วประมาณ 1.3 แสนตัน/ปี อีก 5-6 ปีข้างหน้าจะมีไม่ต่ำกว่า 4-5 แสนตัน/ปี อีกทั้งคุณภาพของวัตถุดิบที่ดี ระยะทางการขนส่งไปจีนไม่ไกล เมื่อเทียบกับมาเลเซีย หรืออินโดนีเซีย ประกอบกับจีนผลิตยางพาราได้เพียงปีละ 5-6 แสนตัน ไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้ภายในประเทศ ที่มีสูงถึงปีละประมาณ 2.3 ล้านตัน ส่วนใหญ่ป้อนให้กับโรงงานผลิตล้อยางรถยนต์ อย่างไรก็ตามก็ดีจากราคายางพาราที่ปรับตัวสูงขึ้นมากในช่วงนี้มองว่า จะเป็นผลดีกับเกษตรกรไทย ซึ่งทางโรงงานก็ยินดีจะรับซื้อ และไปบวกต่อที่ปลายทาง ถือว่า วิน-วิน ด้วยกันทั้งคู่ ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ"

ธุรกิจไทยไม่หว่น

นายหลักชัย กิตติพล นายกสมาคมยางพาราไทย กล่าวว่า การเข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมยางพาราของจีนในไทย ทางผู้ประกอบการของไทยยินดีต้อนรับ ซึ่งผู้ที่เข้ามาใหม่คงต้องเผชิญการแข่งขันที่รุนแรง เนื่องด้วยเวลานี้มีผู้ประกอบการโรงงานยางพาราในประเทศไทยอยู่ 60-70 ราย ซึ่งอนาคตใครจะไปขึ้นกับความชำนาญ และความสามารถเฉพาะตัว อย่างไรก็ตามการเข้าทำธุรกิจของจีนในไทยในช่วง 20 ปีที่ผ่านมาบางส่วนใช้เวลาเพียง 3-4 ปีก็ตั้งมั่นเลือกกลับบ้าน เพราะนอกจากธุรกิจมีการแข่งขันสูง ผู้บริหารขาดความเชี่ยวชาญแล้ว ยังมีปัญหาการโกงกันเองด้วย

ทุนจีนแห่ขอปีไอไอ

แหล่งข่าวจากบีไอไอ เปิดเผยข้อมูลการลงทุนของจีนในไทยช่วง 10 เดือนแรกของปี 2553 (ม.ค.-ต.ค.) มีโครงการลงทุนจากจีนขอรับการส่งเสริมจากบีไอไอรวม 23 โครงการ เม็ดเงินลงทุนรวม 9,681 ล้านบาท โดยจำนวนโครงการเทียบกับช่วงเดียวกันของปีที่แล้วเพิ่มขึ้น 43.7% ส่วนเม็ดเงินลงทุนลดลง 4.8% โดยมีโครงการขนาดใหญ่ยื่นขอส่งเสริมในกิจการผลิตพลังงานไฟฟ้า และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากยางธรรมชาติประกอบด้วย โครงการผลิตพลังงานไฟฟ้า ของบริษัท นวนคร การไฟฟ้า จำกัด (บจก.) เม็ดเงินลงทุน 6,121 ล้านบาท โครงการผลิตพลังงานไฟฟ้า ของ บจก. โจนะเพาเวอร์ เม็ดเงินลงทุน 2,110 ล้านบาท โครงการผลิต Seamless Steel Pipe ของบจก. ดับบลิวเอสพี โฟล์ เม็ดเงินลงทุน 1,750 ล้านบาท และโครงการผลิตผลิตภัณฑ์ยางธรรมชาติของบจก. กว่างเซิน รับเบอร์(แม่น้ำโขง) เม็ดเงินลงทุน 1,020 ล้านบาท

ผงดักคู่ค้าอันดับหนึ่ง

ด้านดร.ไพจิตร วิบูลย์ธนสาร ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ นครเชียงใหม่ สาธารณรัฐประชาชนจีน กล่าวว่า ปัจจุบันหากไม่นับตลาดอาเซียน(9 ประเทศ) แล้ว ในแง่ตลาดเดียวจีนได้กลายเป็นตลาดส่งออกอันดับ 1 ของไทยแล้ว โดยตัวเลขการส่งออกของไทยไปจีนช่วง 10 เดือนแรกของปี 2553 คิดเป็นสัดส่วน 10.9% ของการส่งออกในภาพรวม โดยมีมูลค่าการส่งออก 17,391 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขยายตัวเพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีที่แล้ว 38% ส่วนการนำเข้าสินค้าของไทยจากจีนช่วงเดียวกันมีมูลค่า 19,745 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขยายตัว 45% โดยไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้าจีน 2,354 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ที่มา -หนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจฉบับที่ 2,586 25-27 พฤศจิกายน พ.ศ. 2553

□3.4.3 ความเสี่ยงของธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน

ธุรกิจผลิตยางแผ่นและยางก้อนมีปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบต่อการทำงานสำคัญ 2 เรื่องได้แก่ราคาซื้อน้ำยางสด และราคาขายสินค้า ซึ่งปัจจัยในการกำหนดราคาซื้อ และขายสินค้านั้นเป็นปัจจัยที่เกิดจากภายนอกซึ่ง เจ้าของกิจการไม่สามารถควบคุมได้ ดังนั้นเจ้าของกิจการจึงจำเป็นต้องติดตามรายละเอียดข้อมูลข่าวสารที่ส่งผลกระทบต่อราคาซื้อ และราคาขายสินค้า แบ่งออกเป็น 2 ด้านได้แก่ ปัจจัยด้านอุปทาน และปัจจัยด้านอุปสงค์

ปัจจัยด้านอุปทาน ได้แก่

- 1.นโยบายการสนับสนุนการผลิตยางพารา
- 2.ฤดูกาล
- 3.สภาพภูมิอากาศ

ปัจจัยด้านอุปสงค์ ได้แก่

- 1.การขยายตัวของอุตสาหกรรมปลายน้ำ ได้แก่ อุตสาหกรรมรถยนต์, ถุงมือยาง และรองเท้า
- 2.อัตราการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ
- 3.ราคาน้ำมัน เนื่องจากสินค้าทดแทนของยางพาราคือยางสังเคราะห์ ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นผลพลอยได้มาจากการกลั่นน้ำมันดิบ ทำให้ราคายางพารามีการปรับตัวขึ้นลง ตามราคาของน้ำมันในตลาดโลก
- 4.การใช้ยางสังเคราะห์ทดแทน ยางจากธรรมชาติ

4. การวิเคราะห์สภาพปัจจุบันของธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน ปี 2552

4.1 การบริหารทั่วไป

การวิเคราะห์ธุรกิจยางแผ่น ครั้งนี้ทั้งหมดเป็นสหกรณ์กองทุนสวนยางทั้งหมด 88 แห่งมาจาก 5 จังหวัดทางภาคใต้ ได้แก่ จ.ตรัง 14 แห่ง, จ.นครศรีธรรมราช 30 แห่ง, จ.สงขลา 28 แห่ง, จ.กระบี่ 12 แห่ง และจังหวัดพัทลุง 3 แห่ง โดยสหกรณ์ที่มีสมาชิกมากที่สุดอยู่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช มีสมาชิก 2,232 คน และสหกรณ์ที่มีสมาชิกน้อยที่สุดอยู่ที่ จ.สงขลา มีสมาชิก 20 คน

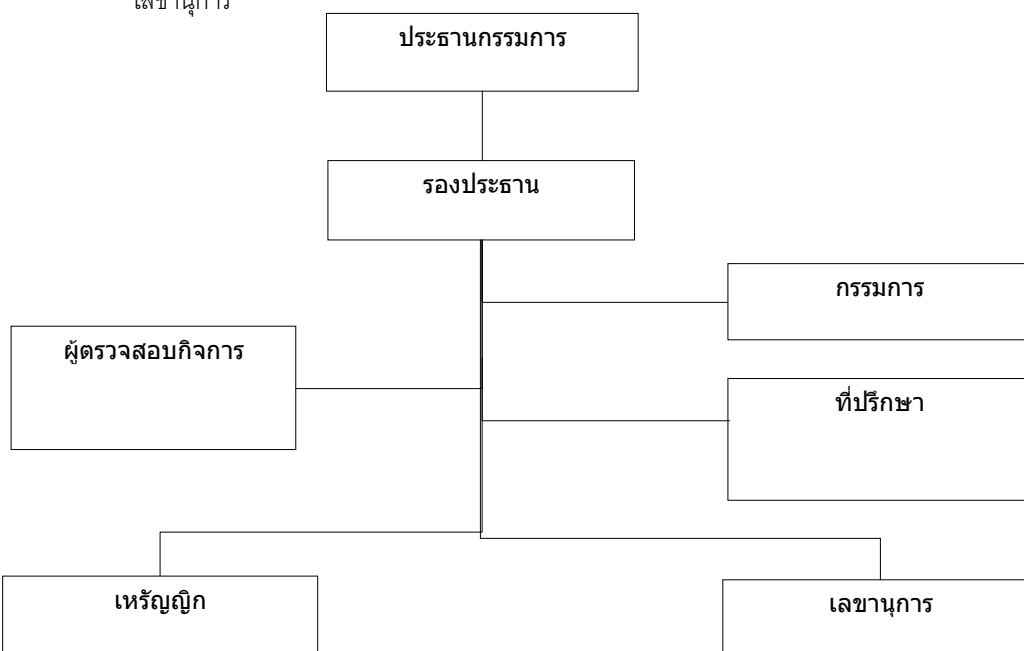
ขนาดของสหกรณ์ แบ่งตามจำนวนสมาชิกออก ได้เป็นสหกรณ์ ขนาดเล็กมีสมาชิก 1-50คน จำนวน 1 แห่ง, สหกรณ์ขนาดกลาง จำนวน 51-200 คน จำนวน 69 แห่ง และสหกรณ์ขนาดใหญ่ที่มีสมาชิกมากกว่า 200 คน มีจำนวนทั้งสิ้น 16 แห่ง

จังหวัด	จำนวนกิจการที่สำรวจ	จำนวนสมาชิก		ขนาดของธุรกิจ		
		สูงสุด	ต่ำสุด	1-50 คน	51-200 คน	201 คนขึ้นไป
ตรัง	14	1030	76	0	8	5
นครศรีธรรมราช	30	2232	66	0	24	6
สงขลา	28	340	20	1	23	4
กระบี่	12	254	75	0	11	1
พัทลุง	3	185	115	0	3	0
รวม	87	2232	20	1	69	16

ลักษณะการบริหารงานของสหกรณ์ จะมีการจัดการโครงสร้างออกเป็น 2 ส่วนได้แก่ โครงสร้างการบริหารสหกรณ์ และโครงสร้างการบริหารจัดการ

1. โครงสร้างการบริหารสหกรณ์ ดูแลรับผิดชอบในส่วนนโยบาย การประเมินผลการทำงานของสหกรณ์

แบ่งหน้าที่ เป็น ประธานกรรมการ, รองประธาน, กรรมการ, ผู้ตรวจสอบกิจการ, เหน้ญญิก และ เลขานุการ

2.โครงสร้างการบริหารจัดการสหกรณ์ รับผิดชอบด้านการดำเนินกิจการ แบ่งหน้าที่ เป็น ผู้จัดการ, เจ้าหน้าที่การเงิน, เจ้าหน้าที่บัญชี, เจ้าหน้าที่การตลาด, เจ้าหน้าที่ธุรการ และพนักงานผลิต

ผลการประเมินปัญหาของผู้ประกอบการ

จากผลการประเมินปัญหา ในมุมมองของผู้ประกอบการพบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่ประสบปัญหา ด้านการจัดหาวัตถุดิบ ได้แก่ ปัญหาเรื่องคู่แข่งขึ้นราคาน้ำยาง, วัตถุดิบลดลง, ราคายางแกว่งตัว, สมาชิกส่งน้ำยางลดลง และปริมาณการผลิตต่ำ รวมทั้งหมด 33 ครั้งจากปัญหาที่ผู้ประกอบการระบุทั้ง 83 ครั้ง ปัญหาของลงมาที่สถานประกอบการส่วนมากพบคือ ปัญหาเรื่องการผลิต ได้แก่ ต้นทุนการผลิตสูง และปัญหาเรื่องเปอร์เซ็นต์ยางฟองสูง ทั้งหมด 21 ครั้ง

ปัญหา	กระบี่	นครศรีธรรมราช	ตรัง	พัทลุง	สงขลา	รวม
คู่แข่งขึ้นราคาน้ำยาง	2	7	2	2	2	15
วัตถุดิบลดลง	3	3	3	0	3	12
ต้นทุนไม้ฟืน	3	2	1	0	5	11
ต้นทุนสารเคมี	0	0	0	0	3	3
ราคายางแกว่งตัว	0	2	0	0	1	3
สมาชิกส่งน้ำยางลดลง	0	1	0	0	1	2
ต้นทุนสูง	4	4	1	0	9	18
ปริมาณการผลิตต่ำ	0	1	0	0	0	1
สมาชิกลาออก	0	0	0	0	1	1
ราคายางแผ่นรมควันต่ำ	1	0	1	0	0	2
ยางฟอง	0	0	0	0	3	3
ขาดเงินทุนหมุนเวียน	2	0	0	1	0	3
อื่น	1	3	4	0	1	9

จากรายปัญหาเรื่องการจัดหาวัตถุดิบของผู้ประกอบการพบว่า ปัญหาส่วนใหญ่มาจากการที่มีคู่แข่งขึ้นในการซื้อน้ำยางมากขึ้น และคู่แข่งในการซื้อน้ำยางมีข้อได้เปรียบในการจัดซื้อ เนื่องจากจัดซื้อเป็นเงินสด ในขณะที่สหกรณ์มักจะเครดิต ประมาณ 10-14 วัน สมาชิกบางรายลาออกไปเพื่อตั้งกิจการในการรับซื้อน้ำยางทำให้ส่งผลในทางลบแก่กิจการถึง 2 เท่าเนื่องจากสูญเสียสมาชิกในการส่งน้ำยาง และเกิดคู่แข่งขึ้นในการซื้อน้ำยางเพิ่มมากขึ้น ปัญหาเรื่องการแข่งขันการ

จัดซื้อน้ำยางส่วนหนึ่งมีผลมาจากสหกรณ์ขาดเงินทุนหมุนเวียน เมื่อจำเป็นต้องซื้อน้ำยางเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม ระบบสมาชิกของสหกรณ์ที่ได้ให้ผลตอบแทน รวมถึงสวัสดิการแก่สมาชิก ยังมีผลต่อการรักษาจำนวนสมาชิกไว้กับสหกรณ์

4.2 ผลการวิเคราะห์ทางการเงิน

อัตราการเติบโตของยอดขาย

อัตราการเติบโตของยอดขาย ภาพรวมของธุรกิจ ในปี 2552 ลดลงจากปี 2551 โดย กลุ่มที่มียอดขายเติบโต มากกว่า 11% มีจำนวนลดลงจาก 25 กิจกรรม เหลือเพียง 7 กิจกรรม และกลุ่มที่มีอัตราการเติบโตของยอดขาย 6-10% ในปี 2551 มีทั้งหมด 10 กิจกรรม ในปี 2552 ลดลงเหลือเพียง 7 กิจกรรม

กลุ่มกิจการที่ยอดขายลดลงมากกว่า 6% ในปี 2551 มีทั้งหมด 28 กิจการ ในปี 2552 มีกิจการที่ยอดขายลดลง มากกว่า 6% ถึง 61 ราย โดยส่วนใหญ่ มาจากผู้ประกอบการในจังหวัดสงขลา ผู้ประกอบการในจังหวัดสงขลา ในปี 2251 มีกิจการที่มีอัตราการลดลงของยอดขายมากกว่า 6% ทั้งหมด 7 ราย แต่ในปี 2552 กิจการที่มีอัตราการลดลงของยอดขาย มากกว่า 6% สูงถึง 24 ราย

1. อัตราการเติบโต ของยอดขาย	ปี 2551					ปี 2552				
	ไม่ดี (ลดลง ต่ำกว่า 5%)	ไม่ค่อยดี (ลดลง 0-5%)	พอใช้ (เพิ่มขึ้น 0-5%)	ดี (เพิ่มขึ้น 6-10%)	ดีมาก (เพิ่มขึ้น 11% ขึ้น ไป)	ไม่ดี (ลดลง ต่ำกว่า 5%)	ไม่ค่อยดี (ลดลง 0-5%)	พอใช้ (เพิ่มขึ้น 0-5%)	ดี (เพิ่มขึ้น 6-10%)	ดีมาก (เพิ่มขึ้น 11% ขึ้น ไป)
กระบี่	5	2	3	0	2	9	1	1	1	0
นครศรีธรรมราช	14	2	3	5	5	16	5	0	5	3
ตรัง	2	2	2	2	4	9	1	0	0	3
พัทลุง	0	1	0	1	1	3	0	0	0	0
สงขลา	7	2	4	2	13	24	1	1	1	1
รวม	28	9	12	10	25	61	8	2	7	7

ความสามารถในการทำกำไร

กิจการส่วนใหญ่มีความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับ 0-3% ในปี 2550 มี 74 กิจการ ในปี 2551 มี 76 กิจการ และในปี 2552 กิจการที่ทำกำไรอยู่ในระดับ 0-3% ลดลงเหลือเพียง 41 ราย ส่วนหนึ่งประสบปัญหาขาดทุนจากการดำเนินงานอยู่ในระดับ 0-3% 24 กิจการ และได้กำไรเพิ่มสูงขึ้นเป็น 3-6% จำนวน 13 กิจการ และกิจการที่ทำกำไร มากกว่า 6% จำนวน 2 กิจการ

ในปี 2552 กิจการที่ทำกำไร มากกว่า 3% ส่วนใหญ่เป็นกิจการที่ดำเนินการอยู่ในจังหวัดนครศรีธรรมราช 4 ราย และจังหวัดสงขลา 10 ราย ขณะเดียวกันทั้ง 2 จังหวัดได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดสงขลา ก็มีกิจการที่ขาดทุน ในระดับ 0-3% เพิ่มสูงขึ้น โดยจังหวัดนครศรีธรรมราชมีกิจการที่ขาดทุน 0-3% ในปี 2552 ทั้งหมด 8 ราย จากปี 2551 จำนวน 6 ราย และจังหวัดสงขลา มีกิจการที่ขาดทุน 0-3% ในปี 2552 ทั้งหมด 8 ราย จากปี 2551 จำนวน 2 ราย

จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดที่เป็นศูนย์กลางด้านยางพารา โดยมีตลาดประมูลยางพาราอยู่ที่ อ.หาดใหญ่ และแม้ว่าจะเป็นจังหวัดที่มี อัตราการเติบโตของยอดขายต่ำที่สุด (ต่ำกว่า 5% จำนวน 24 รายในปี 2552) แต่เป็นจังหวัดที่มีความสามารถในการทำกำไรสูงที่สุดด้วยเช่นกัน

2. อัตรากำไรก่อนหักภาษีต่อ ยอดขาย	=กำไรก่อนหักภาษี /ยอดขาย	กระบี่	นครศรีธรรมราช	ตรัง	พัทลุง	สงขลา	รวม
ปี 2550	ขาดทุนมากกว่า 3%	0	0	0	0	0	0
	ขาดทุน 0-3%	1	4	2	0	4	11
	กำไร 0-3%	11	25	11	3	24	74
	กำไร 3-6%	0	0	0	0	0	0
	กำไร มากกว่า 6%	0	0	0	0	0	0
ปี 2551	ขาดทุนมากกว่า 3%	0	0	0	0	0	0
	ขาดทุน 0-3%	1	6	1	0	2	10
	กำไร 0-3%	11	24	12	3	26	76
	กำไร 3-6%	0	0	0	0	0	0
	กำไร มากกว่า 6%	0	0	0	0	0	0
ปี 2552	ขาดทุนมากกว่า 3%	1	3	1	0	1	6
	ขาดทุน 0-3%	4	8	1	3	8	24
	กำไร 0-3%	7	15	10	0	9	41
	กำไร 3-6%	0	4	0	0	9	13
	กำไร มากกว่า 6%	0	0	1	0	1	2

สภาพคล่องทางการเงิน

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ในอุตสาหกรรมมีอัตราส่วนสภาพคล่องทางการเงินอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ในปี 2552 กิจการที่มีอัตราส่วน Quick Ratio เกินกว่า 100% ทั้งหมด 72 รายจากผู้ประกอบการทั้งหมด 85 ราย เช่นเดียวกันกับในปี 2550 และปี 2551 ที่มีกิจการที่มีอัตราส่วน Quick Ratio เกินกว่า 100% ทั้งหมด 71 ราย

สาเหตุที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีอัตราส่วน Quick ratio เกินกว่า 100% เนื่องมาจาก ลักษณะการซื้อวัตถุดิบในอุตสาหกรรมการจัดซื้อวัตถุดิบส่วนใหญ่ เป็นการจัดซื้อแบบเงินสด หรือมี credit เพียง 10-14 วัน ทำให้กิจการส่วนใหญ่มีอัตราส่วนสภาพคล่องทางการเงินอยู่ในเกณฑ์ที่ดี

แต่ปัญหาที่จริงปัญหาด้านการเงินเป็นเรื่องกิจการขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียนเพื่อนำไปซื้อวัตถุดิบ เนื่องจากในอุตสาหกรรมจำเป็นต้องใช้เงินสดในการซื้อวัตถุดิบทำให้จำเป็นต้องใช้เงินทุนในการซื้อน้ำยาง และกิจการจะมีปัญหาเมื่อมีความต้องการวัตถุดิบในปริมาณมาก ปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อการขายกิจการ การรับประกันการส่งสินค้าให้กับลูกค้าที่เป็นเอกชน อีกทั้งลักษณะของกิจการส่วนใหญ่เป็นลักษณะของสหกรณ์ทำให้มีข้อจำกัดในการจัดหาเงินทุนหมุนเวียน

3. สภาพคล่องทางการเงิน	quick ratio	กระบี่	นครศรีธรรมราช	ตรัง	พัทลุง	สงขลา	รวม
ปี 2550	ต่ำกว่า 70%	0	1	2	0	0	3
	70%-80%	0	0	0	0	0	0
	80%-90%	0	1	0	0	0	1
	90%-100%	0	0	0	0	1	1
	มากกว่า 100%	11	23	9	3	25	71
ปี 2551	ต่ำกว่า 70%	0	2	1	0	0	3
	70%-80%	1	0	0	0	1	2
	80%-90%	0	1	0	0	0	1
	90%-100%	0	1	0	0	0	1
	มากกว่า 100%	10	24	10	3	24	71
ปี 2552	ต่ำกว่า 70%	0	2	2	0	1	5
	70%-80%	1	0	0	0	0	1
	80%-90%	0	1	0	0	0	1
	90%-100%	0	1	0	0	0	1
	มากกว่า 100%	11	25	9	3	24	72

4.3 ผลการวิเคราะห์ด้านการผลิต

แนวโน้มต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมเพิ่มสูงขึ้น โดยปี 2550 มีต้นทุนการผลิตต่อกิโลกรัม เฉลี่ย 74.8 บาท ในปี 2551 ต้นทุน 79.34 บาท และปี 2552 มีต้นทุน 79.03 บาท ในปี 2552 จังหวัดที่ต้นทุนเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่จังหวัดพัทลุง มีต้นทุนในการผลิต 84.38 บาทต่อกิโลกรัม ในขณะที่กิจการที่มีต้นทุนที่สูงที่สุดอยู่ในจังหวัดกระบี่ มีต้นทุนสูงสุดเท่ากับ 111.15 บาทต่อกิโลกรัม

จังหวัด	ปี 2550			ปี 2551			ปี 2552		
	ต้นทุนการผลิตต่อกก.	สูงสุด	ต่ำสุด	ต้นทุนการผลิตต่อกก.	สูงสุด	ต่ำสุด	ต้นทุนการผลิตต่อกก.	สูงสุด	ต่ำสุด
กระบี่	73.03	81.30	67.83	82.80	109.73	74.27	78.92	111.15	69.40
นครศรีธรรมราช	78.44	122.73	68.84	80.42	98.94	72.26	78.26	104.91	67.16
ตรัง	72.16	88.72	63.50	78.72	88.81	70.53	75.57	82.49	69.06
พัทลุง	76.19	76.77	75.16	79.63	85.45	75.25	84.38	85.81	82.53
สงขลา	71.60	78.08	58.47	75.11	90.73	69.82	78.00	97.63	61.57
รวม	74.28	122.73	58.47	79.34	109.73	69.82	79.03	111.15	61.57

ต้นทุนไม้พืนเป็นต้นทุนสำคัญในกระบวนการแปรรูปจากน้ำยางดิบ ไปเป็น ยางแผ่นรมควัน จากสถานการณ์ที่มี ยอดการผลิตสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องทำให้ไม้พืนที่ผลผลิตผลิตจากธรรมชาติเกิดปัญหาการขาดแคลน ส่งผลให้แนวโน้ม ค่าใช้จ่ายไม้พืนต่อกิโลกรัม มีค่าสูงขึ้น โดยในปี 2550 มีค่าใช้จ่าย 1.40 บาทต่อกิโลกรัม ปี 2551 มีค่าใช้จ่าย 1.49 บาทต่อกิโลกรัม และปี 2552 มีค่าใช้จ่าย 1.47 บาทต่อกิโลกรัม

ในปี 2552 พื้นที่ที่มีค่าใช้จ่ายด้านไม้พืนมากที่สุดได้แก่ พื้นที่ในจังหวัดสงขลา มีค่าใช้จ่ายไม้พืน ต่อกิโลกรัม เท่ากับ 1.63 บาท และพื้นที่ที่มีค่าใช้จ่ายต่ำที่สุดได้แก่ จังหวัดกระบี่ มีค่าใช้จ่าย เท่ากับ 1.13 บาท

จังหวัด	ปี 2550			ปี 2551			ปี 2552		
	ต้นทุน พลังงาน ไม้พืน	สูงสุด	ต่ำสุด	ต้นทุน พลังงาน ไม้พืน	สูงสุด	ต่ำสุด	ต้นทุน พลังงาน ไม้พืน	สูงสุด	ต่ำสุด
กระบี่	1.05	1.52	0.55	1.08	1.78	0.59	1.13	1.97	0.73
นครศรีธรรมราช	1.39	2.13	0.15	1.55	2.72	0.76	1.47	2.90	0.59
ตรัง	1.48	2.12	0.43	1.73	3.17	0.74	1.48	2.30	0.64
พัทลุง	1.57	1.83	1.31	1.55	2.00	1.30	1.62	2.44	0.26
สงขลา	1.50	2.62	0.93	1.55	2.64	0.76	1.63	2.71	1.06
รวม	1.40	2.62	0.15	1.49	3.17	0.59	1.47	2.90	0.26

ต้นทุนด้านพลังงานไฟฟ้า มีค่าใช้จ่ายต่อกิโลกรัมที่สูงขึ้นใน ปี 2552 โดยมีค่าใช้จ่ายไฟฟ้าต่อกิโลกรัมเฉลี่ยเท่ากับ 0.12 บาท ในขณะที่ ปี 2550 และ ปี 2551 มีค่าใช้จ่ายไฟฟ้าต่อกิโลกรัมเพียง 0.9 บาทพื้นที่ที่มีการบริโภคราคาไฟฟ้ที่สูงได้แก่จังหวัดสงขลา มีค่าไฟฟ้าต่อกิโลกรัม เฉลี่ย เพียง 0.8 บาท ขณะที่พื้นที่จังหวัดพัทลุงใช้ค่าไฟฟ้า ถึง 1.7 บาทต่อกิโลกรัม

จังหวัด	ปี 2550			ปี 2551			ปี 2552		
	ต้นทุน พลังงาน ไฟฟ้า	สูงสุด	ต่ำสุด	ต้นทุน พลังงาน ไฟฟ้า	สูงสุด	ต่ำสุด	ต้นทุน พลังงาน ไฟฟ้า	สูงสุด	ต่ำสุด
กระบี่	0.08	0.14	0.05	0.10	0.28	0.05	0.10	0.20	0.06
นครศรีธรรมราช	0.11	0.25	0.03	0.11	0.27	0.03	0.12	0.29	0.04
ตรัง	0.08	0.15	0.03	0.09	0.17	0.05	0.11	0.20	0.04
พัทลุง	0.11	0.14	0.06	0.09	0.12	0.06	0.17	0.26	0.12
สงขลา	0.07	0.15	0.02	0.07	0.20	0.01	0.08	0.15	0.02
รวม	0.09	0.25	0.02	0.09	0.28	0.01	0.12	0.29	0.02

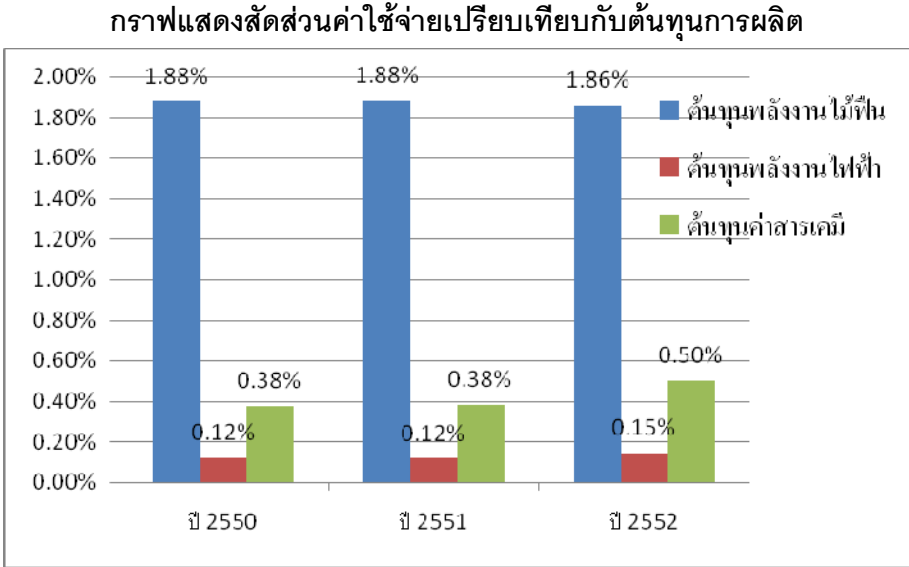
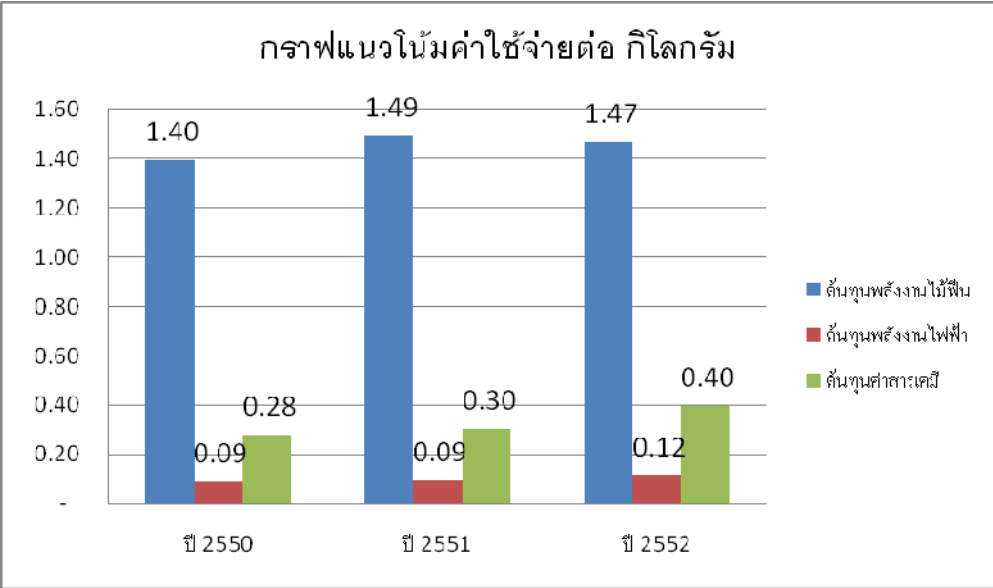
ค่าใช้จ่ายด้านสารเคมี มีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากเฉลี่ยกิโลกรัมละ 0.28 บาทในปี 2550 เป็น 0.30 บาท ในปี 2551 และเป็น 0.40 บาทในปี 2552 พื้นที่ที่มีค่าใช้จ่ายด้านสารเคมีมากที่สุดอยู่ในพื้นที่ จังหวัดกระบี่ มีต้นทุนค่า สารเคมีเฉลี่ย กิโลกรัมละ 0.48 บาท ในปี 2542 อย่างไรก็ตามค่าเฉลี่ยในการใช้สารเคมีต่อกิโลกรัมเพิ่มสูงขึ้นในทุกพื้นที่ การผลิต ขณะเดียวกันได้มีสถานประกอบการมีแผนการในการลดค่าใช้จ่ายด้านสารเคมีโดยการรวมกลุ่มกันในการจัดซื้อ สารเคมีเพื่อได้อำนาจในการต่อรองมากยิ่งขึ้น

จังหวัด	ปี 2550			ปี 2551			ปี 2552		
	ต้นทุน ค่า สารเคมี	สูงสุด	ต่ำสุด	ต้นทุน ค่า สารเคมี	สูงสุด	ต่ำสุด	ต้นทุน ค่า สารเคมี	สูงสุด	ต่ำสุด
กระบี่	0.30	0.37	0.21	0.34	0.48	0.23	0.48	0.62	0.33
นครศรีธรรมราช	0.28	0.48	0.20	0.30	0.40	0.23	0.39	0.63	0.25
ตรัง	0.32	0.52	0.20	0.36	0.56	0.20	0.46	0.78	0.28
พัทลุง	0.22	0.33	0.07	0.22	0.32	0.10	0.31	0.40	0.18
สงขลา	0.28	0.50	0.18	0.29	0.51	0.22	0.34	0.49	0.23
รวม	0.28	0.52	0.07	0.30	0.56	0.10	0.40	0.78	0.18

สรุปแนวโน้มค่าใช้จ่ายของปัจจัยการผลิต

ค่าใช้จ่ายด้านปัจจัยการผลิตที่เพิ่มสูงขึ้นหลักๆ ได้แก่ค่าใช้จ่ายด้านสารเคมีที่ใช้ในกระบวนการผลิต ที่มีอัตราค่า เพิ่มสูงขึ้นจาก 0.28 – 0.30 – 0.40 บาทต่อกิโลกรัมตามลำดับ ลำดับต่อมาเป็นต้นทุนค่าไม้พื้นที่คาดว่าจะมีส่วนทำให้ ต้นทุนสูงขึ้นนั้น ยังมีแนวโน้มค่อนข้างคงที่ จากปี 2550-2552 มีค่าใช้จ่ายเท่ากับ 1.4 - 1.49 - 1.47 บาทต่อกิโลกรัม ตามลำดับ ในขณะที่ค่าใช้จ่ายด้าน ไฟฟ้าซึ่งในปี 2552 มีอัตราเพิ่มสูงขึ้นจาก 0.9 บาทต่อกิโลกรัม เป็น 0.12 บาทต่อ กิโลกรัม

เมื่อพิจารณาค่าใช้จ่ายเปรียบเทียบกับต้นทุนการผลิตต่อกิโลกรัมพบว่าอัตราค่าเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่ายด้าน สารเคมีค่อนข้างสูงคือ จากปี 2550-2552 มีอัตราส่วนเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.38 – 0.38 -0.50 ตามลำดับในขณะที่ค่าใช้จ่ายด้าน ไม้พื้นมีอัตราส่วนคงที่จากปี 2550 – 2552 มีอัตราส่วนร้อยละ 1.88 – 1.88 – 1.86 ตามลำดับ และ อัตราส่วนค่าไฟฟ้าต่อ ต้นทุนการผลิตจากปี 2550 – 2552 มีอัตราส่วนร้อยละ 0.12 - 0.12 – 0.15 ตามลำดับ

ประสิทธิภาพด้านการผลิต

กิจกรรมมีอัตราส่วนด้าน %ยางพองสูงขึ้น จากปี 2550-2552 สูงขึ้นจากร้อยละ 0.1 – 0.2 – 0.2 ตามลำดับ โดยจังหวัดที่มี %ยางพองสูงที่สุดได้แก่จังหวัดตรัง มี % ยางพองสูงที่สุดที่ ร้อยละ 0.17 และพื้นที่ที่ทำได้ดีที่สุดได้แก่จังหวัดนครศรีธรรมราช มี % ยางพองต่ำสุดที่ 0%

จังหวัด	ปี 2550			ปี 2551			ปี 2552		
	%ยางพอง	สูงสุด	ต่ำสุด	%ยางพอง	สูงสุด	ต่ำสุด	%ยางพอง	สูงสุด	ต่ำสุด
กระบี่	0.03	0.10	0.01	0.04	0.27	-	0.04	0.20	0.00
นครศรีธรรมราช	0.06	0.22	0.00	0.05	0.19	0.01	0.04	0.15	0.00
ตรัง	0.04	0.14	0.00	0.05	0.13	0.01	0.04	0.17	0.00
พัทลุง	0.01	0.02	0.00	0.02	0.04	0.01	0.04	0.08	0.01
สงขลา	0.02	0.09	-	0.02	0.07	-	0.02	0.10	-
รวม	0.01	0.02	-	0.02	0.04	-	0.02	0.08	-

4.4 ผลการวิเคราะห์ด้านการจัดซื้อน้ำยางดิบ

ความสามารถในการจัดซื้อน้ำยางดิบ มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องจากปี 2550 – 2552 สถานประกอบการมีค่าเฉลี่ยในการหาวัตถุดิบได้เท่ากับ 983,003.94 - 958,280.99 - 756,298.99 กิโลกรัมตามลำดับปัญหาดังกล่าวเกิดจากการแข่งขันในการซื้อน้ำยางที่มากยิ่งขึ้น มีผู้ประกอบการรายใหม่เข้าสู่ธุรกิจการซื้อขายนํ้ายางสด โดยมีจุดแข็งอยู่ที่การจ่ายเงินสด ซึ่งแตกต่างจากสหกรณ์ ที่มีเครดิตการจัดซื้ออยู่ที่ประมาณ 10-14 วัน

ขณะเดียวกันในขณะที่สหกรณ์ดำเนินการซื้อน้ำยางกับเฉพาะสมาชิก แต่สมาชิกของสหกรณ์สามารถเลือกขายนํ้ายางให้กับคู่ค้ารายอื่นได้ รวมถึงในบางกรณีที่มีสมาชิกของสหกรณ์ ตั้งกิจการในการเป็นผู้คํานํ้ายางด้วยตนเอง

ตารางแสดงการจัดหาวัตถุดิบน้ำยาง

จังหวัด	ปี 2550			ปี 2551			ปี 2552		
	การจัดซื้อน้ำยางดิบ	สูงสุด	ต่ำสุด	การจัดซื้อน้ำยางดิบ	สูงสุด	ต่ำสุด	การจัดซื้อน้ำยางดิบ	สูงสุด	ต่ำสุด
กระบี่	598,224.26	1,059,973.00	277,403.00	557,852.08	1,001,219.50	220,447.00	556,102.77	978,168.00	198,282.00
นครศรีธรรมราช	1,144,593.89	2,457,084.00	106,023.50	1,011,972.96	2,405,282.00	85,245.50	930,678.86	2,155,204.00	59,287.40
ตรัง	1,123,959.70	2,999,997.00	291,871.70	1,071,655.00	2,410,868.00	338,879.50	849,283.68	2,947,877.00	75,524.70
พัทลุง	1,030,174.53	1,173,275.00	884,280.50	1,075,389.00	1,160,290.00	968,061.00	669,183.60	760,127.00	499,071.00
สงขลา	1,018,067.33	2,986,129.70	250,017.20	1,074,535.90	3,999,778.10	168,383.30	776,246.02	5,273,978.80	123,750.10
สรุป	983,003.94	2,999,997.00	106,023.50	958,280.99	3,999,778.10	85,245.50	756,298.99	5,273,978.80	59,287.40

4.5 สภาพปัญหาของธุรกิจผู้ผลิตยางแผ่นและยางก้อน

ผลการวิเคราะห์กิจกรรมพบปัญหาในการดำเนินการของ สถานประกอบการเรียงตามลำดับได้แก่ ปัญหาด้านการผลิต, ปัญหาด้านการจัดซื้อ จัดหาวัตถุดิบ, ปัญหาด้านการบริหาร, ปัญหาด้านการขาย และ ปัญหาด้านการเงิน โดยปัญหาอันดับหนึ่งได้แก่ ปัญหาด้านการผลิต

ส่วนใหญ่ปัญหาที่พบเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับต้นทุนการผลิต เช่น ต้นทุนการจัดส่งที่สูงขึ้น, ต้นทุนสารเคมีสูง และต้นทุนไม้ฟืนสูง แต่ยังมีปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการจัดซื้อวัตถุดิบ ได้แก่ ปัญหาเรื่องการใช้กำลังการผลิตต่ำ รวมถึงกิจการยังมีปัญหาในด้านประสิทธิภาพการผลิตได้แก่ % ยางฟอง และ % ยางคัตตึงสูง

ด้าน	คะแนน	ปัญหา	กระบี่	นครศรีธรรมราช	ตรัง	พัทลุง	สงขลา	รวม
การผลิต	75	ต้นทุนการจัดส่งสูงขึ้น	0	0	1	0	0	1
		ต้นทุนสารเคมี	1	8	5	1	8	23
		ต้นทุนสูง	1	0	0	0	1	2
		ผลผลิตยางดีต่ำ	2	0	0	0	0	2
		กำลังการผลิตต่ำ	2	4	0	0	1	7
		ต้นทุนไม้ฟืนสูง	0	5	2	2	12	21
		%ยางฟองสูง	2	5	1	0	6	14
%ยางคัตตึงสูง	1	2	0	0	2	5		
การจัดซื้อ	10	ชื้อน่ายางไม่พอกับความต้องการ	4	4	1	0	1	10
การบริหาร	9	การบริหารจัดการ	1	1	0	0	0	2
		กำไรลดลง	0	1	0	0	2	3
		ขาดทุน	0	0	1	0	1	2
		สมาชิกในพื้นที่น้อย	0	0	1	0	1	2
การขาย	4	ยอดขายต่ำ	0	1	2	0	0	3
		ราคาขายต่ำ	0	1	0	0	0	1
การเงิน	2	ขาดเงินทุนหมุนเวียน	0	0	1	0	1	2

5. การวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรค

<p style="text-align: center;">Strength</p> <p>4.ประเทศไทยเป็นผู้ผลิตยางพารารายใหญ่ที่สุดของโลก</p> <p>5.กลุ่มผู้ประกอบการเป็นคนในพื้นที่ มีเครือข่ายที่เข้มแข็ง</p> <p>6.ต้นทุนทางการเงินต่ำ</p>	<p style="text-align: center;">Weakness</p> <p>5.มีความสามารถในการจัดหาวัตถุดิบได้น้อย</p> <p>6.ประสิทธิภาพในการผลิตต่ำ ยังไม่สามารถควบคุมกระบวนการผลิตให้มีความสม่ำเสมอ</p> <p>7.มีศักยภาพในการจัดหาเงินทุนหมุนเวียนต่ำ</p> <p>8.อำนาจต่อรองในการซื้อวัตถุดิบ และปัจจัยในการผลิตมีน้อย</p>
<p style="text-align: center;">Opportunity</p> <p>3.ความต้องการยางพาราในตลาดโลกมีอัตราการเติบโตอย่างต่อเนื่อง</p> <p>4.อุตสาหกรรมยานยนต์มีอัตราการเติบโตอย่างต่อเนื่อง</p>	<p style="text-align: center;">Threat</p> <p>4.การแกว่งตัวของราคายางในตลาดโลก</p> <p>5.ปัจจัยด้านราคาน้ำมันส่งผลกระทบต่อทั้ง บวก และลบกับกิจการ</p> <p>6.คู่แข่งรายใหม่สามารถเข้ามาตั้งกิจการได้ง่าย</p>

6. ข้อเสนอแนะ

- 6.1 เพิ่มขีดความสามารถในการจัดซื้อวัตถุดิบ อาทิตั้งจุดรับซื้อวัตถุดิบเพิ่ม, การจ่ายค่าวัตถุดิบเป็นเงินสด
- 6.2 ควรจัดให้มีการรวมกลุ่มกัน ในกลุ่มของผู้ประกอบการเพื่อเพิ่มความสามารถในการต่อรอง ของวัตถุดิบ และปัจจัยการผลิต ได้แก่ ไม้พื้น และสารเคมีสำหรับการผลิต
- 6.3 ภาครัฐส่งเสริมเรื่อง เงินทุนหมุนเวียนภายในกิจการเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันการจัดหาวัตถุดิบ และการรับคำสั่งซื้อของลูกค้ารายใหญ่
- 6.4 ให้ความรู้เรื่องการควบคุมกระบวนการผลิต เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต
- 6.5 ส่งเสริมให้เกิดการแปรรูปยางพารา ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น